

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

İntikamdan

DAHA

Güçlü

Kayıt

DEVAM EDİYOR

KASIE WEST

Gerçek aşk, mükemmel bir intikamdan daha mı güçlüdür?

On yedi yaşındaki Finley'nin ünlü bir podcast sunucusu olmak için tek bir şansı vardır. Ancak futbola tutkun erkek arkadaşı Jensen da seçmelere girmeye karar verip onun fikrini çaldığında, Finley'nin kafası karışır ve ihanete uğramış gibi hisseder.

Ondan intikam almaya kararlı olan Finley ve arkadaşları, mükemmel bir intikam planı bulmaya çalışırlar ancak kısa sürede Jensen'ı alt etmenin neredeyse imkânsız olduğunu fark ederler.

Finley şans eseri vuruş konusundaki yeteneğini keşfeder ve Jensen'ın futbol takımıındaki yerini almaya karar verir. Antrenmanına yardımcı olması için Jensen'ın sevimli ama kendini beğenmiş düşmanı Theo'yu yanına alır. İkisi kısa süre sonra aralarındaki bağın futboldan daha derin olduğunu keşfeder. Ancak Finley dikkatinin dağılmasına izin veremez. Çünkü Theo'nun da kendine ait sırları vardır.

YAYIN NO: 2649
MİLENYUM: 155

İntikamdan Daha Güçlü
Kasie West

Düzenleme
Ny.ozlem

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Çevirmen: Çiğdem Köföncü
Editör: Nurdan Başalan
Kapak Çizimi: Jess Miller
Kapak Tasarımı: Casey Moses
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5882-28-8
Sertifika No: 43949

İntikamdan Daha Güçlü
©2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Better Than Revenge
©2024, Kasie West

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Taryn Fagerness Agency ile yapılan anlaşma ile Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KASIE WEST

İntikamdan

DAHA

Güçlü

Çevirmen: Çiğdem Köföncü

*Müziği ve şarkı sözleri yıllardır hayal gücümü harekete geçiren
ve kalbimi coşturan Taylor Swift'e...
Gerçek bir ilham kaynağısınız.*

Bölüm I

Orta Kaliforniya kıyılarındaki sis, o mart sabahı tepelere ulaşmıştı. Bu yüzden evden çıkmadan önce içime fanila giymiş ve başıma bere takmıştım. Sisi kötü bir alamet olarak algılamalıydım ama içimde dolaşan gergin enerji dışında hiçbir şey bilmiyordum. Önümde iki, arkamda yedi kişi olmak üzere lisemin kayıt bürosunun önünde (ön büroya yakın küçük bir binada) seçmelerimi beklemek için sıraya girdim.

Beremi çıkarıp cebime tıktırdım. Benden iki adım önde olan Ava prova yapıyor, kendi kendine konuşuyordu. Telefonumdaki senaryomu sessizce gözden geçirdim.

Bir çift kol belime dolandı ve beni şaşırttı. Bir çığlık attım. Başımı kaldırdığımda Jensen'ın gülümseyen yüzünü gördüm.

"Selam, sevgilim," dedim ona yaslanarak. "Bana şans dilemeye ve beni rahatlatmaya mı geldin?"

Üzerinde futbol forması vardı. Futbol sezonu çoktan bitmiş olmasına rağmen, bugün futbolcuların bayrak yarışı yaptığı bir karşılaşma olacaktı.

8. İntikamdan Daha Güçlü

“Selam, bebeğim.” Sıraya ve stüdyonun kapalı kapısına baktı. “İşte bu, ha? Dananın kuyruğunun koptuğu an.”

“İşte bu.” Derin bir nefes aldım. Sonunda vakti gelmişti. Okulun podcast’ine yalnızca son sınıf öğrencileri ev sahipliği yapıyordu ve seçmelerden onlar sorumluydu. Birinci sınıftan beri bunu bekliyordum. İki buçuk yıl boyunca ses sistemleri, ses yalıtımı, reklamcılık ve yaratıcı geçişlerle ilgili bilgi edindiğim yayıncılık dersleri almıştım. Gündemdeki konular ve röportajlar hakkında dersler. Hepsi de beni bu âna hazırlamak içindi.

“Planını yazmayı bitirdin mi?”

Notlar uygulamamın açık olduğu telefonumu kaldırdım. “Öğrenci vurgusu özelliğine karar verdim.” Bu seçmeler yalnızca baskı altındayken mikrofonda ne kadar iyi konuşabildiğimizi görmek için değil, aynı zamanda ekibe hangi yaratıcı fikirleri ve konuları getirebileceğimizi de görmek içindi. Fikirlerimden biri, okula birlikte gittiğimiz insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için her hafta farklı bir öğrenciyle röportaj yapmaktı.

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Beğenmedin mi?” Bir önceki gece evdeki ses düzeneğimle, onun önünde prova etmişim. Mükemmel bir erkek arkadaş gibi başını sallamış, gülmüş ve bana alkış tutmuştu.

“Hayır, güzel. Haftalık bilmece fikrini de beğendim.” Bu fikir, her haftanın başında kısa ama zor bir beyin jimnastiği veya bilmece vermek ve bunu çözüp doğru cevabı teslim eden ilk öğrenciye ödül veya ekstra puan benzeri bir şey kazandırmaktı. Ben de bu fikri beğenmişim ama okulumuzu, çevremizdeki insanların hikâyelerini öğrenmenin sağlayacağı şekilde iyileştireceğini sanmıyordum ve bu benim için önemliydi.

“Evet, ben de bu ikisi arasında karar vermeye çalıştım. Sence diğeri daha mı iyi olur?” diye sordum, son anda fikrimi değiştirmemesini sağlamaya çalışarak.

“Hayır, röportaj fikri harika.” Gözleri başımın tepesine doğru kaydı ve uzanıp ellerini uzun açık kahverengi saçlarımda gezdirdi. Saçlarım hafif dalgalıydı, bu yüzden havada fazladan nem olduğunda her zaman kabarırdı.

“Sabah bere takmıştım,” dedim düzeltme işleminde ona yardım ederek. “Ve başımın tepesini herkesten daha iyi görebilmen hiç adil değil.” Oldukça uzundum ama Jensen benden daha uzundu.

Gülümsedi ve alnımdan öptü. “Çok tatlı görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Sıra ilerlerken ellerimi sıktım. Lincoln bina-
dan çıktı, yüzü biraz solgundu.

“Nasıldı?” diye sordum. Buradaki herkesi tanıyordum.

Son birkaç yılı birlikte geçirmiştik. Elbette artık rekabet hâlindeydik ancak bunun böyle olacağını her zaman biliyorduk. Podcast’in sesi olarak sadece iki kişi seçilecekti ve ben de onlardan biri olmak için can atıyordum. Bu bana sadece iyi bir deneyim kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda üniversitede bir staj da sağlayacaktı.

“Acımasızdı,” dedi Lincoln. “Birkaç kelimedede kekeledim.”

Benim de en büyük endişem buydu. Kekelemek ya da “ııı”, “eee” gibi saçma sapan şeyler çıkarmak. Normal bir podcast’te yapacağım gibi performansımı sonradan düzenleme olanağım yoktu. “Beyninin sana söylediğinden daha iyisini yaptığına eminim,” dedim ona ve belki de biraz da kendime.

Çapraz yaptığı parmaklarını kaldırdı ve yürümeye devam etti. “İyi şanslar, Finley!” diye seslendi omzunun üzerinden.

“Teşekkürler!” diye karşılık verdim.

Ava artık benimle kapı arasında kalan son kişiydi, arkasını döndü ve bana gergin bir ifadeyle baktı. Uzanıp elini sıktım. “Bu iş sende.”

Jensen’a baktı, sonra da futbol formasına. “Sen vurucusun, değil mi?”

“Evet. Gelecek yıl ilk 11’de oynayacağım.” Bundan gurur duyuyordu ve bu sözcükleri söylerken yüzü ışıldıyordu. Üç sezondur yedek vurucuydu, geçen sezonun son maçında oynayabilmişti çünkü ilk 11’de oynayan Theo sakatlanmıştı. Ve Theo, haziran ayında mezun olacaktı. Bundan mutluydum. Theo kibirliydi ve yardımsever değildi. Sürekli tüm takımın önünde Jensen’in yeteneğini eleştiriyordu. O zorba bir pislikti ve gelecek yıl Jensen’in yanında olmaması çok daha iyi olacaktı. Oysa aynı tarafta olmaları gerekirdi. Jensen’i alt etmek için neden bu kadar uğraştığını bilmiyordum.

“Peki, gelecekteki pozisyonunla ilgili ne düşünüyorsun?” dedim sahte bir mikrofon tutarak.

Gözlerini devirdi ve elimi aşağı itti. Muhabir rolü oynamamdan hoşlanmazdı. Özellikle de başkalarının önünde.

“Sen de eskiden futbol oynamıyor muydun?” diye sordu Ava bana bakarak. “İkiniz de bir şeyleri tekmelemeyi seviyorsunuz.”

“Topları. İkimiz de topları tekmelemeyi seviyoruz,” diye şaka yaptım.

“Finley,” dedi Jensen azarlar gibi alçak sesle.

“Üzgünüm,” dedim komik olduğunu düşünmeme rağmen.

Eskiden kız futbol takımında defans oyuncusuydum. Ancak bu, gerçekten sevdiğim şeyden -podcast’lerden- çok fazla feragat etmemi gerektirmişti. Yapmak istediğim şey buydu, bu yüzden ikinci sınıftan sonra futbolu bırakıp buna odaklandım. Ayrıca, ailemin bana evde daha çok ihtiyacı vardı. “Hayatım buna bağlı olsa bile muhtemelen artık bir futbol topunu 6 metre bile ileriye atamam.”

Jensen keskin bir kahkaha attı. “Herkes bir futbol topunu altı metre ileriye atabilir, bebeğim. Bu çok uzak bir mesafe değil. Ayrıca bir futbol topu temelde kendi kendine yuvarlanır.” Bana göz kırptı.

“Ah doğru, unuttum, bir topa vurmak *çok* daha zordur,” dedim alaycı bir tavırla.

“Öyle,” diye karşılık verdi. “Sadece şekli bile...”

Ellerimi kaldırdım, cümlesinin ortasında onu durdurdum. “Anladım, sen bir aygırsın.”

Bana sarıldı. “Elimden geldiği kadar.”

Kapı açıldı ve Lisa dışarı çıktı.

“İşte gidiyorum,” dedi Ava.

Kapıya bakakaldım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Jensen.

“Karnım ağrıyor.” Beline sarıldım, yanağımı göğsüne yasladım. Hayatımın son birkaç yılı beni bu âna hazırlamış olsa da aklımın bir köşesinde hâlâ yeterince iyi olmadığını söyleyen bir şey vardı.

Jensen, menteşelerinde pas izleri olan kırmızı kapıya bakarken bana birkaç uzun dakika sarıldı.

Odaklanmaya çalışarak, “Marcos’un hokkabazlık yapabildiğini biliyor muydun?” diye sordum. “Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Son birkaç aydır bu sunuma hazırlanırken sınıfımdaki birkaç kişiden bana gizli yeteneklerini söylemelerini istedim.” Bu fikri bu yüzden çok sevmiştim. İnsanları tanımamı sağlamıştı.

“İyiymiş,” dedi.

“Belki de öğrenci röportajlarımdan biri sen olabilirsin. Gerçek bir röportaj ama,” dedim, sahte mikrofonumu havaya sallayarak. “Sahte olanlardan değil. Sana başlangıç vurucusu olarak yükselişini ve yıllarca yedek kulübesinde beklemenin nasıl bir his olduğunu sorabilirim.” Tabii, eğer seçilirsem. Bugün öğle yemeğinde öğrenecektik.

“Kimse şikâyetlerimi duymak istemez,” dedi.

“Herkes iyi bir mazlumun hikâyesini sever, Jensen,” dedim.

“Sanırım öyle.”

12 İntikamdan Daha Güçlü

Kapı açılırken inledim ve şaşkın bir çığlık attım.

“Çok gerginsin,” dedi Jensen.

“Şans öpücüğü?”

Beni kendine doğru çekti ve tüm o öğrencilerin önünde beni tutkuyla öperek biraz sersemletti. Yanaklarım kızarmış bir şekilde sendeleyerek stüdyoya doğru yürüdüm.

Sunumum iyi geçti. Gerçekten iyi. Samimiydim ve sesim akıcıydı. Hatta espri bile yaptım. Geçişlerim yerindeydi. Kıdemli muhabirlere ve yayın öğretmenimiz Bay Whitley’e gülümserken kendimi oldukça güvende hissettim.

Dışarı çıktım, Jensen hâlâ sıranın önünde duruyordu. Onu görünce şaşırdım. İlk devre on dakika önce başlamıştı.

“Beni beklemek zorunda değildin,” dedim ama beklemesi çok hoştu.

Yüzümü inceledi. “Nasıl geçti?”

“Harika.”

Kaşları aşağı indi ve bu cevaptan dolayı hayal kırıklığına uğradığı konusunda garip bir hisse kapıldım. Elimi uzattım, onu seçmelerle ilgili her şeyi anlatabileceğim ve sonra aklımı kaçırmadan öğle yemeğine kadar dayanmaya çalışacağım yere götürmeye hazırdım.

“Aslında...” Kapıyı işaret etti ve uzattığım elimi tutmadı. “Sanırım ben de deneyeceğim.”

“Ne?” dedim, kalbim göğsümde sarsılırken. Kalbim, ne demek istediğini beynimden çok daha iyi anlıyor gibiydi. Kafam fena hâlde karıştı.

Açıklama yapmadı. Sadece omzunun üzerinden küçük bir gülümsemeyle kapıdan girip gözden kayboldu.

Sıradaki diğer kişi olan Mason, kapalı kapıyı işaret etti. “Resmen kaynak yaptı.”

Bölüm 2

“Kusacak gibisin,” dedi en iyi arkadaşım Deja, ilk derse girdiğimizde. Bayan Burns’e el salladım ve Deja’yı işaret ederek, onu alıp alamayacağımı konuşmadan sordum. Bayan Burns başını salladı, muhtemelen resmî bir okul işi için burada olduğumu sanmıştı. Ama değildim. Bu tamamen kişiseldi.

Onu koltuğundan kaldırıp kapıya doğru çektim.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı giderken.

Sınıftan çıkıp koridordan aşağı inene ve en yakın ağacın altına gelene kadar konuşmadım. Bu uzun bir okaliptüs ağacıydı ve kabuğu şeritler hâlinde soyuluyordu.

“Büyükannen iyi mi?”

Başımı salladım ve bu soruyu tekrar odağımı bulmak için kullanmak istedim ancak ağlamak üzereydim. “Jensen’in şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Eh, muhtemelen bitmiştir. Stüdyodan kampüsün bu tarafına gelmem biraz zaman aldı da.”

Sırt çantamı önüme savurdum ve telefonumu çıkardım. Neler olduğunu açıklayan herhangi bir mesaj, herhangi bir şey görmek istiyordum.

“Hiç mantıklı bir şey söylemiyorsun,” dedi Deja.

Hiçbir mesaj yoktu. “Üzgünüm.” Ön büronun yönünü işaret ettim. “Seçmelere katıldı.”

“Hâlâ anlamıyorum.”

“Podcast için. Jensen okulun podcast’i için seçmelere katıldı.”

“*Seçmeler*, podcast dünyasında düşündüğümünden farklı bir şey mi ifade ediyor?”

“Hayır.”

“Bana yalan söylediğini söyle!” Elbette Deja da benim kadar şaşıracak ve kafası karışacaktı. En iyi arkadaşım olarak, bugün için ne kadar zamandır hazırlandığımı biliyordu. Hazırlığım Jensen’dan çok önceydi. Neredeyse Deja’dan da öyle. Onunla, ikimiz de futbola başladığımız altıncı sınıfta tanışmıştık. Benden farklı olarak Deja futbol konusunda gerçekten iyiydi ve geçen yıl takımı bırakmamıştı. Kararımdan memnun olmasa ve beni sürekli takıma katılmaya ikna etmeye çalışsa da her zamanki kadar yakındık.

“Yalan söylemiyorum.”

“Emin misin? Belki de o değildi. Belki biri yanlış duydu... Yanlış gördü.”

“Ben oradaydım. Olay yerindeki gözler bendim. Resmen arkamdan geldi ve *deneyeceğim* dedi.” Son cümleyi derin ve aptal bir sesle söyledim.

“Şaka mı?” dedi hâlâ mantıklı bir şey bulmaya çalışarak. “Bence sana şaka yapıyor.”

Öyle mi yapıyordu? Bunu düşününce biraz rahatlar gibi oldum. “Belki de...” Şakacı biri değildi ama ara sıra birbirimize şaka

yapardık. "Sence bana şaka mı yapıyor? Bu hafta birinci yıl dönümümüz. Belki de yıl dönümü şakasındır?" Gözlerimin yanmasını dindirmek için parmaklarımı burnumun altına bastırdım.

"İyi bir şaka olurdu doğrusu."

"Haklısın." Burnumu çektim, yerdeki ağaç kabuğunu tekmeledim. "Öyle olurdu. Öyle olmak zorunda. Başka hiçbir mantıklı açıklaması yok."

"Yani, tek mantıklı açıklama onun berbat bir erkek arkadaş ve berbat bir insan olması olurdu ama öyle değil. O iyi biri."

"Aynen öyle," dedim.

"Gerçi en iyi arkadaşımın vaktinin yarısını tekeline alan biri, *en sevdiğim* kişi olamaz."

Yine de o *benim* en sevdiğim insanlardan biriydi ve şu anda Deja'nın söylediklerinin doğru olmasına ihtiyacım vardı. Bana bunu yapmazdı.

Elimde gevşekçe tuttuğum telefonum Jensen'dan gelen bir mesajla titredi.

Nereye gittin?

"Ne diyor?" diye sordu Deja.

Telefonumu ona doğru çevirdim.

"Hmm. Şaka yapıyorum. Kandırdım. Yüzünü görmeliydin tarzı şeyler yazmıyor."

"Eğer bu bir şakaysa, uzatır. Bu kesin şaka."

Sınıfa.

Neden?

Deja güldü. "Şakası önemli değilmiş gibi davranıyorsun. Bunu sevdim."

"Hak ediyor," diye homurdandım. "Bunu hiç komik bulmuyorum."

“Biraz komik.” Kolumu sıktı. “Bana nasıl sonuçlandığını anlatırsın ama şimdi, beni az evvel aldığın derse geri dönmem gerek.”

“Haklısın... Ders. İkimiz de buna gülebildiğimizde görüşürüz.”

Sonra olan oldu. Ama ben hiç gülmüyordum.

Öğle yemeği saatiydi ve o sabah seçmelere katılan biz gençler grubu, stüdyonun önündeki büyük ağaçların altında oturuyorduk. Stüdyo hepimizin sığamayacağı kadar küçüktü. Muhtemelen kıdemli ekibin oldukça küçük olmasının bir diğer nedeni de buydu: mikrofonların arkasında iki kişi, sesçi iki kişi, iki de araştırmacı. Toplam altı kişilerdi. Etrafımda oturan insanları hemen saydım. Yirmi beş kişiydik. Takıma girme şansım yaklaşık dörtte bir ve sunuculardan biri olarak hayalimdeki yere girme şansım da yaklaşık on ikide birdi.

Bu şakayı sonuna kadar götürmeye niyetli olan Jensen ise yanımda oturuyordu. Elimi tuttu. İkinci ve üçüncü ders arasındaki molada onu gördüğümde, on dakikanın tamamını İngilizce öğretmeninin bugün onlara şiir yazdırdığından şikâyet ederek geçirdi ve seçmeler veya neden denemeye karar verdiğiyle ilgili tek bir kelime etmedi. Ben de onun şakasına büyük bir tepki vermek istemediğimden tek kelime bile etmedim.

Dışarıya çıkan altı son sınıf öğrencisi karşımıza geçti. Grubun lideri Nolen elinde bir kâğıt tutuyordu. Tüm okul tarafından çok sevilen, her sabah ve öğleden sonra duyduğumuz seslerden biriydi. Haftada iki kez okul saatleri dışında yayımlanan ve son beş yıldır düzenli olarak dinlediğim podcast'teki seslerden biriydi.

“Bu yıl çok rekabet doluydu. Hepinizin yıllardır bu ânı düşündüğünüzü biliyorum ve bu öylesine aldığımız bir karar değil. Analiz ettik, yeniden düzenledik ve tartıştık. Ama sonunda *neredeyse* oy birliğiyle bir karara vardık.”

Ortak sunucu Susie ekledi: “Gelecek yılki podcast’e *az kalsın* iki kız ev sahipliği yapacaktı. Sonuçlar bu kadar yakındı.” İşaret parmağı ve başparmağıyla bu farkı göstermeye çalıştı. “Ama başka bir yol izlemeye ve farklı düşünmeye, belki de şovumuza yeni bir izleyici kitlesi getirecek bir şey yapmaya karar verdik.”

Yeni izleyici kitlesi mi? Yani, şu anda şovu dinlemeyen öğrencilerden bazılarının, yeni kan dâhil oldu diye dinlemeye başlamasını mı umuyorlardı? Midem çöküyormuş gibi hissettim.

Nolen’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Jensen Ballard, dostum, sunucularımızdan biri olmayı başardın.”

Jensen elimi bıraktı ve yumruğunu havaya kaldırıp yüksek sesle bağırdı. Grubun geri kalanı onu alkışladı. En sağda duran kıdemli sesçilerden biri ellerini sıkıca ceplerine soktu. Öfkeli görünüyordu. Sanırım oy birliğiyle sonuçlanmasına kimin engel olduğunu anlamıştım.

Ve sanırım bunun Jensen’in uydurduğu ayrıntılı bir şaka olmadığını da kesinlikle anlamıştım. Midem yine bulanmaya başladı. Bunu kurtarabilecek tek şey, benim de başarmış olmamdı. Jensen ile ikimizin son yılımızda birlikte podcast sunmamız *epik* olabilirdi. Belki Jensen ilişki tavsiyeleri verebileceğimiz bir tür aşk hattı sunumu yapmıştı. Kardeş okulumuz da bunu birkaç yıl önce podcast’lerinde denemişti.

Böyle bir şey için oldukça iyi adaylardık. İlişkimiz hari-kaydı... Ta ki bugüne kadar... Belki.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Sanki arkadaşlarım Jensen’in seçilmesiyle bir sunuculuk yerinin azalmasının benim hatam olduğunu düşünüyorlardı. Onlara en az kendileri kadar şok olduğumu göstermek istedim. Yüzünde kocaman bir

gülümsemeyle yanımda oturan iri yarı adam bunu bana daha önceden söylememiştii.

“Ava Lester,” dedi Susie. “Diğer sunuculuğu da sen aldın. Tebrikler!”

Midem artık taş gibi sertleşmiş olsa da acıya rağmen Ava’ya gülümsedim. Jensen olmasaydı ben ve o mu olurduk acaba?

Yanımda bir şeyler mırıldandı ama onu duyamadım çünkü kan, kulaklarımdan pompalanıyor gibiydi. Gözlerim yine yanmaya başladı. Ağlamayacaktım. En azından herkesin önünde.

Nolen adımı söyledi, belki de başka bir yerin dolduğunu duyurdu ama bundan öte tanınabilir bir kelime duymadım. Arkamdaki biri heyecanlı bir şekilde bağırırken daha fazla alkış sesi geldi. Başım, pompalanan kanımın ritmine göre zonkluyordu. Jensen elimi tuttu ve sıktı. Elim çektim.

Bana şaşkın bir bakış attı. Gerçekten kafası mı karışıkty?

Ah hayır. Ağlayacaktım. Artık burada olamazdım. Ayağa kalktım. Nolen belli ki bir cümlemin ortasındaydı çünkü durdu.

“Finley?” diye sordu bekleyerek.

“Bir şey yok, üzgünüm, bir randevum var.”

“Tamam, vakit ayırdığın için teşekkürler.”

Kısa bir el sallayıp gruptan ayrıldım. Ana koridora çıkan çimenli bir tepenin üzerinden yarı yürüyüp yarı tökezleyerek yolunu buldum. En yakın binanın yakınında, bir grup öğrenci oturmuş, öğle yemeği yiyordu. Kızlar birbirlerine telefonlarından videolar gösteriyor ve futbol forması giymiş bazı adamlar boş cips paketlerini fırlatıp martıların peşlerinden koşmasını izliyorlardı. Başlangıç vurucusu ve Jensen’in can düşmanı olan Theo, sanki arkadaşlarıyla olmak istemiyormuş gibi, tek kulaklığı takılı bir şekilde duvara yaslanmıştı. Sanki herkesten daha iyiymiş gibi.

Gözleri etrafımda dans etti ama asla yere inmedi. Onun için görünmezdim. Umursadığımdan değil tabii ki.

Dişlerimi sıktım, giydiği futbol forması midemi daha da bulandırdı. Telefonumu çıkardım. Bu bir şaka değildi, martıların yanından geçerken Deja'ya bir mesaj yazdım.

O benim için öldü, diye hemen cevap verdi. Sonra hemen ekledi:

Bir dakika, bu gerçekten
başardığı anlamına mı geliyor?

Evet.

Telefonum başka bir mesajla titredi. Bu Jensen'dandı.

Araştırma pozisyonu için tebrikler.

Takıma girmiştim. İki araştırmacıdan biriydim. Bu, fikrimi beğendikleri anlamına geliyordu, sadece sunuş şeklimi beğenmemişlerdi. Yeterince iyi değildim. Bu, son yılımı başka biri için potansiyel podcast fikirleri araştırıp geliştirerek geçireceğim anlamına geliyordu. O başkası Jensen olmasa, kendimi yine böyle üzgün hisseder miydim? Gözümden akan ilk damla yaş yanaklarımdan aşağı doğru süzüldü.

Başka bir Jensen mesajı daha geldi.

Bunların hepsinin benim için de beklenmedik
olduğunu biliyorum ama umarım benim için
mutlu olabilirsin.

O, ağacın altında *benim* arkadaşlarımla otururken telefonuna yazdığı o kelimelere baktım. Bencillik mi ediyordum? Kıskançlık mı? Kesinlikle sonuncusuydu.

Bunu gerçekten istiyor musun?

Yani gerçekten?

Evet.

İç çektim. Belki onun için daha sonra mutlu olabilirdim. Ama bugün değil. Bugün kendim için üzgündüm.

Hayır. Onun için mutlu olamadım. Hem de hiç. O öğleden sonra bunu imkânsız kılan üç şey oldu.

Deja ve ben yedinci dersimizi birlikte geçirirken yanımda alay etmekle sessizce küfür etmek arasında gidip geliyordu. Öğleden sonraki duyuruları dinliyorduk. Mevcut podcast'te son sınıf öğrencileri gelecek yılın podcast ekibini tanıtıyordu. Görünüşe göre, benim de kabinde olmam gerekirdi ama olay yerinden erkenden kaçtığım için bu detayları alamamıştım. Ve Jensen bana söylemeyi bile akıl etmemişti. Neden söyleyecekti ki? Görünüşe göre sırlar onun yeni olayıydı.

Bu, yeni kazandığı başarısı için mutlu olmamı imkânsız kılan ilk şeydi.

İkinci şey ise, Deja ve ben de dâhil olmak üzere tüm okulun son dersimizin son on beş dakikasında onun röportajını dinlemek zorunda kalmamız oldu.

Susie ona az önce, "Jensen, okula seçmelerde bahsettiğin ilginç fikri anlat," dedi.

"Pekâlâ, Susie. Okula haftalık bir bilmece veya meydan okuma verilmesinin eğlenceli olacağını düşündük. Kolay bir beyin jimnastiği olmayacak ama. Gerçekten düşünmen gereken bir şey olacak. Bunu ilk çözen kişi, imzalı futbol forması veya dersler için ekstra kredi puanları gibi ödüller kazanma şansını yakalayacak. Tabii, eğer öğretmenleri de onaylarsa." Son kısmını sevimli bir kahkaha atarak söyledi.

Parmaklarım masamın kenarına kıvrılmış, eklemlerim bas-kıdan beyazlamıştı.

"Sinirlenmeye başlıyorum. Bu senin fikrin miydi?" diye yanı başımda fısıldayarak bağırdı Deja.

“Futbol forması kısmı değil,” diye mırıldandım. Ama gerisi, evet. O pislik benim fikrimi çalmıştı. Daha önceki üzüntüm yavaş yavaş öfkeye dönüşüyor, gözlerim ve göğsüm yanıyordu.

Susie hoparlörden güldü, sonra Ava’ya bir soru yöneltti. Sınıfımızın ilgisi azalıyor ve alçak sesli mırıltılar odayı dolduruyordu. Masasında oturan ve telefonuna bakan Bay Vasquez umursamıyor gibiydi.

“Ondan çok nefret ediyorum,” dedi Deja.

İçgüdüsel olarak içimden erkek arkadaşımı savunmak geçti ancak sıkıttığım dişlerim bunu imkânsız kılıyordu.

Hoparlörden Nolen’in sesi duyuldu: “Dinlediğiniz için teşekkürler, millet. Gelecek yıl için harika bir takımımız olduğuna inanıyorum.”

“Ama bize mahkûmsunuz,” dedi Susie. “Yani yılın geri kalanında. Bugün okuldan sonra bizi dinleyin!”

“İyi hafta sonları,” dedi Nolen ve stüdyodaki diğerleri de vedalaşarak ona eşlik ettiler.

Deja bana doğru döndü. “Bu tam bir işkenceydi. Gelecek yıl onun aptal sesini her gün duymak zorunda kalacağımıza inanmıyorum.”

“Evet,” dedim. Daha fazlasını söylemek üzereydim ki sınıfın köşesindeki hoparlörden Susie’nin, “Hepiniz harika iş çıkarıyorsunuz,” diyen sesi duyuldu.

“Mikrofonları kapatın,” dedim, sanki Nolen veya Susie beni duyabilirmiş gibi.

“Bu hep hayalini kurduğunuz bir şey miydi?” diye sordu Nolen.

“Evet,” dedi Ava heyecanlı bir çığlıkla.

“Ben şimdiye kadar hiç düşünmemiştim,” dedi Jensen. “Yani aslında hayalini kurduğum bir şey değildi.”

Bay Vasquez de hoparlöre bakıyor, muhtemelen bizim tarafımızdan devre dışı bırakmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Ama yoktu. Stüdyodaki ana panel tarafından kontrol ediliyordu.

“Sen ve Finley ayrıldınız mı yoksa?” diye sordu Susie.

Adımı duyup soruyu anladığımda kalbim küt küt attı. Sınıfın geri kalanı da sessizleşmiş, aniden bu doğaçlama konuşmaya ilgi duymaya başlamışlardı.

“Hayır. Neden?” diye sordu.

“Neden mi?” diye homurdandı Deja yanımdan. “Aptal.”

“O bunu birinci sınıftan beri istiyordu da,” dedi Susie.

Yedinci sınıftan beri, diye içimden düzelttim. Bunu yedinci sınıftan beri istiyordum.

“Sen şey olunca sandım ki...” Sözleri yarıda kaldı ve odadaki tüm gözler üzerime çevrildi. Her taraftan bana saplandıklarını hissedebiliyordum. Jensen hafifçe güldü. “Bir podcast’e ev sahipliği yapacak sese, çekiciliğe veya hızlı düşünme becerisine sahip olmaması benim suçum değil.”

Ve bu da üçüncüsü oldu. İlişkimizin tabutuna çakılan son çivi bu sözleriydi. Susie’nin Jensen’in açıklamasına nasıl tepki vereceğini bilmiyordum çünkü sınıftaki herkes sanki aynı anda bir dizi ses çıkardı: homurtular, soluklar, iç çekmeler, kahkahalar.

“Sakin olun,” dedi Bay Vasquez bana imalı bir bakış atarken. Ne yapacağımı düşündüğünü merak ettim. Ağlayacak mıydım? Çılgılık mı atacaktım? Yüzümün yandığını hissettim, bu yüzden en azından kıpkırmızı olduğumun farkındaydım.

“Evet,” dedim havayı yumuşatmak ve ezilmediğimi belli etmek için yüksek sesle. “Trol sesimle tanınırım.”

Sınıf güldü ve ben de zorla gülümsedim.

“Mikrofonlar açık,” diyen Bay Whitley’in derin sesi hoparlörden duyuldu. Nihayet.

Jensen o açık mikrofona küfretti. Sonra bir gürültü geldi, ardından birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sınıftaki herkes tekrar gülmeye başladı. Tabii ki ben ve Deja hariç.

“Okuldan sonra intikamımızı planlayacağımız acil toplantı?” dedim.

“İntikamımızı ya da cinayeti,” dedi Deja.

“Hadi, intikamla başlayalım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 3

İntikam: birini unutmanın en etkili yolu.

Bu kelimeleri defterimin sayfasının en üstüne yazıp havaya kaldırdım. Old Town'da Mor Denizyıldızı adlı bir restoranda oturuyorduk. Balık satmıyordu ve hiçbir şey mor değildi. Ne duvarlar, ne tezgâhlar, ne fayanslar, hatta ne de yiyeceklerin hiçbiri. Ama yerin sahibi Deja'nın ailesiydi, bu yüzden isimle dalga geçilmesine izin verilen tek kişi oydu ve bunu sık sık yapardı.

Sağımdaki pencereden görünen okyanus bugün dalgalıydı, koyda çalkantılı sular dönüyordu. Desteğini takdir ettim.

“Bence bu söz böyle değil,” dedi Lee. Erkek arkadaşı Maxwell yanına oturmuş, öne eğilip dirseklerini masaya koymuştu. Dördümüz birinci sınıfta biyoloji üzerine bir proje için bir araya geldiğimizde arkadaş olmuştuk. Proje, bir bilim kavramını yaratıcı bir şekilde açıklamakla ilgiliydi. Sınıfın çoğu resimli deneyler veya bilim deneyleri yapmıştı. Maxwell, Taylor Swift'in *Look What You Made Me Do* benzeri, evrimi açıklayan bir şarkı

yazmamızı önermişti. Yemin ederim, Lee o anda ona âşık oldu. Hepimiz âşık olduk, gerçekten.

“Bu olumsuzluğunu intikam fikirlerine yönelt,” dedim defterimi tutarken. “Son doğru olan sayfa başlığıma değil.”

“Jensen ne dedi?” diye sordu Deja, mutfaktan aldığı patates kızartması sepetinden bir ketçap yığını silerek. Çalışıyor olması gerekiyordu ama bugün işler kesattı. “Seninle konuşmaya çalıştı mı? Seni aradı mı? Sana mesaj attı mı? Kendini nasıl savunduğunu öğrenmek istiyorum.”

Yutkundum. Jensen’in söylediklerini paylaşmak istemiyordum, zaten bu yüzden de şu âna dek paylaşmamıştım. Utanıyordum.

“Ne söylediyse...” diye ekledi Deja, neden paylaşmadığımı anlamış gibi. “...hepsi saçmalık. *Kendini* daha iyi hissetmeye çalışıyor.”

Haklıydı. Telefonumu çıkarıp boğazımı temizledim, acıyı bastırmak için daha fazla öfke toplamaya çalışıyordum. “Şunu söyledi, alıntı yapıyorum: *Bu ikimizin de fikriydi. Unuttun mu? Beyin fırtınası yaptık. Ve bu arada bunu kıdemlilere de söyledim. Araştırma için seçilmenin ve tamamen dışlanmamanın tek nedeni buydu. Çünkü senin iki sağlam fikir bulduğunu düşündüler.*”

“Hayır, söylemedi,” dedi Maxwell. “Bu saçmalık.”

“Bu doğru değil,” dedi Deja elini kolumun üzerine koyarak. “Bunu biliyorsun, değil mi? Bu *senin* fikrindi. Jensen ile beyin fırtınası yapmadan haftalar önce bana bundan bahsetmiştin. Ve bugün bana sunuculuk pozisyonu için az kalsın iki kız seçeceklerini söyledin. Diğer kız sendin, Finley. Bırak bunu yapmak için senin fikrini çalmayı, o seçmelere bile girmemeliydi. Nokta.”

“Belki de diğer kız ben olmayacaktım,” dedim ve gözlerimi tekrar pencereye diktim. Pelikanlar, bir grup denizaslanının topladığı balıklardan faydalanmak için, sahil yolunun hemen açıklarında dalış yapıyordu.

“Olacaktın,” dedi Lee, dikkatimi tekrar içeriye çekerek.

Çok emin değildim ama bu düşünce öfkemi körükledi. “Nolen veya Susie ile konuştun mu?” diye sordu Deja. “Onlara Jensen’in senin fikrini çaldığını söyledin mi?”

“Seçilmeyen, kötü kalpli bir kaybeden gibi mi görünseydim?” diye sordum. “Gerçekten bana inanacaklarını mı sanıyorsun?” Tekrar reddedilme fikri kafamı kuma gömmek istememe neden oldu.

“Evet, muhtemelen inanmazlardı,” dedi Deja.

“İnanamadığım şey, seni araştırma görevi için övmeye çalışırken aynı zamanda hayalindeki yeri de çalmaya çalışması,” dedi Max.

Bunların hiçbirine inanamıyordum. Bunu bana yapan kişi onca insan arasında, erkek arkadaşım. “Erkek arkadaşım,” dedim yüksek sesle. “O hâlâ benim erkek arkadaşım.”

“Sence bittiğini anlamamış mıdır?” diye sordu Lee. “Yani, ben olsam anlardım.”

“Kesinlikle resmîleştirmelisin,” dedi Maxwell. “Ama bunun için yüz yüze görüşmeye gerek yok. Onun yaptığı şeylerin hiçbirisi ilişki ahlakına uymadı. Sen de uymamalısın. İntikam için ilk olarak onunla masajla ayrıl.”

“Dünyanın en iyi arkadaşları benim arkadaşlarım,” dedi Deja.

“Aşağılık olmayı seven arkadaşlara,” dedim, kolamı kaldırıp bu duruma biraz neşe katmaya çalışarak. Aksi takdirde için için yanacaktım.

Lee ve Maxwell benimkiyle kendi fincanlarını ve Deja da patates kızartmasını tokuşturdu.

Restoranın ön kapısı açıldı ve dört kişilik bir grup içeri girdi. Daha önce okuldaki martılarla alay eden futbolculardı bunlar. Formalarını değiştirmişlerdi. Jensen’in onlarla olmadığını görünce sevindim. Yoktu çünkü düşmanı Theo Torres grubun

başındaydı. Hafifçe aksaması bana dört ay önceki sakatlığını hatırlattı. Yanlış hatırlamıyorsam diziyle ilgili bir şeydi. Her neyse, Jensen'in sezonun son maçında çok ihtiyaç duyduğu bir saha golü atmasını sağlamıştı. O kritik oyun ve Theo'nun mezun olması, Jensen'in gelecek yıl başlangıç vurucusu olarak yerini garantilemişti.

Jensen gerçekten de mükemmel bir son sınıf geçirecekti. Kendi hayaline, benim hayalime, hepsine sahipti.

"Theo çok seksi," diye mırıldandı Maxwell.

"Merhaba, ben tam yanımdayım," dedi Lee.

"Sen de seksi olduğunu biliyorsun," dedi Max.

Lee başını salladı. "Herkes onun seksi olduğunu biliyor."

Deja, Theo'ya yargılar gibi baktı. "Evet, bence herkes biliyor... Kendisi de dâhil."

Onunla daha önce bir kez, Jensen ile gittiğim bir partide karşılaşmıştım ama on dakikadan az konuşmuştuk. Theo'nun yani Bay Popüler'in hatırlamadığından emindim. Ona hızlı bir bakış attım. "Bence seksi değil. Ve kesinlikle aşırı küstah." Jensen'in son bir yılki birçok şikâyetinden biri de buydu. Theo kendini beğenmiş, şımarık, zamanını bencilce geçiren ve düşündüğü kadar iyi olmayan biriydi.

"Kesinlikle," dedi Deja.

Theo ve arkadaşları, tezgâha gidip Deja'nın annesine siparişlerini verdiler. Theo, Jensen gibi çok uzun boylu değildi ama güçlüydü. Uzun ve koyu renk saçları vardı. Teni altın rengiydi ve kıvrık, kalın kirpikleri vardı. Bu da gözlerinin sürekli gülümsüyor ve alay ediyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Dişleri parlak beyazdı. Jensen dâhil birçok futbolcunun atletik şortları ve salaş tişörtleriyle göründükleri gibi, her an egzersize çıkacakmış gibi giyinmiyordu. Kot pantolon ve Vans marka mor bir tişört giymişti.

“Öyle görünsem ben de küstah olurdum,” diye mırıldandı Maxwell. Max sevimliydi ama çocuksu bir şekilde. Yuvarlak bir yüzü ve yuvarlak bir vücudu vardı. Kızıl saçlı ve çilliydi. Lee yakışıklıydı: Dik saçları, nazik gözleri ve dolgun dudakları olan Asyalı bir adamdı. Deja ise muhteşemdi. Hint’ti, düz siyah saçları ve çarpıcı gözleri vardı.

“Arkadaş grubunun ve okulun kralı olduğunu sanıyor,” dedim.

“Öyle değil mi ama?” diye sordu Lee. “Theo’yu pek tanımıyorum.”

“Tanınmak istemiyor ki. Grubunu küçük tutuyor ve sanki herkes kendisinden aşağıdaymış gibi davranıyor. Hatta kendi arkadaşlarını sevip şevmediğini bile bilmiyorum,” diye ekledim, onu sabah kulaklığıyla... yani tek kulaklığıyla gördüğümü anımsayarak. “Ve Jensen’a akıl hocalığı yapabilirdi ama bunun yerine onu aşağıladı.” Kolamdan bir yudum aldım.

“Geriye dönüp baktığımda, Jensen’ın bunu hak ettiğine karar verdim,” dedi Deja.

Yavaşça başımı salladım. “Evet, olabilir.” Jensen’ın geçmişteki benliğini, beni mahveden kişi olarak düşünmenin benim için neden zor olduğunu bilmiyordum ama bir yerden başlamam gerekiyordu. “Hemen dönerim. İşemem lazım.”

Tuvalette kendimi bir kabine kilitledim ve derin bir nefes aldım. Jensen’ı ve son bir yıldır öpüştüğüm biri hakkında bu kadar yanılmış olabileceğimi düşünmekten nefret ediyordum. Gerçekten önemsedğim biriydi. Peki, bu durum benimle ilgili ne anlatıyordu? Klozete yerleşirken, kabinin kapısını ve duvarlarını kaplayan, renkli kalemli veya tükenmez kalemli yazılmış grafitileri fark ettim. *Yoga hayattır. İneğin adı Fred’dir. Küfür satıyorum.* Tuvaleti kullanırken güldüm, sonra sifonu çektim. Ellerimi yıkadıktan sonra masadaki diğerlerine katıldım.

Deja'ya, "Ailen tuvaletteki tüm bu grafitiler hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bu hiç bitmeyen bir savaş, bu yüzden silmeyi bıraktılar. Artık sadece aşırı kaba olanları silmemi istiyorlar."

"O zaman gel de gözcüm ol," dedim. Sezonun son futbol maçı için yaptığımız posterlerden çantamda hâlâ birkaç kalem vardı ki dört aydan fazla olmuştu. Çantamı daha sık temizlemem gerekiyordu.

"Ne için gözcülük yapacağım?"

"Erkekler tuvaletine Jensen'la ilgili bir mesaj yazmam gerekiyor."

Maxwell güldü. "Evet! Telefon numarasını, değil mi?"

"Elbette," dedim.

"Ne yazacaksın?" diye sordu Deja.

"Endişelenme, silme görevinde olmayacaksın."

Deja masadan kalktı ve beni tuvalete kadar takip etti.

Etrafıma baktım. "Kimseyi içeri alma," dedim ve ayağımla kapıyı tekmeledim. "Merhaba?"

Sessizlikle karşılaştım, bu yüzden içeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasını bekledim. Pisuarların yanından hızla geçip doğruca bir kabine girdim. Kapının arkasında boş bir yer buldum ve şunu yazdım: *İyi vakit geçirmek mi istiyorsun yoksa hayatının aşkını mı arıyorsun? İkisi de olabilirim. Rüyaları gerçekleştiririm (çoğunlukla kendiminkileri). Bana mesaj at. Numarasını sonuna ekledim ve tam da bir kalp çizerken kapı gıcırdayarak açıldı.*

"Beni telaşlandırma," diye fısıldadım Deja'ya. "Bir şaheser yazıyorum."

Cevap vermeyince köşeden baktım ve şaşkınlıkla kaşları kalın Theo ile göz göze geldik. Deja'yı daha sonra öldürecektim.

“Yanlış bir dönüş mü yaptım?” diye sordu ama tabelaya bakmak için geri çekilmedi. Sadece bana baktı çünkü yanlış yerde olanın ben olduğumu, kendisi olmadığını gayet iyi biliyordu.

Elimdeki keçeli kalemin kapağını kapattım ve utancımı alaycılığa dönüştürdüm. “Hayır, sadece insanlar için birkaç reklam paylaşıyorum.”

Benim durduğum yere doğru yürüdü ve bakışları kapıya gitti.

Tamam, tamam, eğer Jensen’in hikâyelerini ve tanık olduğum şeyleri görmezden gelirim, Theo’nun seksi olduğunu kabul edebilirdim. Yakından daha da seksiydi. Saçlarının uçları keskin çenesine değiyor ve omuzları bu kadar yakından daha da geniş görünüyordu. Ayrıca güzel kokuyordu, sabun ve vanilya gibi.

“Çevrim içi bir arkadaşlık sitesine üye olmak daha kolay olmaz mıydı?” diye sordu.

Bakışlarımı zorla, tekrar gözlerine doğru çevirdim. “Olabilir. Ama bu eski sevgilim Jensen için bir hediye. Bu onun numarası.” Teknik olarak eski sevgilim değildi ama kesinlikle eski sevgilim olma yolundaydı.

“Jensen Ballard mı?”

“Sadece en kaliteli insanların onunla iletişime geçmesini istiyorum.”

“Mor Denizyıldızı’nın... tuvaletindeki müşterilerin mi?”

“Kesinlikle.” Boğazımı temizledim ve tuvaletin kapısını kapattım.

“Bu arada, bana senden çok bahsetti. Seninle tanıştığıma memnun oldum.” Theo alaycı bir kahkaha attı ve sanki burası biriyle tanışmak için en tuhaf yermiş gibi etrafına baktı. Muhtemelen öyleydi. “*Eski sevgilim* mi dedin?” diye sordu.

“Evet, bugün olanlardan sonra...” Sustum.

“Bugün ne oldu?”

“Duymadın mı?” Okul sonu duyurularında orada değil miydi? Değilse bile, tüm okul bundan bahsediyordu. Daha önce arabaya doğru giderken duyduğum yorumlar şu an yanaklarımdan kızarmasına neden olacak gibiydi.

“Hayır. Ne?” diye sordu. Ciddi olup olmadığını anlayamadım. İfadesi tamamen nötrdü.

“Hiçbir şey. Sadece ayrıldık.”

“Ve bunu duymam mı gerekiyordu?” diye sordu küçümseyici bir şekilde.

İç çektim. “Sana yardım edebilir miyim?”

Tek bir kahkaha attı. “Erkekler tuvaletinde eski erkek arkadaşın için seks ilanları yazan sensin.”

Nefesim kesildi. “Bu bir öyle ilan değil. Sadece *onun istenmesini sağlamaya çalıştığım* bir ilan.”

“Güzel.” Beni yargılıyordu. Benim kötü bir eski sevgili olduğumu düşünüyordu. Ve öyleydim de ama tamamen makul sebeplerden dolayı!

Keçeli kalemi uzattım. “Sen de bir şey eklemek ister misin?”

Sırıttı. “Her şeyi halletmiş gibi görünüyorsun.” Bunu söyledikten sonra pisuara döndü. “Gösteri için kalacak mısın yoksa...” Pantolonundaki düğmeye uzandı.

“Gidiyorum.” Kapıya yürüdüm.

“Bu arada,” dedi kulpu kavrarken, “daha önce tanışmıştık ama Bayan Futbol Yıldızı muhtemelen hatırlamıyordur.”

Kapıdan dışarı fırladığımda ağzım açık kaldı. Birincisi, ben bir futbol yıldızı değildim. Açıkçası, futbolu bırakmıştım. Ve takımdayken bile, sadece ortalama bir oyuncuydum. Yıldız olan Deja idi. Yani muhtemelen o ünvanı söyleyerek benimle dalga geçiyordu. İkincisi, benimle ilgili herhangi bir şey bildiğinden, hele ki futbol takımında olduğumu bildiğinden haberim bile

yoktu. Üçüncüsü, bu etkileşim o veya kişiliği hakkındaki fikrimi gerçekten değiştirmede.

Deja masaya geri dönmüştü. Yaklaşırken ona *neden beni terk ettin?* diyen bir yüz ifadesi yaptım.

“Üzgünüm,” dedi. “Bir saniyeliğine anneme içecek taşımada yardım etmek zorunda kaldım. Kimse gelmiyordu.”

“Theo geldi,” dedim.

Öyle çok güldü ki homurtulu bir ses çıkardı.

“Kader, karma,” dedi Max.

Masada bıraktığım defteri tutup koltuğa kaydım. “Bunun kaderle veya karmayla ne ilgisi var?”

“Kader sana onunla çıkmayı denemen gerektiğini söylüyor,” dedi Maxwell. Sonra defterime parmağını salladı. “O eski sevgilinin düşmanı. İntikam fikirleri listesinin başında bu olmalı. Theo ile çıksan, Jensen yıkılır.”

“Hayır,” dedi Deja. “Hayatında daha fazla pislige ihtiyacın yok.”

“Ben ciddiylim,” dedi Lee.

Max omuz silkti. “Sadece şunu söylüyorum...”

Bir saniye düşündüm. Haklıydı, Jensen yıkılırdı. Ama Theo benimle çıkmak *istese* bile -ki bu şu anda çok düşük bir ihtimaldi- birini başkasına zarar vermek için kullanmanın listeye girmeyeceğine karar verdim. “Hayır, bu liste yalnızca Jensen’a zarar vermenin yollarını içerecek. Başkalarına zarar vermek yok.” Theo’ya zarar verebileceğimi düşünmemiştim, muhtemelen tam tersi olurdu ama yine de...

“Bir intikam fikrim var,” dedi Lee. “Podcast için yalnızca korkunç fikirler önermeye ne dersin? Artık araştırma uzmanı sensin ve onun orijinal fikirleri yok.”

“Evet, kesinlikle.” Bunu listeye yazdım.

Theo ve restoranın diğer tarafındaki arkadaşları bir şeye güldüler. Başımı çevirdiğimde gözlerimiz buluştu. Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım ve o da sıırttı. Harika, muhtemelen tuvalet hikâyesini paylaşıyordu. Sanki tüm okulun benimle ilgili konuşması için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma verdim. “Önce yazmam gereken bir mesaj var.”

Masanın üzerindeki telefonumu alıp açtım. Jensen’la mesajlaşarak ayrılmak garip hissettirdi. Ama neden olmasın ki? Tüm okula iyi bir podcast sunucusu olamayacağımı söylemişti. Ekipmanlara yüzlerce dolar harcamıştım ve yıllarca tam da bunu yapmaya çalışmıştım.

“Yüksek sesle yaz,” dedi Lee, beni izlerken.

“**Sevgili Jensen,**” dedim.

“*Sevgili* yok,” diye sözümü kesti Deja.

“Jensen,” dedim, *sevgili* kelimesini silerek.

“Aptal suratlı?” diye önerdi Maxwell.

“Bencil domuz?” dedi Lee.

Gülümsedim. “Sanırım Jensen’la devam edeceğim, böylece neler olacağını hemen anlamaz.”

“İyi fikir,” dedi Lee.

Dikkatimi tekrar telefonuma verdim. “Jensen, bugünden sonra sanmıyorum ki...”

“Çok nazık,” dedi Deja.

Homurdandım. “Jensen, ne yaptığını biliyorsun.”

“Ve benim ne yapmam gerektiğini de biliyorsun,” dedi Max derin bir sesle. Deja güldü.

“Ne yaptığını biliyorsun,” diye tekrarladım. “Bunun olacağını önceden görmem gerektiğini iddia etme. Kendimi hazırlıksız hissetmemin beni kötü ve seni desteklemeyen bir kız arkadaş yaptığını iddia etme. Sahip olabileceğimiz her şeyi mahveden sensin...” Sustum,

söylemek istediğim şeyin bu olup olmadığından emin değildim. Çok azdı ve belki de çok fazlaydı. Kendimi mahvolmuş hissettiğimi bilmeyi hak etmiyordu. Gerçekten yazmak istediğim şey alaycı bir şeydi. Jensen, yaşadıklarımız gerçektir ama görünüme göre yeterince gerçek değilmiş çünkü böyle bir pislik olduğun kim bilebilirdi?

“Güzel,” diye cesaretlendirdi Deja, beni kendi kafamdan çıkararak.

“Şuraya kış surat ekleyebilir misin?” dedi Maxwell.

Lee uzanıp kolumu okşadı. “*Sadece bitti yazmaya ne dersin?*”

Başımı salladım, o iki kelimeyi metnimin sonuna yazdım ve göndere bastım.

Bitmişti.

Gözlerim kamaştı ve gözyaşlarımı uzak tutmak için dişlerimi sıktım. İntikam için yarı pişmiş, yeterince büyük olmayan fikirlerle dolu defterime baktım. “Hayallerimi çaldı,” dedim yüksek sesle. “Onun hayallerini nasıl *yok edeceğimi* bulmam gerek.”

“Futbol?” diye fısıldadı Max saygıyla.

Başımı salladım. “Bir şekilde futbolu elinden almalıyız.”

Bölüm 4

Tahmin ettim.

“Tahmin ettim.” Bu sefer, kafamda olduğundan farklı duyulup duyulmadığını görmek için yüksek sesle okudum. Duyulmadı. Bu, Jensen’ın ayrılık mesajıma cevabıydı. Kendini savunmuyordu. Neden yaptığını, üzgün olduğunu veya beni çok sevdiği için podcast’i bırakacağını açıklamaya çalışmıyordu. Bizi mahvettiği için mahvolduğunu söylemiyordu.

Tahmin ettim.

“Öf!” Kafamda oluşturduğum o aptalca mesajı göndermeliydim. Direksiyona iki elimle vurdum.

Restorandan eve dönmüş, arabamdaydım. Evimin önündeki sokağa park etmiştim. Mesajı aldığımda yanaşıp kontağı kapatmıştim. Cevabın ekran görüntüsünü aldım ve Maxwell’in *Küçük Kraliçeler* başlıklı grup sohbetine gönderdim.

Hayır, bunu o göndermedi! diye ilk önce Max cevap verdi.

Sırada Deja vardı:

Şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi
anlatacak kelime yok!

Üzgünüm, bebeğim.

Bu da Lee'ydi.

Lee incindiğimi diğerlerinden daha iyi anlıyordu ve bu onun için çok önemli olsa da ben incinmek istemiyordum. Öfkelenmek istiyordum. Öfkeliydim.

Sakin ona cevap yazma, diye ekledi Deja.

Bunu planlamıyordum.

Onu beynimden silebilseydim, silerdim. Onu telefonumda engellemeye karar verdim. Sonra da tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım ve arabamdan indim.

Yolcu koltuğundan sırt çantamı aldım ve ön kapıdan içeri girdiğimde annemin yerden bir şey alıp bir tabağa bıraktığını gördüm.

“Merhaba,” dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. “Büyükanne?”

Gözlerine düşen bir tutam saçı üfledi. “Evet.” Büyükannem tüm dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi. Ayrıca giderek büyükanneye daha az benziyordu. Alzaymırın başlangıç evresindeydi ve bazı günler diğerlerinden daha zordu. Annem, sabahları işe gittiğinde gelen bir hemşireyle birlikte ona bakıyordu.

Hayatımın ilk yirmi yılında bana o baktı, ben de son yirmi yılında ona bakacağım, derdi annem. Büyükanнемin yirmi yılının daha olmasını umuyordum. Bunun iyimser bir yaklaşım olduğunu düşündüm ancak umut asla kimseye zarar vermezdi, ben de dâhil.

“Ne yapabilirim?” Ön kapının yanına bırakılmış havucu aldım. Anneme elimden geldiğince yardım etmeye çalışırdım

Çünkü babam çok çalışıyordu ve abim birkaç yıl önce niversiteye gitmek için evden taşınmıştı. İşin çoğunu annemin hallettiğini biliyordum.

Annem elindeki tabağı işaret etti. ‘‘Büyükannen yatak odasında mı diye bakar mısın? Bunu döktükten sonra oraya gitti.’’

‘‘Tamam.’’ Yanından geçerken havucu tabağa koydum.

Annem arkamdan seslendi: ‘‘Okuldan sonra bir yere mi gittin?’’

‘‘Evet, zr dilerim, mesaj atmalıydım. Deja ve çocuklarla restorana gittim.’’

‘‘nemli değil,’’ dedi annem. ‘‘Eğlendiğine sevindim.’’

Eğlenceyle ilgili hiçbir şey söylememiştim. Ama intikamla ilgili de hiçbir şey söylememiştim ve sylemeyecektim de. Annem affetmekten ve onurlu bir şekilde ilerlemekten yanaydı. Elbette, teoride bunların hepsi iyiydi ama gerçekte, bazen insanlar biraz karmayı hak ediyordu. Bazen, karmanın da biraz yardıma ihtiyaı olurdu.

Sağdaki ilk kapı olan kendi odama sırt çantamı fırlattım ve annemle babamın odasının tam karşısındaki odaya, yani soldaki ilk kapı olan büyükannenin odasına doğru yürüdüm.

‘‘Merhaba, büyükanne,’’ dedim, kendimi odasına atarak.

Annemin havuçtan nefret ettiğini bilmesi gerektiğini mırıldanarak ileri geri yürüyordu. Havutan her zaman nefret ettiğini...

‘‘Merhaba, büyükanne,’’ dedim yine.

Yürümeyi bıraktı ve uzun bir an bana baktı. Kendimi hazırladım. Henüz kim olduğumu unutmamıştı ama bir gün unutacaktı ve o günün bugün olmasına dayanamazdım. Bugün zaten yeterince korkunç bir gündü.

‘‘Ah, Finley,’’ deyince rahat bir nefes verdim. ‘‘Merhaba, güzel kızım. Okul nasıldı?’’

“Fena değildi.”

“Jensen nerede?” Büyükanнем Jensen’i severdi. Jensen ona her zaman ne kadar güzel olduğunu söyler ve annem şeker yemesini sınırladığı için, o da Jensen’a bir yerlere sakladığı küçük çikolatalarından ikram ederdi. Büyükanнем ona eski filmleri, Jensen da ona çocukken okuduğu çizgi romanları anlatırdı. Büyükanнемeme erkek arkadaşının *bizden* ayrıldığını söylemek istemedim. Aslında ben ayrılmıştım ama Jensen stüdyoya girip de hayalimi çaldığı anda, aslında bu kararı kendisi vermişti.

Ama bu işi bir an önce bitirmem gerekiyordu. “Ayrıldık, büyükanne.”

“Ne? Neden?”

“Uzun hikâye. Sanırım onu iyi tanıyamamışım.”

Hayal kırıklığıyla cıkcıkladı ama bunun dışında beklediğimden daha sakindi. “Bu çok kötü. Ona tırnaklarımı göstermek istiyordum.” Elini kaldırdı. “Betsy yaptı.” Betsy hemşireliydi.

“Tırnaklarını *bana* gösterebilirsin.”

“*Sana* gösteriyorum zaten.”

Güldüm. “Doğru. Çok güzel olmuş.”

“Biliyorum,” dedi.

“Röportaj için hazır mısın?” Yaklaşık altı ay önce *Bizim Hakkımızda* isimli bir podcast başlatmış ve büyükanнемle hayatıyla ilgili röportaj yapmıştım. Neredeyse hiç kimse dinlemiyordu ama büyükanнем bunları hatırlarken hikâyelerini not almak iyi bir şeydi. Hem benim için güzel bir çalışmaydı. Sonunda seçmeler için bana fikir veren şey de bu olmuştu. Aslında benim için hiçbir işe yaramayan bir fikir.

“Bugün olmaz, tatlım. Senin için sorun olur mu?” Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu.

“Elbette.” Ben de başarısızlığımın hatırlatılmasına pek hazır değildim. “Sana bir şey getireyim mi?”

“Kitabımı.” Kitapların yığıldığı komodinini işaret etti.

Odası nispeten temizdi ancak kendi evinde yaşadığı zamanlardan kalma eşyalar da etrafa dağılmıştı: her saat başı çalan eski bir saat, artık nadiren taktığı peruklarını tutan, yüzü olmayan strafor kafalar, atmayı reddettiği ve sık sık karıştırdığı eski dergi yığınları, eklem ağrılarına iyi gelmesi için her gece sürdüğü yağ ve merhemlerle dolu bir sepet. Ama çok fazla değildi.

Yaklaşık beş yıl önce, büyükannem bir tava sıcak yağı ocakta unuttuktan sonra evinde yangın çıktı. O yangında neredeyse her şeyini kaybetti, kendi başına yaşama yeteneği de dâhil.

Yığının en üstündeki kitabı alıp ona uzattım. “Konusu ne?” diye sordum.

“Aşk,” dedi hüznle. “En iyi kitaplar her zaman aşk kitaplarıdır.”

Büyükbabam öleli on yıldan fazla olmuştu. Çoğu zaman bunu hatırlardı. Bazen de hatırlamazdı. Hafıza çitin her iki tarafında da büyükannem hâlâ umutsuz bir romantikti. Ona şu an başladığım intikam hikâyemi anlatmamamın bir başka nedeni de buydu.

Büyükannemi sandalyesinde kitap okurken bırakıp mutfağa doğru yürüdüm. Annem bulaşık makinesini dolduruyordu.

“Odasında güvende ve kitap okuyor,” dedim.

“Güzel. Teşekkür ederim.” Bulaşık makinesinin alt rafına bir tabak ekledi. “Seçmelerin nasıl geçti?”

“Araştırma uzmanlarından biri olarak ekibe katıldım.” Olabildiğince heyecanla söylemeye çalıştım ama pek de iyi bir performans sergileyemedim.

Musluğu kapattı ve bana döndü. Ellerinden dirseklerine, oradan da yere su damlıyordu. “Tatlım, çok üzgünüm.”

Omuz silktim, boğazımda aniden bir yumru oluştu. “Ne diyebilirim ki? Sanırım beni sadece beynim için istiyorlar.”

“İyi ki kendi podcast’in var,” dedi.

Sahte bir kahkaha attım. “İki müdavim dinleyicisi olan podcast’im mi? Bunlardan biri de sensin. Ve artık o stajı almam da imkânsız.”

“Bu tavırla olmaz,” diye takıldı.

Başka hangi tavırla olacaktı ki? Yıllardır bunun için çalışmıştım ve şimdi gerçeğe yüzleşiyordum. İstedigimi alamamıştım. O pozisyon beni doğrudan üniversite stajına götürecekti. Bu bir gerçektir. Her iki program da var olduğundan beri böyleydi. Ve o staj yeri genellikle UC Üniversitesi olurdu. Jensen bugün son sınıfımı rayından çıkarmıştı. Geleceğimi rayından çıkarmıştı. “Daha bir gün oldu, anne. Sen benden dünyayı kurtarmamı beklemeden önce biraz sızlanabilir miyim lütfen?”

Başını iki yana salladı, yüzünde suçlu bir ifade belirdi. “Üzgünüm. Elbette. Sızlan tabii ki.” Göz kırptı. “Sonra da dünyayı kurtar.”

“Belki gelecek yıl yerini doldurabileceğim veya başka bir şey yapabileceğim bir fırsat çıkar. Ne de olsa artık takımdayım.” Belki Jensen hastalanır... veya taşınırdı. Bir kız hayal kurabilirdi, değil mi?

Orada durdu, dirseklerinden sular akarken yüzümü inceliyordu. Muhtemelen bir çatlak arıyordu, kırılıp kırılmayacağımı merak ediyordu. Kırılmıyordum ve kendime bunu söylemeye devam edersem doğru olacaktı.

Sonunda tezgâhtan bir bulaşık bezi aldı ve kollarını sildi. “Bizimle yemek yiyecek misin yoksa arkadaşlarınla yedin mi?”

Bir nefes verdim, takılmadan devam ettiği için mutluydum. “Sadece patates kızartması yedim.”

“Jensen da bizimle yemeğe katılacak mı?”

Ağzımdan çıkan uzun iç çekişi tutamadım. Tüm zor konuları bir anda konuşacaktık. “Ayrıldık,” dedim. Bulaşık makinesine birkaç şey daha eklemek için tezgâha dönen annem hızla bana geri döndü. “Ne?” Elindeki çatal havada kaldı ve gözleri kocaman açıldı. “Neden?”

“Şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum.” Ya da aslında hiç konuşmak istemiyordum. Anneme sadece bu kadar çok çalıştığım pozisyona gelmekte başarısız olduğumu değil, aynı zamanda sıfır deneyimi ve bugüne kadar sıfır arzusu olan erkek arkadaşımın bunu benden çaldığını nasıl açıklayabilirdim? Bu, yeteneğimle ilgili ne anlama gelirdi? Bu, *ilişkimle* ilgili ne anlama gelirdi?

“İyi misin?” diye sordu.

“İyi olacağım.”

“Büyükannen çok üzülecek.”

Güldüm. “İyi görünüyordu ama muhtemelen onu benim sevdiğimden daha çok seviyordu.” Gözlerim tezgâhın üzerindeki bir Zelda kupasına takıldı. Tatil için eve gelen abim Corey’ye verdiğim Noel hediyesiydi. Corey evde unutmuş olmalıydı. Ne kadar kolay reddedildiğim, hayatımın her alanında ne kadar yetersiz hissettiğim konusunda içimi bir acı seli sardı.

Bu sadece bir kupa, Finley.

“Gerçekten zor bir gün geçirmişsin,” dedi annem.

Boğazımı temizledim, böylece normal konuşabildim. “Evet.”

“Ve yine de...” Yüzümü inceledi.

Onu ikna etmek için gülümsedim.

“...iyi görünüyorsun?”

Çünkü iyi olacaktım. Bir hedefim vardı, iyi bir hedefim. Vücudumdaki diğer tüm duygu ve düşünceleri ele geçirmişti. İntikam. Ve bu konuda yetersiz olmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

~ Bölüm 5

Artık podcast ekibine katıldığım için ilk dönem aldığım normal yayıncılık dersi yerine, yılın geri kalanında podcast son sınıf öğrencileriyle birlikte mentörlük programına geçme şansım oldu. Şu an koridorda yürüyor, o programın yapılacağı kütüphanenin konferans salonuna doğru gidiyordum. Her şey farklı olsaydı, mutlu bir beklentiyle koridorda zıplıyor olurdum ama şu an başımı öne eğmek için elimden geleni yapıyordum.

İşe yaramıyordu. İnsanlar *hadi o korkunç sesi duyalım, güzelliği abartılıyor* veya *hızlı düşün* gibi şeyler söylüyorlardı. Hepsi Jensen'in tüm okula benim yetersiz yeteneklerimle ilgili duyurduğu şeylere atıfta bulunuyordu. Cuma gününden beri, Jensen'i görmeyi ilk kez dört gözle beklemiyordum doğrusu.

Jensen. Bu programa katılmak için acaba hangi dersi bırakması gerekmişti? Hayatında tek bir yayıncılık dersi bile almamıştı.

"Tuvalet reklamını şimdi anladım," dedi Theo, yanıma adım atarak.

“Ne?” O kadar kafamın içindeydim ki yaklaştığını görmemişim. Yaklaşmış mıydı? Yoksa ikimiz de aynı yöne mi yürüyorduk?

Kulaklığını cebine koydu. “Bir dahaki sefere o tuvalete gittiğimde bir iki satır da ben ekleyeceğim.”

“Ne?” Şu an söyleyebileceğim tek kelime bu muydu? Beynim bu sözlerle ne ima ettiğini tam olarak anlayamıyordu. Yine tuvalet grafitisi için benimle dalga mı geçiyordu?

“Theo!” diye seslendi biri karşıdan. “Cuma günü düzenlenen yarış destansıydı.”

Sözcüklerle cevap vermeye tenezzül etmeyen bir ünlü gibi elini kaldırdı.

“Acayip destansıydı,” dedim alaycı bir şekilde. “Bir kenarda durup takım arkadaşlarının masa sörfü yapmasını izledin.”

“Tam olarak nerede durduğumu biliyorsun yani?” diye sordu, gözlerindeki o alaycı parıltıyla.

Evet, nerede durduğunu fark ettiğim için kendime kızdım. “Öğrenci topluluğunu birleştirmek adına okul tarafından desteklenen etkinliklere katılmak için fazla mı iyisin?”

“Hepimiz öyleyiz, Finley.”

“Çoğumuz değiliz,” dedim. Sadece elit kısım.

“Tuvalet reklamı,” dedi, bizi ilk konusuna geri getirerek. Görünüşe göre bu benimle konuşmasının tek nedeni ve benim tartışmak istemediğim tek şeydi. “Neden ayrıldığınızın hikâyesini duydum. Fenaymış.”

Elbette bunu istiyordu. Bu, tuvalette bir Sharpie kalemle ya kalanmaktan bile daha utanç vericiydi. “Evet, o kadar önemli değil.”

“Önemli değil mi?” diye sordu Theo, kafası karışmış ya da dehşete düşmüş bir şekilde (hangisi olduğuna karar veremedim).

“Adam seni tüm okulun önünde alenen eleştirdi. Bütün zayıflıklarını tek tek sıraladı. Bu önemli değil mi?”

Durup ona doğru döndüm. Arkamdan yürüyen biri neredeyse beni eziyordu ama ben tam zamanında çekilip yana doğru adım atarken, “İyi ki hızlı düşünüyorum, Finley” dedi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu ama duymazdan gelmeye çalıştım. Theo da masum bir ifadeyle orada durdu.

“Bunlar benim zayıflıklarım değil. Harika bir podcast sunucusu olurdum. Onun hiç deneyimi yok,” diye güvenle cevap vermeye çalıştım ama kendimi yenik hissettim.

“Ama daha başlamamasına rağmen tüm okul podcast’i konuşuyor. Belki de deneyim önemli değildir.”

“Belli ki öyle,” dedim ve bu konuda benim tarafımda olduğunu sandığım biriyle yaptığım bu konuşmanın üzerine, yürümeye devam ettim. Belki Theo, Jensen’dan Jensen’ın iddia ettiği kadar nefret etmiyordu. Ya da belki Theo beni sinirlendirmeye çalışıyordu. İşe yarıyordu.

Zil çaldı ve etrafıma baktığımda bir zamanlar kalabalık olan koridorların artık boş olduğunu gördüm. Mentörlük programının ilk gününe geç girmek zorunda kalacaktım. Harika bir ilk izlenim!

“İyi şanslar!” diye bağırdı.

Aslında Theo’ya kızmadığım hâlde ona orta parmağımı gösterdim. Jensen’ın benim için yarattığı bu durumdan dolayı sinirliydim. Theo’yu görmezden gelebilirdim.

Uzaklaşırken sadece güldü.

“Bize katıldığın için çok mutluyuz, Finley,” dedi Nolen, kütüphanedeki konferans salonuna girdiğimde. Hiçbir yere takılı olmayan kulaklıklar ve mikrofonlar sanki bugün sahte bir podcast yapacakmışız gibi, önündeki masada duruyordu.

Uzun masanın bana en yakın olan ucunda, Ava'nın yanında boş bir sandalye vardı. Ben de oraya oturdum. "Üzgünüm. Beklettim."

"Cuma günkü son duyuruda da seni göremedik," dedi Susie.

"Evet, orada olmamız gerektiğini bilmiyordum. Üzgünüm." Gözlerim soğuk bir bakışla Jensen'a kaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde bana bakıyordu ve gözleri yumuşak, hatta özür diler gibiydi. Bu beni onun da bana soğuk şekilde bakacağını sanmamdan daha fazla şaşırttı. Bu noktaya kadarki eylemlerinde herhangi bir pişmanlık belirtisi göstermemiştir. Belki de olayları analiz etmişti. Bakışlarımı hızla çevirdim ve bir not defteri çıkardım. Ön kapağını açtığımda intikam listemi gördüm. Defteri kapattım ve fark eden var mı diye etrafa baktım. Herkes ön tarafa odaklanmıştı.

Nolen gülümsedi. "Grupta yeni insanlar olduğu için önümüzdeki hafta herkesin hızlanmasına yardımcı olmak adına podcast yayınının bazı temellerini ele alacağız."

"Temeller mi?" diye sordum, sinirimi içimde tutamayarak. Odadaki *tek* yeni kişi için mi?

Nolen durdu ve bana baktı. "Konuların üzerinden geçmemiz herkesin yararına olur."

Bu sefer sözlerimi ağzımda tuttum.

"Bunu eğlenceli hâle getireceğiz," dedi Susie. "Lütfen eşleşin de bir inceleme formu dağıtalım."

Şaka değil ama Jensen yine gözlerime baktı. Böyle bir şey olmayacaktı.

Ava'ya döndüm. "Eşleşmek ister misin?"

"Kesinlikle," dedi.

"Aslında..." dedi Nolen, Ava'ya. "...ben çoğu projede Jensen ile eşleşmeni istiyorum. Birbirinizle bir kimya yakalamanız

ve Jensen son birkaç yıldır grubumuzun bir parçası olmadığı için daha fazla etkileşim alıştırmaları yapmanız gerekiyor. Yayımda daha doğal bir şekilde etkileşim kurduğunuzda bana teşekkür edeceksiniz.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Ava bana.

“Önemli değil.” Jensen’in her şeyi mahvetmesi onun hatası değildi. “Etrafta dolaşıp sayfadaki bazı kavramlar için ipuçları ve püf noktaları vereceğiz.”

Susie inceleme formunu dağıttı ve Ava ayağa kalkıp çekinerek uzun masanın diğer ucundaki Jensen’a doğru ilerledi.

Daha önce fark etmemiştim, kıdemliler koltukları dolduruyordu ama bugün tek sayıda insan vardı ve bu da beni eşsiz bıraktı.

Sandalyeme yaslandım ve tekrar defterimi açtım. Hâlâ futbolu Jensen’in elinden alma hedefime nasıl ulaşacağımı düşünüyordum. Ancak bu arada, aklıma geldikçe veya Deja, Maxwell ya da Lee *Küçük Kraliçeler* grup sohbetimizde iyi bir şey önerdiğinde listeye intikam için daha küçük fikirler ekliyordum. Liste iyi olmasına rağmen daha çok bir heves olan tuvalet olayı dışında henüz bir şey yapmamıştım. Ve bunu değiştirme vakti gelmişti.

“Bugünkü intikam seçimlerimiz, arkadaşlar,” dedim. “Şunlar...” Deja, Maxwell, Lee ve ben okuldan sonra arabamda oturuyorduk. “Evimde bıraktığı tüm eşyalarını internetten birkaç dolara satabilir ve sonra ona sattığımız şeylerin makbuzunu gönderebiliriz.”

“Bu benim fikrimdi,” dedi Deja gururla. “Hâlâ çok hoşuma gidiyor.”

“Bunun için tutuklanır mıyım?” diye sordum merakla.

“Sanmam,” dedi Maxwell. “Onları senin evinde bırakmış. Senin sayılmaz mı?”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama okumaya devam ettim: “*Yanlışlarıyla ilgili sosyal medyada bir gönderi yap ve viral olmasını um.*”

“Bunun için sosyal medya tanrılarına dua etmemiz gerekecek,” dedi Lee.

“Evet,” diye kabul ettim. “Ayrıca, tüm hikâye beni aptal hissettiriyor. Herkesin bilmesine gerçekten ihtiyacım yok. Tüm okulun bilmesi zaten yeterince kötü. Theo bile bugün hikâyeyi duyup bana yaklaştı.”

“Tanrılardan bahsetmişken, ne söyledi?” diye sordu Maxwell. Lee koluna vurdu ve Max güldü.

“Tüm okul bunu konuştuğu için, Nolen ve Susie’nin Jensen’i sunucu olarak seçmekle doğru kararı verdiklerini belirtmek istedi.”

“İğrenç,” dedi koyu gözleri öfkeyle parlayan Deja. “Ondan uzak dur.”

“Peki ya Jensen?” diye sordu Lee. “Onu ilk kez tekrar gördüğünde neler olduğunu hiç anlatmadın.”

“Sanki gerçekten üzgünmüş gibi, bana yavru köpek bakışları attı.”

“Aslında üzgün *olmalı*,” dedi Lee.

“Ama gerçekten üzgün olsaydı...” diye belirtti Deja. “...ne yaptığını fark ettiğinde podcast’i bıraktı. Aslında üzgün değil. Hem pastasını istiyor hem de yediği için senin ona kızmanı istemiyor.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Lee.

“Anladım,” dedi Maxwell.

“Listede başka neler var?” diye sordu Lee.

Sayfayı taradım ve “*İş yerini arayıp bana kötü hizmet vermiş gibi davranmak?*” seçeneğinde karar kıldım. Jensen şehirdeki bir lastik tamirhanesinde çalışıyordu.

“Arayamazsın,” dedi Deja. “Sesini tanırlar.”

“Ben ararım,” dedi Maxwell. “Onun düşüşüne yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

Telefonunu çıkarıp aradı.

Bölüm 6

“Hayır, büyükanne. Jensen bugün gelmeyecek. Unuttun mu, biz ayrıldık?”

“Ayrıldınız mı?” Gözleri donuklaştı. “Neden?”

Odamdaki masamın etrafında oturuyorduk. Kulaklıkla mikrofونları taktım ve açıp her şeyin ses kartına düzgün bir şekilde takıldığından emin oldum.

“Uzun hikâye, büyükanne.” Ve ona karşılık vermek için yaptığım şeylere rağmen (mesela Max’in pazartesi günü okuldan sonra iş yerini arayıp onun için kötü bir yorum bırakması gibi), uyandığımda düşündüğüm ilk şey hâlâ ondan intikam almaktı. Neredeyse bir hafta geçmesine rağmen okuldaki dedikodu ve yorumların durulmamış olması da hiç yardımcı olmuyordu.

Büyükannem kulaklıkları çevirdi ama takmadı. “Uzun hikâyeleri severim.”

İlk başta aklıma gelmemiştii ama şimdi büyükannemin hastalığının bu aşamasında bunun tekrar tekrar anlatmam gereken bir hikâye olacağını fark ettim. Cuma gününden şu âna kadar

ona her gün anlatmıştım. Bugün çarşambaydı. Yine de anlatırken midem hâlâ kasılıyordu. “Beni umursamadı. Özetle bu.”

“Elbette umursadı, tatlım. Bana her zaman umursadığını söylerdi.”

“Ama günün sonunda, bunu göstermesi gereken zamanda her şeyin lafta kaldığını kanıtladı.”

“Eylemler çok önemlidir,” dedi.

“Şimdi senden bahsedelim,” dedim, konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde. Belki bu, en azından bir süreliğine sorunlarımı unutmama yardımcı olurdu. Kulaklığımı taktım ve o da aynı-sını yaptı.

Büyükanneyle yaptığım röportajlar onun hayatının bir tarihiydi. Ebeveynleri, aşk hikâyeleri ve onlarla ilgili hatırladığı şeylerden konuşmuştuk. Sonra ona ve çocukluğuna geçtik. İlkokul yıllarına. On dört yaşına geldiğinde ailesiyle birlikte Ortabatı’dan Kaliforniya’ya taşınması ve kendini bir yere ait hissetmediği konusunda kalmıştık.

“Buraya geldikten sonra arkadaş edinmen ne kadar sürdü, büyükanne?”

“Sahildeki küçük sarı eve taşındık. Görmüşsündür.” Büyükanne konuşurken her zaman kulaklık kablosuyla oynardı. Bazen kayıtta cızırtılı bir ses çıkar ve ben de montajda bunu en aza indirmek zorunda kalırdım.

“Gördüm. Çok tatlıydı.”

“O evi özlüyorum.”

“Görür görmez sevdin mi?”

“Başından beri bu yerle ilgili hiçbir şeyi sevmedim. Arkadaşlarımı, büyükanne ve büyükbabamı özledim. Ağaçları ve buz gibi soğuk kış aylarında iliklerime kadar üşümeyi özledim. Burada bunu hissetmiyordum. Her gün plaja gider ve eski hayatımdaki eski evimde olmayı isterdim.”

“Pasifik Okyanusu bundan çok rahatsız olmuştur,” dedim gülümseyerek.

“Okyanus yıllar önce bunun üstesinden geldi,” diye şaka yaptı.

“Bu yerle ilgili hislerini değiştiren ne oldu?”

“Sanırım zaman. Ve keşfetmek. Kayaların ve gelgit havuzlarının arasında saatler geçirirdim. Bazen tepedeki kum, cam gibi pürüzsüz olur ve çıplak ayaklarımla aşağı kayarak arkamda izler bırakırdım. Sezon dışında, kilitli cankurtaran kulelerinden birinin güvertesine oturur ve sörfçüleri izlerdim. Orada Andrew adında bir sörfçüyle tanıştım. Yanıma geldi, sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırdı ve ihtiyaç hâlinde onu kurtarmaya hazır olup olmadığımı sordu.”

“Peki, sen ne dedin?”

“*Kimseyi kurtaracak kadar donanımlı değilim, dedim. İkimiz de boğuluruz. Sonra o da bana, yani beni boğulurken seyredeceksin, dedi. Ben de en azından çığlık atarım, dedim.*”

Güldüm. “Çok kasvetli sohbetmiş, büyükanne.”

“Şaka yapmayı sevdiğini öğrendim. Bu onun kişiliğinin bir parçasıydı. Herkes onu tanıyor ve seviyor gibiydi. Dükkân sahiplerinden bize bedava fırın ürünleri ve bedava tekne gezileri ayarlıyordu.”

“Yabancılarla tekne gezilerine mi çıktın?”

“Evet, özellikle balina izleme sezonunda. Rüzgâr soğuk esiyor ve suda onları ararken saçlarımlı savuruyordu. Bir keresinde bir balıkçı teknesine de binmiş ve tuzakları çekmelerine yardım etmiştik. Çok farklı zamanlardı.”

“O kadar da farklı değil. Asla yabancılarla tekne turuna çıkmayın, sayın dinleyiciler.”

“Kim dinliyor?” diye sordu büyükannem. “Tanıdığımız biri mi?”

“Aslında annem,” dedim. “Belki bir de Corey, tabii eğer çok meşgul değilse.”

“Merhaba, Corey,” dedi büyükannem. “Beni ziyarete gel.”

“Az önce buradaydı,” dedim.

Büyükannem bir an düşünceli göründü. Sessizliğini daha sonra montajlayacaktım.

Çocukluğunu ayrıntılı olarak hatırlayabilmesi ilginçti ama geçen hafta bunu yapamamıştı. Doktor bunun hastalığının tipik bir sonucu olduğunu söyledi.

“Bana şu sörfçüyle ilgili daha fazla şey anlat,” diye onu teşvik ettim. “Arkadaş olmuştunuz gibi görünüyor.”

“Evet, öyle. O tam bir delifişekti.”

“Senin gibi mi?” diye sordum.

Elimi okşadı. “Senin gibi, bebeğim. Patlamaya hazır ruhunu koru. Hayallerini gerçekleştirmene yardımcı olacaktır.” Yutkundum, boğazıma bir yumru yükseldi. Belki de büyükannemin düşündüğü gibi biri değildim çünkü tüm hayallerim parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibiydi. Belki de en başından beri onları hiç sıkı sıkıya tutmamıştım. “Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, büyükanne.”

“Biliyorum.”

Konuyu tekrar ona çevirdim. “Peki, şey, Andrew?”

“Tanışmamız buraya taşınmamızdan tam bir yıl sonraydı. On beş yaşındaydım. Güneş doğarken sahilde yürüyüş yaptım ve o neredeyse her sabah dışarıda olurdu. Kendimi o can-kurtaran kulesinde bulurdum, onu izlerdim. Buz üzerindeki bir patenci gibiydi, zarif ve atletikti.”

“Profesyonelmış galiba.”

“Çok iyiydi. Beni fark ettiğini düşünmemiştim. Ama sonra sudan çıktı ve onu kurtarıp kurtaramayacağımı sordu. Aylar sonra, sörf tahtasıyla tekrar yanıma geldi ve *bir tur atmak ister*

misin? dedi. Ben de *sörf yapmayı bilmiyorum*, dedim. O da *bir şeyleri izleyerek değil, deneyerek öğrenirsin*, dedi.”

Elini elime aldım çünkü kabloyu yine büküyordu ve geri bildirim istemiyordum.

“Sen ne dedin?”

“*Bir öğretmenle daha hızlı öğrenirim*, dedim.”

“Büyükanne, ne kadar flörtözsün,” dedim gülerek.

“Çok yakışıklıydı ve henüz çok fazla reddedilmemiştim, bu yüzden cesurdum.”

“Bizi daha az cesur yapan şey bu mu? Reddedilmek mi?”

Gözlerime baktı, sanki ruhu ruhumu görebiliyordu. “Kendimizi sorgulamamıza, yeteneklerimizden şüphe etmemize neden olduğu kesin. Sence de öyle değil mi?”

Başımı salladım ki bu çok acemice bir podcast hareketiydi. Dinleyiciler başımı salladığımı duyamazlardı. “Evet, katılıyorum,” dedim, sesli bir şekilde.

“Ama daha on beş yaşındaydım ve dünyayı fethedebileceğimi sanıyordum,” dedi büyükanmem.

“Sana öğretmesi gerektiğini ima ettiğinde ne dedi?”

“*Mükemmel bir öğretmenimdir*, dedi. Ve öyleydi de.” Duvarımda asılı olan Deja, Lee ve Maxwell’in birkaç fotoğrafını işaret etti. “Fotoğraflarımı getirebilir misin, tatlım? O yazdan birkaç tane var.”

İrkildim. Ona bunu hatırlatmaktan nefret ediyordum ama sık sık unutuyordu. “Şey, evinde yangın çıktı ve fotoğraflarını kaybettin.” Bugün iyi bir gün geçiriyor gibiydi, bu yüzden bu haberle başa çıkabileceğini düşündüm.

“Ah... doğru. Sörf tahtam? O yanmadı. Sana gösterebilirim.”

“Şey... sanırım bir sörf tahtan yoktu,” dedim. Büyükanne-min sörf yaptığını bile bilmiyordum. Bunu ilk defa duyuyordum. “O yaz gerçekten sörf öğrendin mi?”

“Bir tane vardı,” dedi. “Bana Andrew vermişti. Üzerine resim bile yapmıştı. Çok güzeldi. Bende idi.”

Bazen çok hızlı bir şekilde tedirgin olurdu ve şu anda da aynı şeyin olacağını hissettim. “Sendeydi,” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. “Ama ben nerede olduğunu bilmiyorum.”

Biraz sakinleşti. “Debra’ya görüp görmediğini sorsam iyi olur.” Debra benim annemdi. Büyükanne kulaklığını çıkardı ve beni masada bıraktı.

“Bugünlük bu kadar,” dedim. Onun çıkışı benim için ani olmuş olabilirdi ama dinleyicilerim için biraz daha az ani olması gerekiyordu. “Dinlediğiniz için teşekkürler. Büyükanne sor-mak istediğiniz herhangi bir soru varsa, bağlantılı sosyal medya hesaplarımdan bana DM atabilirsiniz.” Bunu söylerken neredeyse aptal gibi hissediyordum. Ailem, büyükanne-min belirli soruları yanıtlamasını isterlerse bana mesaj atabilirdi. Gerçi bunu henüz yapmamışlardı.

Kaydı durdurdum, sonra geri dönüp düzenlemeler yapmak için en başından dinledim. Bölüm yaklaşık on dakikaydı. İnsanların dikkat sürelerine uyacak şekilde kısa tutmak gerektiğini düşünüyordum. Ama bu strateji belli ki işe yaramamıştı. Hiçbir yeni dinleyici podcast’imi eklemiyordu. Kimse programıma rastlamıyordu. Büyükanne-min hikâyesinin sürükleyici bir hikâye olduğunu ben de düşünmemiştim ama tesadüfen bile olsa, birkaç kişinin daha dinleyebileceğini düşünmüştüm.

Ancak istatistiklerim değişmemişti. Son bölümü iki kişi dinlemişti.

İç çektim. Dolgu sözcükleri kullanarak duraklamamam gerekiyordu. Peki, ne zaman böyle gülmeye başlamıştım?

Kapım alındı ve annem odama girdi. “Burada bu kadar komik olan ne?” diye sordu, belli ki mükemmel kahkahayı yeniden kaydetme çabalarımı duymuştu.

“Neden kimse bana sırtlan gibi güldüğümü söylemedi?”

“Ne?”

Kayıt ekipmanımı işaret ettim.

“Gülüşüne bayılıyorum. Çok tatlı.” Başımın tepesini öptü.

“Gerçek hayattaki gülümsemem tatlı, yayındaki tatlı değil.”

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedi. “Ama baban akşam yemeğini yaptı. Hazır.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Kapıya geri yürüdü. “Sahte gülme,” dedi ve sonra gitti.

Kaydettiğim yedek kahkahaları bir kez daha dinledim. Birine karar verdim, sonra onu titizlikle mevcut diyalogla harmanladım. Bu sefer dinlediğimde, “Evet, daha iyi,” dedim.

Yayımla düğmesine baktım, bölümü dünyaya duyurmaya hazırdım ama durakladım. Ne anlamı vardı? Anneme ve abime e-postayla da gönderebilirdim. Umursayan tek kişiler onlardı.

Yayımla düğmesine basmadan bilgisayarımı kapattım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 7

"Bir parti," dedim ertesi gün Deja'yı okul otoparkında beyaz Honda'sından inerken yakaladığımda.

"Ne?" diye sordu. "Aklını okumak için daha çok erken."

Lee ve Maxwell de yakına park etmişlerdi ve Maxwell bize doğru gelirken, "Biz yokken planlarından söz etmesen iyi edersin!" diye seslendi

"Bütün futbolcuların olduğu bir parti bulmamız veya vermemiz gerekiyor," dedim yanımıza geldiklerinde.

"Neden?" diye sordu Lee.

"Ah!" dedi Maxwell. "Böylece seksi olabilirsin ve Jensen seni görebilir, sen de başka biriyle öpüşebilirsin?"

"Hayır." İç çektim ve sırt çantamı omzuma yerleştirdim. "Sana Jensen'i cezalandırmak için başka birini kullanmayacağımı söylemiştim."

"Sadece diğer kişiye karşı açık ol. *Jensen'dan intikam almak için seninle öpüşebilir miyim?* de. Herkesin *evet* diyeceğini garanti ederim."

“Bunu garanti *edemezsin*.”

“O zaman neden parti?” diye sordu Lee, bizi konuya geri getirerek. “Takıma sızmam ve onları bir şekilde Jensen’a karşı kıskırtmam gerek.”

“Takım onu oylayarak gönderebilir mi?” diye sordu Lee.

“Keşke,” dedim. “Ama hayır, bu kararları koç veriyor.”

Futbolun iç işleyişiyle ilgili fazla bir şey bilmesem de Amerikan futbolundan bunun doğru olduğunu biliyordum. “Ama eğer tüm takım ona karşı olursa, belki de bırakır ya da en azından tamamen mutsuz olur. Ve bu, şuramı çok sevindirir.” Kalbimi işaret ettim.

“Tüm takım ondan nefret ettiğinde çok utanacak,” dedi Max, beklenti dolu bir bakışla.

İlk zil çaldı.

“Evet, parti fikrine katılıyorum,” dedi Deja. “Yap bunu.” Çocuklar da başlarını salladılar ve her sabah olduğu gibi sınıflarımız farklı yönlerde olduğu için ayrı yollara gittik.

Otoparkta yürürken düşünceliydim, etrafıma dikkat etmiyordum ve bacağımın birkaç santim ötesinde bir araba gıcırdayarak durdu. Ön camdan Jensen’ın gözleriyle karşılaştım. Bir elim içgüdüsel olarak havaya kalkmış ve şimdi kaputunun üzerinde duruyordu. Diğer elimse şaşkınlıktan göğsümdeydi.

Arabasını tam şeridin ortasına park etti ve dışarı atladı. “İyi misin? Sana çarptım mı?”

Birkaç derin nefes aldım ve doğrulup durumumu kontrol ettim. İyi miydim? Kalbim hızla çarpıyordu ama vücudum sağlam hissediyordu. Hiçbir şey dokunmamıştı. “Hayır, çarpmadın. İyiyim.”

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. “Özür dilerim, bebeğim. Yani Finley. Seni görmedim.”

“O kelimeyi nasıl söyleyeceğini *biliyorsun*,” dedim. Sırt çantam omuzlarımı sıkıyordu ve çok mu sık nefes alıyorum diye merak ettim. Tekrar nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

“Ne?” diye sordu. Arkasından biri kornaya bastı. Jensen arkasına bakınca yüzü karardı. Nedeninden emin olamadım. Bana, “*Özür dilerim?* Söylediğin bu mu? Podcast olayı için özür dilemem gerektiği mi?” dedi.

“Tüm okula berbat olduğumu söylediğin için mi? Fikrimi çaldığın için mi? Evet!”

“Bence gerçekten sinirlendiğin şey bu değil. Aslında yerini ben hak ettim diye sinirlisin. Diğer şeyler senin için önemli değil.”

Öfke damarlarımda hızla dolaşıyordu. Bana *gerçekten* neye sinirlendiğimi söylemeye nasıl cüret ederdi? Ve bu kadar yanılmaya nasıl cüret ederdi? Arkasındaki camları filmli siyah BMW, geri geri gelip park etti.

“Hepsi önemli, Jensen,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi kısık bir sesle.

Eğer bu sözlerin bir işe yarayacağını düşünmüşsem de yanılmıştım çünkü hiç yaramadı.

Theo BMW’den indi ve yanımızdan geçerken, “Hurda aracını çek, Yedek Oyuncu... Herkesin yolunu tıkıyor,” dedi.

Jensen ona bir bakış attı ama cevap vermedi. Bir hafta önce olsa, Theo’nun Jensen’in futbol takımındaki yerini eleştirmesi beni çileden çıkarırdı. Bugün ise öyle olmadı.

Jensen’in gözleri tekrar üzerimdeydi ve “Benim...” dedi.

“Git,” dedim. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

Omuzları kalktı, sonra düştü. “Sinirin geçince bir araya gelip...” Bir adım öne çıktı, kolumu okşamaya çalıştı.

Eli değmeden önce geri çekildim. “Asla. Sinirim asla geçmeyecek.”

İç çekti, arabasına bindi ve artık yolundan çekildiğim için şeritte ilerlemeye devam etti. Hızla döndüm. İleride Theo'yu gördüm. Hızımı artırdım. Ona yetişmek için değil, geç kalacağım için. Aynı anda otoparktan kaldırıma çıktık. Sabunlu vanilya kokusu tüm alanımı istila etti.

Bana yan bir bakış attı. "Erkek arkadaşınla yeniden mi bir araya geliyorsun?"

Nefes nefeseydim. "Yaptıklarından sonra mı? Asla."

"Yaptığı şeyin önemli olmadığını söylemedin mi?"

"Yalan söyledim çünkü beni rahatsız ediyordun."

Şaşkın bir kahkaha attı.

İlerledim ama sonra tereddüt ettim, o yanıma gelene kadar yavaşladım. "Bu hafta sonu parti vermiyorsun, değil mi?"

"Bu hafta sonu mu? Yani yarın mı?"

"Ya da ertesi gün."

"Parti mi yapmak istiyorsun?"

Hiç de *parti yapmak istemiyordum*. "Onun gibi bir şey."

"Evet, bu hafta sonu evimde bir parti olacak."

"Ben de gelebilir miyim?" Fen binasına doğru yürüdük. İlk derste onun ne yaptığını bilmiyordum ama benim fen dersim vardı.

"Geçen gün bana orta parmağını göstermedin mi?" diye sordu.

"Evet, gösterdim."

Gülümsedi. "Ve şimdi partilerimden birine mi gelmek istiyorsun?"

Açıkçası şimdi çok sayıda futbol oyuncusunun toplanacağı bir yerde olmam gerekiyordu. "Evet."

Başını bana doğru eğdi, katılmaya layık olup olmadığıma karar verir gibi bana şöyle bir baktı. "Ama podcast'te duyurma. Tüm dünyayı davet etmiyorum."

Elbette davet etmiyordu. “Bir, podcast’te hiçbir şey duyuramam. Konuşmuyorum zaten. İki, bu podcast’e koyacağımız türden bir şey değil.”

“Podcast’e ne koyardın?” diye sordu ilk binayı dolaşıp kapalı koridora girdiğimizde.

“Hiç dinlemedin mi?”

“İyi mi? Dinlemeli miyim?”

“Zevklerini bilmiyorum. Bazı yıllar diğerlerinden daha iyi oluyor. Ben seviyorum.”

“*Yıllardır* mı dinliyorsun?”

“Yorum yok.” Jensen’ın ihanetinin ne kadar derin olduğunu onca insan arasında Theo ile tartışmak istemiyordum.

Ayrıntılara girmeme ihtiyacı yok gibiydi. “Birinin gelip bunu senden çalması için çok ciddi bir bağlılık.”

“Sen işe yaramayan cümleler kralı mısın?”

“Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum.”

“Eh, yapma o zaman,” dedim. “Hayatım şu anda yeterince gerçek zaten.”

Bir yıl önce aldığım bir kararın, yani Jensen’la çıkma kararının geleceğimi bu kadar değiştireceğini kim bilebilirdi ki? Hayatımın alternatif evreninde onunla çıkmıyor olsam Jensen benim fikrim olmadan, beni çalışırken görmeden yine de podcast seçmelerine katılır mıydı? “Bugün birinci yılımızdı,” dedim yüksek sesle.

“Gerçekten mi?” dedi Theo. “Mutlu yıllar mı dilememi istiyorsun ya da... Bu durumda ne denir?”

“Kesinlikle hayır.”

“En azından bir kurşundan kurtuldun, değil mi?”

“Öyle mi dersin?” Oysa tam kalbimden vurulmuş gibi hissediyordum. Gelecekteki benim her yeri kanıyordu.

Görünüşe bakılırsa hiç düşünmeden uzandı ve acımı onaylar gibi kolumu sıktı. Sonra aynı hızla elini indirdi. O kadar hızlıydı ki hayal ettiğimi sandım.

“Podcast için fikrin neydi?”

“Ne?” diye sordum, beklenmedik temas yüzünden hâlâ şaşkın bir hâlde.

“Jensen’in senin fikirlerinden birini çaldığını söyledin. *Sen* hangisiyle seçmelere katıldın?”

Bunu *söylemiş miydim?* Jensen’in benim fikrimi çaldığını ona söylemediğimi sanıyordum. Hikâyeyi ona kim anlattıysa, bunu biliyor olmalıydı. “Her hafta yeni bir öğrenciyle röportaj yapmak istiyordum. Sınıf arkadaşlarımızı daha iyi tanımak için.” Omuz silktim, şimdi bu fikirden biraz utanıyordum. Açıkçası düşündüğüm kadar iyi değildi.

“Bunu çok sıkıcı mı buldular?” diye sordu, sanki neden başaramadığımla ilgili *düşünceleri* bunlarmış gibi.

İç çektim. “Sanırım öyle.” Bilim binasının önünde durup peşimden gelecek mi diye merak ettim ama tam kapı kolunu tuttuğum anda diğer tarafa döndü. “Ee, parti?” diye seslendim arkasından.

“Yarın saat yedide, Bayan Futbol Yıldızı!”

“Segway mi?” diye sordu Jensen. “Bu, şu iki tekerlekli elektrikli scooterlardan biri değil mi? Finley ve ben yaz boyunca bunlardan birini kiralamıştık. Değil mi, Finley?”

Masanın etrafındaki başlar bana doğru döndü.

Ben cevap vermeyince Susie, “Hayır, Jensen. Bir *segue*, yani geçiş. Bir konudan diğerine yumuşak bir geçiş demektir. Konuyu hızla değiştirmen gerektiğinde dinleyicileri sarsmamak

için elinde bir tane bulundurmalısın. Sonra daha doğal gelecek ama şimdilik birkaçını ezberle.”

“Ah, doğru. Tamam.” Hiçbir şeye takılı olmayan kulaklıkları takıyordu. “Hangisini öneriyorsun?” Ava’ya gülümsedi ve kızın bayıldığını gördüğüme yemin edebilirim. Jensen’in ortağı olarak atandığından beri yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı.

Son otuz dakikadır pratik yapıyorlardı. Tüm hafta yaptığımız gibi temelleri gözden geçiriyorlardı. Sınıfın geri kalanı uzmanlık alanlarıyla ilgili terminoloji içeren formları dolduruyordu. Ancak odaklanmak zordu. Jensen’in sesi o kadar yüksekti ki dikkatim dağılıp duruyordu.

“*Segue*’nin ne olduğunu bilmiyor mu?” diye sordu yanımda oturan Rachel, kısık sesle.

“Elbette biliyor. Elektrikli bir scooter,” diye yanıtladım alaycı bir şekilde.

“Bir aziz kadar sabırlısın, Finley,” dedi. “Yerinde olsam takımda kalabilir miydim, bilmiyorum.”

Öfkemin çok derin olduğunu bilmiyordu. “Her şeyimi elimden almasına izin veremezdim.” Ama aslında çoktan almıştı.

Dikkatim masanın diğer tarafına, Ava’nın Jensen’in telefonuna baktığı yere çevirdim. “Bütün hafta bu garip mesajları mı aldın?” diye sordu.

“Evet, bir spam listesine eklenmiş olmalıyım.”

Tüm vücudum hareketsiz kaldı. Tuvalet ilanımından mesajlar alıyordu. Tüm sınıfın önünde utanacaktı. Gözlerimin önünde bir karmanın oynandığını görecektim.

Ava yüksek sesle bir mesajı okudu: “*Çok da mor olmayan tuvalette oturup seni düşünüyorum.*”

“Bunu beğendim,” dedi.

“Neden tuvaletin hangi renk *olmadığını* söylemiş?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Jensen.

Ava bir diğerini okurken kahkaha attı. “*İyi ki bugün süt ürünü yemişim çünkü seni bulabildim.* Bunlar komik. Podcast’te kısa bir program olarak kullanabiliriz. Mesela *Spam Klasöründen Mesajlar* diyebiliriz. Ya da buna benzer bir şey.”

“*Spam’i Kim Sever?*” diye önerdi Jensen. “*Bugünkü menüde spam var.*”

“Hiç fena değil,” dedi Ava.

Karma, diye bağırarak istedim, *senin benim tarafımda olman gerekiyordu!*

Bölüm 8

"Sonra da *bugünkü menüde spam var*, dedi," dedim ertesi gün Theo'nun sokağına girdiğimizde. Arabayı Deja kullanıyordu ve evinin iki kapı ötesinde durup park etti.

"Öfff," diye homurdandı Lee.

"Ve insanlar bunu sevdi mi?" diye sordu Max.

Tuvalet reklamının ona en ufak bir bedel ödetmediğini anladıktan sonra, son yirmi dört saatimi çoğunlukla başarısız intikam girişimleriyle geçirmiştım. Şifresinin hâlâ bende olduğu -ve o bunu fark etmemişti- dolabından nane şekerlerini çalmak, eski sevgilisiyle DM'den iletişime geçip herhangi bir pisliği varsa paylaşmasını istemek -hiç yoktu... hatta kız, *bana karşı çok nazikti*, dedi- ve Deja'nın ailesinden dükkânlarına *Jensen burada yiyemez* yazısını koyup koymayacaklarını istemek gibi şeylerle -Deja *ama anne, o berbat biri ve Finley'yi çok aşağıladı, lütfen!* dese de bunu yapmadılar- uğraştım.

"Eğer bu Jensen'ın canını yakacaksa, belki de bu gece rastgele bir yabancıyla öpüşmeliyim," dedim. Yapmayacaktım ama

ne yaparsam yapayım hiçbir şey hissetmeyeceğini giderek daha fazla düşünmeye başladım. Benimle yeterince ilgilenmediğini ve yaptığım hiçbir şeyin onun için bir fark yaratmayacağını düşünüyordum.

“Evet!” dedi Max arkamdaki koltuktan. “Bunu destekliyorum.”

“Hayır,” dedi Deja. “Ben desteklemiyorum. Bu gece futbol takımına sızıp onları Jensen’la karşı karşıya getirmeye çalışacağını sanıyordum.”

“Öyle,” diye kabul ettim. Buna odaklanmam gerekiyordu. İşe yarayabilecek tek şey buydu. “Ah!” Jensen’ın son bir yıldır evimde bıraktığı şeylerle dolu Target çantamı kaldırdım. “Şenlik ateşinde yakmak için bir sürü eşyasını getirdim. Sizce Theo şenlik ateşi yakar mı?”

Deja omuz silkti. “Partilerinden birine gelebilecek kadar ayrıcalıklı olmadım hiç. Son partisinde yakmış mıydı?”

“Evet, yakmıştı,” dedim. “Ama ben sadece bir tanesine gittim.”

“Peki, *biz* buna davet edildik mi?” diye sordu Lee.

“Bekle,” dedi Deja, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. “*Edilmedik mi?*”

“Arkadaşlarımı getireceğimi tahmin etmiştir, değil mi? Tek başıma gidecek hâlim yok.”

“Bu delilik olur,” diye takıldı Maxwell.

“Neyi bekliyoruz?” diye sordu Lee. Hepimiz arabada oturuyor, hiçbirimiz çıkmak için ilk hamleyi yapmıyorduk.

“İnsanları,” dedim.

“Ne?” diye sordu.

“Neredeyse hiç araba yok.” Sokağı işaret ettim. “Çok erken gelmiş olmalıyız.”

“Geç kaldığımızı sanmıştım, modaaya uygun bir şekilde geç,” dedi Deja, telefonundan saate bakarak.

Tam önüne park ettiğimiz komşunun evi karanlıktı, perdeler çekilmişti, verandadaki ışık yanmıyordu. Ama yine de şık bir ev olduğu belliydi. Bütün mahalle okyanus kıyısındaki güzel mülklerden oluşuyordu. Theo belli ki zengindi.

“Bu yakılabilir torbanın dışında bir şeyler getirmeliydik. Meze? Cips?”

Daha önce pek düşünmemiştim çünkü burada çok sayıda insan olacağını varsaymıştım. Bu tür partilere bir şey getirmek gerekmezdi. On arabalık partiler mi? O başka bir hikâyeydi.

“Hadi gidip bir şeyler alalım... ya da bilirsiniz işte, bambaşka bir yere gidelim. Arabalı sinemada *Arınma Gecesi* oynatıldığını duydum. Şu anda kulağa çok rahatlatıcı geliyor.”

“Hayır, sorun yok,” dedi Lee. “Sıkıntı yok. Gitmiyoruz.”

“Jensen burada değil,” dedim sokaktaki arabalara dikkat ederek. Sık sık, kimin parti verdiğine bakmaksızın, takımın geri kalanının olduğu partilere giderdi.

“Bu iyi bir şey, değil mi?” dedi Lee. “Diğerleriyle konuşacaksan, onu burada istemezsin.”

“Finley çok seksi görünüyor,” dedi Maxwell. “Jensen’ın burada olmasını istedim.”

“Gerçekten seksi görünüyorsun,” dedi Deja başını sallayarak. “Bir eğlence tanrıçası gibi.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedim.

“Bir dans partisine hazır gibi görüldüğün anlamına geliyor, çılgın dalgalı saçlar, dumanlı gözler ve geniş paça kot pantolon. Bayıldım.”

Max kapıyı açtı ve hepimiz için son kararı verdi. “Bunu boşa harcayamayız.”

Lee arkamdan iki omzumu da kavradı. “Bu iş sende.”

Derin bir nefes aldım. Bunu başarabilirdim: *Futbolcularla arkadaş ol. Onları Jensen'a karşı kıskırt. Futbolu, onun hayatının en sıkıcı kısmı yap.* Ve görev tamamlandı.

"Daha sonra daha çok insanın geleceğinden eminim," dedi Maxwell. "Partiler böyle olur. Bütün gece sürer."

Muhtemelen haklıydı. Biz tam olarak parti tipleri değildik. Lise hayatım boyunca toplam iki partiye gitmiştim, ikisi de Jensen'la çıktığım dönemdeydi. Bizim *modaya uygun şekilde geç kalmamız*, büyük ihtimalle diğer herkes için *çok erken gelmekti*.

Arabanın kapısını iterek açtım ve kaldırıma çıktım.

"Çanta," dedi Maxwell, bıraktığım yolcu koltuğunu işaret ederek.

"Ateş yanana kadar burada bırakmam gerekmez mi?"

"Burada bırakırsan asla yapamazsın!" diye seslendi Deja, birkaç adım önden.

"Tamam." Plastik Target çantasını saplarından tutup kapıyı kapattım.

"Jensen, Maxwell'in iş yerinde bıraktığı mesajdan dolayı herhangi bir tepki almış mı?" diye sordu Lee.

Theo'nun evi, yemyeşil çimenlerin arasından oyulmuş patikadan korkuluklar ve renkli saksı bitkileriyle süslenmiş geniş verandaya doğru aydınlanıyordu.

"Bir şey duymadım," dedim. "Benim şansıma muhtemelen bu sayede terfi bile almış olabilir."

"Nasıl?" diye sordu Lee.

"Kim bilir. Ellerinde Alaaddin'in sihirli lambası var gibi görünüyor."

"Ben de ondan bir tane istiyorum," dedi Maxwell.

"Hepimiz istiyoruz," dedim.

"Kapıyı çalmamız gerektiğini hissediyorum," diye fısıldadı Deja, verandaya ulaştığımızda.

“Yapmamız gerekenin aksine mi?” diye sordum.

“Hani kapıyı çalmadan içeri giremeyiz ya!” dedi.

“Kesinlikle kapıyı çalma durumuyla karşı karşıyayız,” diye kabul etti Lee.

Kapı çok yüksekti, koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve demir aksamaları vardı. Maxwell yumruğunun kenarıyla kapıya vurdu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve karşımızda iyi giyimli bir kadın belirdi. Pürüzsüz koyu renkli saçları ve kırmızı ruju vardı.

“Merhaba,” dedi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Biz buraya... şey... parti için geldik?” Bunu bir soru sorar gibi söyledim. “Bizi Theo davet etti.”

Kaşları, Theo’nun yüzünde daha önce gördüğüm bir ifadeyle havaya kalktı. İlk başta bize hafif bir ilgiyle bakmıştı ancak açıklamamın ardından her birimizi tepeden tırnağa inceledi. Şu an bir eğlence tanrıçası gibi görünmemin veya alışverişten yeni gelmişim gibi bir Target çantasını kavramamın sırası değildi. Yüzündeki ifade, benimle aynı fikirde olduğunu söylüyordu. Yine de geri çekildi ve kapıyı daha da açtı. “İçeri girin. Ben Theo’nun annesiyim.”

Kesinlikle *bana ilk adımla hitap edin* tarzında bir anne değildi. *Bir gün başkanlığa aday olacağım ve buna şaşırmayacaksınız* türünden bir anneydi.

“Ben Finley.” İçeri önce ben girdim. Arkadaşlarım da kendilerini tanıtarak beni takip ettiler.

“Ayakkabılarımızı çıkarmalı mıyız?” diye sordu Lee.

Bayan Torres ayakkabı giymişti ama Lee’nin neden sordüğünü çok iyi anladım. Ayakkabılarımızı çıkarmamız gerektiğini hissediyorduk.

“Hayır, lütfen,” dedi ayaklarımıza bakarak. Bizi aşağıladığını hissettim ve nedenini bilmiyordum.

Kapıyı yavaşça kapattı. Duvarda büyük bir çiçek ve devasa bir çağdaş sanat eseri olan masanın bulunduğu fayanslı bir girişe doğru yol gösterdi. Kısa bir koridordan yürüyüp devasa bir odaya girdik. Bir ucunda hayatımda gördüğüm en büyük mutfak vardı. Diğer ucunda ise çok fazla mobilyası olan ama yine de bolca alan bulunan bir oturma odası vardı. Bu iki alanın arasında uzun bir masa duruyordu. Ve o masada Theo'nun tüm ailesi ve akrabaları vardı. Öyle görünüyordu. Bizim yaşımızda kimse yoktu. Sadece bir sürü yetişkin, muhtemelen teyzeler ve amcalar, hatta bir veya iki büyükanne ve büyükbaba ile birkaç çocuk.

Adada üzerinde, *75. Doğum Günün Kutlu Olsun Abuela* yazan büyük bir pasta vardı. Kesinlikle beklediğimiz türden bir parti değildi.

Hepimiz durduğumuzda Bayan Torres, "Theodore," dedi. "Misafirlerin geldi."

Theo yemek tabağından başını kaldırdı, bize baktı, gözleri kıyafetimin üzerinden geçti ve aşırı makyajlı yüzüme geri döndü. Anlamadığım İspanyolca bir şeyler söyledi ve tüm masa güldü. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. Pislik. Bunu bilecek yapmıştı. Sıkılmış mıydı? Kendini eğlendirmek için mi yapmıştı? İçimdeki öfke dalgası nabız gibi atıyordu. Sanki şu an hayatımda daha fazla aşağılanmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Geç kaldığımız için özür dilerim," dedim masadaki en yaşlı görünen kadına. Çünkü Jensen tüm okulun önünde bir podcast sunacak kadar hızlı düşünme yeteneğimin olmadığını iddia etse de ben olduğunu düşünüyordum. "Doğum gününüz kutlu olsun." Elimde tuttuğum Jensen'ın eşyalarının olduğu çantayı karıştırdım ve bir Harry Styles plağı çıkardım. "Bu sizin için." Önündeki masaya koydum.

Kadın bana kocaman gülümsedi. "Çok teşekkür ederim."

Theo ayağa kalktı. “Büyükanne, bu Finley ve bunlar da onun, şey... arkadaşları.” Belli ki isimlerini bilmiyordu. Öğrenmek için neden zahmet edecekti ki?

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Masada başka sandalye yoktu ama Theo mutfağın arka tarafında sıkışmış bir kahvaltı köşesini işaret etti ve annesine kaşlarını kaldırdı. Annesi hafifçe başını salladı.

“Bu taraftan,” dedi bize.

“Çocukların masasına mı gidiyoruz?” dedi Maxwell alçak sesle, mutfaktan ikinci masaya doğru ilerlerken. Mutfağın bir tarafı cumbalı pencerelerle çevriliydi. Uzaktaki okyanusu, suyun yüzeyinde parlayan ay ışığını seçebiliyordum ama hepsi bu kadardı.

Bir an için Theo’nun bizi masaya bırakıp ailesine katılacağını sandım ama oturdu. Biz de oturduk. Anons edildiğimizde tamamen sessizleşen diğer masadaki gürültü tekrar yükseldi ama alçak bir uğultu gibi duyuluyordu.

“Theodore, ha?”

“Evet.” Theo hafifçe güldü. “Gerçekten geldin.”

“Gerçek bir parti olduğunu sanıyordum,” dedim gözlerimi kısarak.

“Parti verip vermediğimi sordun,” dedi. “Ne tür bir parti olduğunu sormadın.”

“*Parti* kelimesi ne tür bir parti olduğunu vurguluyor zaten,” dedim.

Max kaşlarını çattı. “*Bizi* buraya getirmek için bir bahane arıyorsan, bunu söylemen yeterliydi.” *Biz* kelimesini söylerken elini koluma koydu.

“Bu arada ben Max,” dedi. Deja ve Lee de kendilerini tanıttılar. Deja’nın yüzünde mutlu olmadığını gösteren bir ifade

vardı. Bu Theo'nun sadece onun bir pislik olduğunu ve ondan uzak durmam gerektiğini doğruluyordu. Aynı fikirdeydim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi Theo. "Yemek yemek ister misiniz? Adada yemek var. Kendiniz alabilirsiniz. Tabaklar en uçta."

Lee ve Maxwell birbirlerine baktılar, sonra aynı anda ayağa kalkıp yemeğe yöneldiler.

"Çıkıyorlar, değil mi?" diye sordu Theo.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordum.

"Hayır, yok. Sadece sordum."

Derin bir nefes aldım. Onun bana ulaşmasına izin vermiyecektim. Ya da en azından bunu bu kadar belli etmiyecektim.

"Ben de yemek alıyorum." Deja ayağa kalktı. Kolumu çekmeye, beni de beraberinde götürmeye çalıştı, muhtemelen beni Theo'yla yalnız bırakmak istemiyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu, beni onunla bırakmak tehlikeli değildi çünkü ona olan öfkem giderek artıyordu. Deja'ya hafifçe başımı salladım ve kolumu bıraktı.

Sonra sadece ben ve Theo kaldık. Sandalyesine yaslandı ve hâlâ sıkıca tuttuğum Target çantasına doğru başını salladı. "Büyükanнем sana Harry Styles hayranı gibi mi geldi?"

"İnan bana, çantadaki en uygun hediye buydu."

Yüzünde tembel bir gülümseme belirdi. "Başka ne olduğu konusunda endişelenmeli miyim?"

"Jensen'in evimde bıraktığı bir şeyler var. Senin yakacağını varsaydığım şenlik ateşine atacaktım."

Kıkırdadı. "Güzel." Ciddi gibiydi. Jensen'in eşyalarını yaktığım için mutluymuş gibi.

"Ondan neden nefret ediyorsun?" diye sordum.

Sanki sorum bir tür testmiş gibi gözlerini kıstı. Cevap vermek yerine, "O neden *benden* nefret ediyor?" diye sordu.

“Üç yıl boyunca onun yerini işgal ettin. Son maça kadar tek bir hastalık izni bile almadın... Sen dünyanın en sağlıklı lise öğrencisi misin?”

Theo'nun gözleri arkamdaki akrabalarıyla dolu masaya, sonra tekrar bana kaydı. Kollarını iki yana açtı. “Yani, bana bir baksana.”

“Sanırım virüsler ne kadar seksi olduğunu umursamaz.”

Küçük bir kahkaha attı. “Ben fiziksel sağlığımdan bahsediyordum ama teşekkür ederim.”

“Jensen da *bunu* söyledi... senin için.”

“Fiziksel sağlığımı takdir mi etti?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Kendine güvendiğini söyledi.”

“Başka kime güveneceğim?”

“Kendini olduğundan daha iyi sandığını söyledi.”

“Ondan daha iyi olduğum kesin.”

“Peki, şimdi? Daha iyi misin?” diye sordum. “Sakatlığın yani?” Gözlerim kot pantolonunun altındaki dizine kaydı.

Bakışları sertleşti. “Sakatlığım ile ilgili ne biliyorsun?”

“Sadece sezonun son maçında oyundan çıkmaya sebep olduğunu.” O maçtan hemen sonra okulda birkaç kez koltuk değnekleriyle görmüştüm ve hâlâ biraz aksak yürüyordu... ama restoranda gördüğümünden beri aksadığını fark etmemiştim, belki de düzelmişti. “Ve bu sayede Jensen'ın ilk kez bir maçta oynadığını.”

“Evet...” dedi, daha fazlasını söylemek ister gibi bana baktı ama söyleyemeden önce Maxwell ve Lee lezzetli görünen *enchiladalar*, pilav, cips ve *guacamole* dolu tabaklarla geri döndüler.

“Bu *benim* sevdiğim türden bir parti,” dedi Maxwell otururken. “Sadece söylüyorum.”

“Bana bir dakika izin verin,” dedi Theo resmî bir şekilde. Akranları olduğumuzu unutmuş gibiydi. Gidip büyük masadaki sandalyesini geri döndüğünde onu sonsuza dek kaybettiğimizden emindim. Annesiyle hararetli bir sohbete başladı. Muhtemelen ona gelmemi istemediğini ve varlığımla gecelerini mahvettiğim için üzgün olduğunu söylüyordu.

“Gerçekten,” dedi Deja. “Bunu sadece seni utandırmak için mi yaptığını düşünüyorsun? Sen bir pislik mıknatısı mısın? Gitmeli miyiz?”

“Bilmiyorum,” dedim tüm sorularına cevap olarak.

“Yemeğimi bitirmeden gitmiyoruz,” dedi Maxwell.

Lee gözlerini Theo’ya doğru kıstı. Çatalı enchilada ile doluydu ve peyniri, tabaktan çatala kadar uzanıyordu. “Ben kalamam derim. Theo’nun bizi şaşırtabileceğini hissediyorum.”

Bölüm 9

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Theo'nun arkadaşları gruplar hâlinde gelmeye başladılar. İkili, üçlü veya dördü gruplar hâlinde. Okuldan ve futbol takımından en az yirmi kişi buradaydı.

“Bize yalan söyledi,” dedim, artık aydınlanmış olan arka bahçedeki verandada dururken. Muhteşem bir bahçeydi. Burayı daha önce görmüştüm, katıldığım son partisi de burada gerçekleşmişti. Verandadan birkaç adım ötede, tatil köyü kalitesinde veranda mobilyalarıyla çevrili büyük bir havuz vardı. İlerisinde bazı çocukların futbol oynamaya başladığı geniş bir çimenlik göze çarpıyordu. Çimlerin ilerisindeyse farklı renklerde kayalarla yapılmış ve aralarına kaktüslerle saksı bitkileri serpiştirilmiş, zemin boyunca kıvrılan girdaplı desenlerin olduğu bir kaya bahçesi yer alıyordu. Çiçeklerle dolu asmalar, taş yolun bir bölümünün üzerine doğru kemerli bir çardağa tırmanıyordu. Onları komşularından ayıran çitler vardı ama bahçenin arkası

doğrudan plaja uzanıyor, bu da sanki okyanusun da onlara ait olduğu izlenimini veriyordu.

“Bize yanlış saat verdi,” dedim. “Gelmek istediğimin bu parti olduğunu biliyordu. Beni gıcık etmek *istedi*.”

“O kötü bir dahi,” dedi Lee.

“Ya da düpedüz kötü,” diye düzeltti Deja.

“Değişik biri,” diye kabul etti Maxwell, Theo’nun bir futbol topu yakalamasını kaşlarını oynatarak izlerken.

Aklım buraya en son geldiğim zamana gitti. Yan kapıdan girmiştik. Jensen beni hemen bırakıp birkaç arkadaşıyla futbol oynamaya gitmişti. Ben de havuzun yanındaki şezlonglardan birine oturmuş, suyun altındaki ışıkların renk değiştirmesini izlemiştim.

“Gizli bir düzen yok,” demişti Theo, onu on adım ötemde tek başına otururken fark etmediğim yerden. “Kırmızı, mavi, yeşil, mor, kırmızı, mavi, yeşil, mor.” Eğer sırayı bu kadar iyi biliyorsa, o ışıklara bakarken hangi yaşam olaylarını düşündüğünü merak ettim.

“Mavi, yeşil, mor, kırmızı, mavi, yeşil, mor, kırmızı olmadığından emin misin?” demiştim.

Kıkırdamıştı. “Sanırım ne zaman dikkat etmeye başladığına bağlı.”

“Tam zamanında,” demiştim ona doğru sırtarak.

“Bence biraz geç,” demişti Theo.

“En doğrusu senin fikrin diye mi?” diye sormuştum gözlerimi kısarak.

“Bu benim havuzum diye.”

Konuşmamız bir futbol topunun havuza düşmesi ve ikimizin de üzerine su sıçramasıyla yarıda kesilmişti.

“Benim hatam!” diye bağırmıştı Jensen.

Theo ayağa kalkmış ve kot pantolonunu silkelemişti. Bana bakarken gözleri parlamıştı. “Bu benim hatam mı yoksa Jensen kendini her zaman tehdit altında mı hisseder?” deyip uzaklaşmıştı.

“Dünyadan Finley’ye,” dedi Max, kolumu sallayıp beni neredeyse unuttuğum anılardan çekip çıkararak. “Futbol Takımına Sızma Operasyonu ne zaman başlıyor?”

Futbol oynayan çocuklara baktım, aniden tam olarak ne yapacağımı veya onlara ne söyleyeceğimi bilemedim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. “Birazdan.”

“Bu çılgın futbol filesi ne oluyor?” diye sordu Deja.

Bahçenin en sağında, vurucuların antrenman yaptığı serbest duran filelerden biri vardı. Bunu daha önce bir arka bahçede hiç görmemiştim, sadece okulun stadyumunda görmüştüm. Jensen’da kesinlikle yoktu. Belki de bu yüzden tüm o yıllar boyunca yedek vurucu olarak kalmıştı. “Futbol topuna vurmak için,” dedim.

“Hadi, gidip bakalım,” dedi Maxwell.

Filenin yanında, kapıları açık büyük bir depolama dolabı ve içeride türlü türlü futbol malzemesi vardı: Koruyucular, turuncu koniler ve bir sürü futbol topu, hatta tebeşir tozunu düz çizgilere dağıtan o yuvarlanan çubuklardan biri bile vardı.

“Theo biraz takıntılı sanırım,” dedi Deja elini bir rafta gezdirirken.

Maxwell bir top aldı ve bizden altı metre uzağa koştu. “Hazır mısınız?” diye seslendi.

“Ne için?” diye sordu Lee.

“Sana atacağım.” Bir atıştan çok elle atılan bir vuruştur ve top ayaklarıma indi.

Topu aldım ve çevirdim. Maxwell koşarak bize doğru geri geldi. Sahte bir mikrofonu ağzıma tuttum. “Maxwell, oyunu kaybettiren *alınmamış* bir pas atmak nasıl bir duygu?”

Her zamanki gibi mikrofonumu görmezden geldi ve kollarını uzatarak döndü. “Harika bir duygu.”

“Sanırım buna *tamamlanmamış pas* deniyor,” dedi Lee.

“Bu da kulağa doğru gelmiyor,” dedi Deja. Sonra işaret etti. “Topu şu fileye atmayı dene.”

Sahte mikrofonumu yere koyduğumu gösterdim. “Jensen’in bana defalarca söylediği gibi, bir futbol topu ile bir Amerikan futbol topuna vurmak tamamen farklı iki şeydir,” dedim, fileye bakarak. “Amerikan futbol topları temelde kendilerine vururlar.”

“Pardon, ne?” dedi Deja. “Jensen’in bir pislik olduğunu hiç saklamadığını düşünmeye başlıyorum. Sadece sen fark etmemişsin.”

“Hayır,” dedim savunmacı bir şekilde. “Amerikan futbol topunun yuvarlak olduğunu ve hareket ettirilmesinin kolay olduğunu kastediyordu.”

Deja alaycı bir şekilde güldü. “Çok kolay. Topa temel olarak nereye gideceğini söylüyorum ve o da benim emrime uyuyor.”

“Bence *Jensen* Amerikan futbolu oynamak için yeteneğe gerek olmadığı izlenimini yaratmaya çalışmış.”

“Hiç hoş değil,” dedi Lee.

Bunu başka konularda da yapmış mıydı? Nazikçe hakaret mi etmişti? Her şeyde beni geçmeye mi çalışmıştı? En iyisi olmadığında tehdit altında mı hissetmişti? Bunu daha önce nasıl görmemiştim? Podcast’e de bu yüzden mi katılmaya çalışmıştı? Benden daha iyi olduğunu kanıtlamak için mi?

“Kör müyüm?” Öfkeyle futbol topunu önüme uzattım ve eskiden yaptığım gibi sektirerek vurdum.

Top ayağıma çarptığı anda, gitmesini istediğim yere, yani ağırlara gitmeyeceğini anladım. Ayağım topa garip bir açıyla çarptı. Top sola doğru yöneldi, havada uçtu, tahmin ettiğimden

çok daha uzağa. Bahçenin öbür ucunda, Theo'nun yanında duran bir çocuğun kafasına çarptı.

Çocuk şaşkın şaşkın etrafına baktı. Theo da öyle. Topu aldı, sonra sanki Tanrı bizzat onların oyununa katılmak istiyormuş gibi gökyüzüne baktı.

Kullandıkları topla oynayan çocuk kendisinin yapmadığını göstermek ister gibi topunu havaya kaldırdı.

Gözlerimi devirdim ve onlar için gizemi çözmeye karar verdim. “Özür dilerim!” diye bağırdım, ellerimi ağzımın etrafına koyup. “Topu geri alabilir miyiz?”

Theo sesimi duyunca etrafa bakındı ve sonunda baktığı yerin ötesinde bizi buldu.

Beni gördüğünde ellerimi kaldırdım, sanki oradan atarsa gerçekten yakalayacakmışım gibi. Bu kadar uzağa atabilir miydi? Açıkçası hayır çünkü diğer oyunculara bir şeyler söyledi ve Theo bize doğru yöneldi. Grubun geri kalanı oyunlarına devam etti.

“Bunu sen mi attın, Bayan Futbol Yıldızı?” diye sordu ama yaklaşırken sanki bu işi sadece onlar başarabilirmiş gibi, aslında Maxwell ve Lee’ye bakıyordu.

“O vurdu,” dedi Deja, topu elinden alırken. “Buna ne dersin, Bay Başlangıç Vurucusu?”

“Sen mi attın?” Bu Theo için daha da inanılmaz görünüyordu. “Buradan mı?”

Ağları işaret ettim, onun düşündüğü kadar muhteşem olmadığını kabul etmeye hazırdım. “Aslında orayı hedefliyordum.”

Gözleri ağlara kayd, sonra tekrar bana. “Evet, hedefe atmak biraz çaba gerektirir. Ama senin gücün...” Kaşlarını kaldırdı. “...etkileyiciydi.” Bana saygıyla başını salladı.

Maxwell elini kaldırdı. “Birine top attığında ve top yere düştüğünde buna ne denir?”

Theo kaşlarını çattı. “Tamamlanmamış pas mı?”

“Oh!” dedik hepimiz aynı anda.

Kıkırdadı, sonra arkadaşlarına katılmak için döndü.

“Sence ondan daha iyi olabilir miyim?” Kelimeler sanki bilinçaltım onları düşünmüş gibi ağızımdan döküldü çünkü beynimin tamamen işlevsel olan kısmı şoke olmuştu. Dokuz aydır ilk defa topa vuruyordum. Kendimi kim sanıyordum? “Yani eğer biraz çalışırsam?”

Theo durdu, yavaşça döndü, sonra beni annesi gibi korkutucu bir şekilde süzdü.

Deja yorumlayamadığım garip bir ses çıkardı. Bunun korkunç bir fikir olduğunu mu düşünüyordu?

Max şaşkınlıkla, “Ah!” dedi.

Ve ben sadece orada durup Theo’nun beni baştan ayağa süzdüğünü, sorumu ciddiye aldığını gördüm. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ciddi bir sesle sordu: “Okul futbol takımının vurucu oyuncusu olmak ister misin?”

“Ne? Hayır. O kadar iyi olabileceğimi sanmıyorum. Sadece ona meydan okumak istiyorum. Bir antrenmanda sahaya gir, tüm takımın önünde bir gol at ve sonra Elle Woods tarzında omuz silkip, *ne var, çok mu zor sanki?* de. Belki de bu, onu o kadar küçük düşürürdü ki futbolu bırakırdı.”

“Muhteşem,” dedi Maxwell.

“Neden takımın vurucu oyuncusu olmayı *denemiyorsun?*” dedi Lee. “Bu, futbolu Jensen’in elinden alma amacına ulaşmanı sağlar. Daha da acısı, onun sana yaptığı gibi, bütün yıl sürer.”

Yapabilir miydim?

Theo, sanki benim karar vermemi bekliyormuş gibi sessizce orada durdu. Ama bunun yüzüme gülmek ya da bana nasıl yapacağımı söylemek için mi olduğundan emin değildim.

“Gelecek yılki takımın seçmeleri ne zaman?” diye sordum.

“Nisan ayının ikinci cumartesi günü,” dedi Theo.

Bu sadece bir ay sonraydı. Yeterince vakit yoktu.

Tam o sırada Theo'nun omzunun üzerinden, Jensen'in çimlerde futbol oyuncularına katıldığını gördüm. Yumruk tokuşturdu ve sanki gayet iyiymiş gibi gülerek bir şeyler söyledi. Sanki bütün hayatı geçen hafta altüst olmamış gibi. Bunun yerine, okulun kralı olarak tacını talep edecek ve bunu bütün yıl takacakmış gibi davranıyordu. Elinde Target çantam vardı ve sanki Noel sabahıymış gibi eşyalarını çıkarıyordu. *Bunu nasıl almıştı?*

“Evet,” dedim. “Futbol takımında vurucu olmayı denemek istiyorum. Ama sadece önümüzdeki dört hafta boyunca antrenman yaptıktan sonra hepiniz objektif olarak başarabileceğimi söylerseniz deneyeceğim. Kendimi tekrar utandırmayacağım.”

Maxwell elini havaya doğru kaldırdı. “Hayatım üzerine yemin ederim ki berbat olursan söylerim.”

Diğerleri başlarını salladılar. “Ve bu plan... bu hedef... bu her neyse...” Her birine baktım. “...bu çemberin dışına çıkmıyor. Eğer başarısız olursam bu sefer kimse bilsin istemiyorum. Ya da en azından beş kişi arasında saklanabilecek bir başarısızlık kadar özel kalsın.” Gözlerim Theo'ya takıldı. O jokerdi. Burada o hariç herkese güveniyordum. Şu an Jensen'in da içinde bulunduğu grubun yanına gidip bu haberi onlara şakaymış gibi verebilirdi ki muhtemelen de şaka olduğunu düşünüyordu.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Theo. “Kimseye söylemem. Ama bana söz ver, onun yerini aldığı anda ben de orada olacağım.”

Büyükannemin yıllar önce o sörfçü çocuktan ne istediğini hatırlayarak yavaşça başımı salladım. Bu planın işe yaraması için bir gereklilik daha vardı. Jensen bana Theo'nun zamanını ben-cilce kullandığını söylerdi. İpuçları istediğinde ona asla yardım etmek istemezmiş. Ama tek yol buydu. Theo olmadan yeterince hızlı ve iyi olabileceğimi sanmıyordum.

“Bana öğretir misin?”

Theo hiç tereddüt etmeden, “Tabii ki,” dedi.

Bölüm 10

“**B**iz sana yardım edebilirdik,” dedi Deja, hep birlikte önce aile yemeği partisinden sonra gerçek bir partiye ve sonra da sır saklama partisine dönen partiden eve giderken.

Jensen’in eşyalarını geri almadım. Var olmayan şenlik ateşinde yaktığım için değil, içeri girip hayatımdaki her şeye yaptığı gibi onları da bana sormadan aldığı için. Sadece çantalara mı bakıyordu yoksa biri ona söylemiş miydi? Grubumuzun dışında bunu bilen tek kişi Theo’ydu.

“Şeytanın kendisine sormana gerek yoktu,” dedi.

“Ben *yardım edemezdim*,” dedi Max. “Gerçekten hiçbir şeye vurmayı bilmem, özellikle de futbol topuna. Şeytan tüm şeytani güçleriyle bizden daha iyi bir öğretmen olacaktır.”

“Şeytan olan *Jensen*,” dedim. “Onu alt etmek için bir yardımcı bulmam gerekiyordu, bu yardımcı da...”

“Yine bir şeytan mıydı?” diye sordu Deja.

“Senin dünyanda birden fazla şeytan mı var?” diye sordu Maxwell.

“Umarım daha az şeytandır,” dedim. “Belki de bir iblis?”

Deja güldü. “Anlaşma yaptığın kişiyi bildiğin sürece sorun yok.”

“İnanın bana, biliyorum,” dedim çantamdan bir mendil çıkarıp rujumun kalıntılarını silerken.

“Sanırım Jensen’ın senin kadar acı çekmesini isteyen biriyle anlaşma yaptın,” dedi Lee.

“Gerçekten öyle mi?” diye sordum. “Peki neden? Futbol konusunda sinir bozucu diye mi? Bu hiç mantıklı değil.” Deja haklıydı, uzun zamandır güvenmediğim birine gerçekten güvenebilir miydim?

“Nedeni ne olursa olsun, beş...” dedi, hepimizi işaret edip sonra Theo’yu ima etmek için evini göstererek, “...benzer düşünen insan, çok şey başarabilir.”

“Jensen bu gece seninle konuşmaya çalıştı mı?” Deja omzunun üzerinden bakıp şerit değiştirerek sordu.

“Bana bakmadı bile.” Pembe lekeli mendili çantama geri koydum.

“Bunu zaten biliyordun,” dedi Maxwell.

“Oraya gidip futbol pozisyonunu elinden almak harika olacak.” Bu kelimeleri kendimden emin bir şekilde söylemeye çalıştım ama kendimi hiç de emin hissetmiyordum.

“Sanırım bu anlaşmadaki tek olumlu şey bu,” dedi Deja. “Theo sana ne zaman yardım edebileceğini söyledi?”

“Yarın. Yarın başlayacağımızı söyledi.” Emniyet kemerimin üst kısmını çekiştirdim, uzattım ve taktım.

“Motive oldum,” dedi Max. “Hoşuma gitti.”

“Çok fazla vaktimiz yok.” Yarını önermesinin tek sebebinin bu olduğundan emindim. O da benim kadar dört haftanın zorlayıcı olduğunu biliyordu.

“Görünüşe göre seni bir süre daha bir oğlanla paylaşmak zorunda kalacağım,” dedi Deja.

“Evet ama bence sen bunu daha önce hiç olmadığı kadar destekliyorsun.”

Uzun bir kahkaha attı. “Eğer sonunda Jensen acı çekecekse, desteklerim.”

Ertesi sabah büyükanne, “Erken kalkmışsın,” dedi. “Bugün cumartesi değil mi? Ödevleri veya sörfü erteleyip uyuma vakti.”

“Ben sörf yapmam, büyükanne. Görünüşe göre o sensin.” Mutfak masasına oturmuş, esmer şekerle kaplı yulaf ezmesi ve dilimlenmiş muz yiyordum. Theo’nun bugün beni çok zorlayacağını hissediyor ve hazırlıklı olmak için yeterince yediğimden emin olmak istiyordum.

“Yapmalısın. Eğlencelidir.” Büyükanne yanıma oturmuş, kendi yulaf ezmesini yiyordu. Onunkinde muz vardı ama sadece küçük bir miktar esmer şeker serpilmişti.

“Sörften biraz daha bahset. Öğrenmen ne kadar sürdü?”

“Andrew Lancaster bana bütün bir yaz boyunca neredeyse her gün ders verdi.”

“Her gün mü? Gerçekten iyi öğrenebildin mi?”

“Çok iyi değildim ama eğlendim.”

Bu sabah ihtiyacım olan moral konuşması bu değildi. “Yarışmaya hazır bir sörfçü olduğumu varsayacağım.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Çünkü büyük planlarım ve biraz ilhama ihtiyacım var, büyükanne.”

“Sen yaptığın her şeyde iyisin zaten,” dedi.

İyi doğru kelimeydi. Denediğim şeylerde oldukça iyiydim. Ama iyi olmak beni yıldız bir futbolcu yapmamıştı. İyi olmak beni okulun podcast'inin sunucusu yapmamıştı. Ve iyi olmak beni kesinlikle ilk vurucu da yapmazdı. İyi olmanın ötesinde olmam gerekiyordu. Sıra dışı olmam gerekiyordu.

"Bekle. Andrew Lancaster?" diye sordum. "Bu, şu ünlü ressam değil mi?" Benim bildiğim Andrew Lancaster, bir pop resim ikonuydu. Özellikle buralarda ünlüydü çünkü Central Coast'ta büyü müştü. Yaklaşık beş yıl önce ölmüştü ama sanatı yaşamaya devam ediyordu. Eserlerinden oluşan bir sergi ülkeyi dolaşmıştı. Sörf tahtaları, lastikler, eski yol işaretleri, plaklar ve eline geçirebildiği her şeyle ilgili resim yapardı.

"Evet, resim yapardı. Bunu sana söylemiştim. Sörf tahtamı o boyamıştı. İlk resmi benimkiydi."

"Gerçekten mi?" Bu doğru olabilir miydi? Andrew Lancaster'ın çizdiği ilk sanat eseri büyükannemin miydi? "O sörf tahtasına ne oldu demiştin?"

"Bilmiyorum."

"Sanat sergisinin bir parçası mı oldu?"

"Hayır, arkadaşım ödünç aldı ve ben de geri alamadım. Sanırım kaybetti," dedi, sanki daha demin ona ne olduğunu sormamışım ve o da bana bilmediğini söylememiş gibi.

"Ha. Belki bir şekilde bulabiliriz."

"Belki," dedi.

"Şimdi gitmem gerek." Yanağını öptüm, kâsemi lavaboda çalkaladım ve bulaşık makinesine yerleştirdim.

"Hoşça kal, tatlım."

"Anne! Baba! Geri geleceğim."

Ben ön kapıya doğru giderken annem yatak odasından başını uzattı ve kıyafetime -koşu şortu ve tişört- şöyle bir baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

“Yeni bir arkadaşla çalışmaya. Ve sonra belki öğle yemeği yemeye.” Son kısmı sadece bunun biraz zaman alacağı hissine kapıldığım için söylemiştim. Çalışmak için biraz zaman harcamam gerekiyordu. Anneme ne yaptığımı şimdilik söylemek istemiyordum.

“Tamam,” dedi annem. “Ayrıca, bu yeni arkadaşla yakında tanışmak istiyorum.”

“Elbette.” Bu asla olmayacaktı. Theo’nun beni arkadaşı olarak görüp görmediğini bile bilmiyordum. Ben kesinlikle onu arkadaşım olarak düşünmemiştim.

Evden çıkarken telefonum grup sohbetimize gelen bir mesajla titredi. **Bugün çok iyi ol, Deja’dan gelen mesajdı.** Bu kadar erken kalktığına göre demek ki çalışması gerekiyordu.

Yarın öğle yemeği? diye cevap yazdım.

Ben varım ve eminim çocuklar da uyandıklarında orada olacaklardır.

Uyuyorum, diye cevapladı Maxwell. **Vızıltın beni uyandırdı.**

Telefonunu rahatsız etme moduna al şapşal diye hemen mesaj atıp arabama bindim.

Theo’nun evine giderken yolculuğum olaysız geçti. Evet, bunu onun evinde yapıyorduk.

Evet, emrivaki yapıyormuşum gibi hissettim. Ama evini öneren oydu ve bu en mantıklısıydı çünkü filesi ve ekipmanı vardı. Okul gibi herkesin girip ne yaptığımızı görebileceği kadar halka açık bir yer değildi.

Evi gündüz daha da büyük görünüyordu. Bir önceki gece partisinden ayrılmadan evvel birbirimize numaralarımızı vermiştik. Ön kapısına giden yolda yürürken ona bir mesaj attım.

Geldim.

Metnin üstünde dün gece gönderdiği mesaj vardı:
Tamam, sekiz buçukta görüşürüz.

Telefonumdaki saat sekiz yirmi sekizi gösteriyordu.

Beni verandasına getiren tüm yazışmayı okumak için yukarı kaydardım.

Eve vardığım anda, saat 22.43'te ilk iletişimi kuran oydu:

Vurucu pozisyonunu çalmak konusunda ciddi miydin?

Cevap yazmıştım:

Çok ciddiylim.

O zaman antrenmanlara

başlamaya hazır mısın?

Çok hazırım.

Yarın evimde çalışalım mı?

Aynen.

Bundan pişman olacak mıyım?

Muhtemelen.

Tamam, sekiz buçukta görüşürüz.

Annesinden önce açmasını umarak kapısını çaldım.

Çünkü mesaj atarak onu uyarmıştım.

Öyle de yaptı. Kapı açıldı ve uykulu gözlerle bakan Theo'yu karşımda gördüm.

Yanağında birkaç yastık izi vardı ve saçları dağılmıştı. Giyinmişti, spor şortu ve bir tişört giymişti... Tabii eğer bunlarla yatmıyorsa, söylemesi zordu.

"Hey," dedi. "İçeri gel." Ayakları çıplaktı ama elinde bir çift çorap vardı.

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"O kadar kötü görünüyorum, ha?"

Theo'nun kötü görünebileceğini sanmıyordum. Aslında uykulu suratla biraz sevimli görünüyordu. "Hayır, iyi görünüyorsun,

yani iyi. Yani... Önemli değil.” Hafifçe kıkırdadı ve koridorda bana yolu gösterdi.

“Sen de iyi ve iyi görünüyorsun.” Benimle dalga geçtiğini biliyordum, bu yüzden gözlerimi devirdim.

“Annen bütün bunlara tamam mı?”

“Bütün bunlar ne?” diye sordu, bir mutfak sandalyesine oturup çoraplarını giyerken.

“Ben. Sen. Yani... ben ve sen gibi değil... Burada olmam ve senin bana bir şeyler öğretmen gibi. Vay canına, benim neyim var?” Normalde kekelemezdim ya da konuşurken takılmamaya çalışırdım ama konu Theo olduğunda bunu çok sık yapıyor gibiydim.

“Bilmem,” dedi kirpiklerinin arasından bana bakarak. “Bazen insanlar üzerinde böyle bir etkim olur.”

“Bunu söylemiş olamazsın.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.” Ayağa kalktı ve adanın yanındaki bir çift ayakkabıyı aldı. “Kramponlarını getirdin mi?”

“Getirmeli miydin?” Elinde tuttuğu ayakkabılar normal koşu ayakkabılarıydı. “Hiç var mıydı, onu bile bilmiyorum.” Muhtemelen dolabımdaki giysi yığınının altında bir yerlerde vardı.

“Jensen sana vurucuların genellikle kramponları giydiğini hiç söylemedi mi?”

“Hayır, söylemedi.”

“Ha. Belki de aklının bir köşesinde bunu ondan çalabileceğimi biliyordu.”

“Kendimizi kaptırmayalım. Futbol topuna bir kere vurdum. Birinden bir şey çalacağımı zannetmiyorum.”

Diz kapağından aşağı bir yara izi uzanıyordu. Ayakkabılarını bağlarken onu inceledim. Elini bir kez dizinin üzerinden geçirdi ve beni bakarken yakaladı. Bakışlarımı kaçırdım.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Son maçtan önceki antrenmanda ACL’imi kısmen yırttım.”

“Ah, doğru.” Sakatlığı. Bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. “Ameliyat olmak zorunda mı kaldın?”

“Evet,” dedi ayağa kalkarken, tek kelimelik cevabı ve vücut dili bana bununla ilgili konuşmak istemediğini söylüyordu. Başıyla arka kapıyı işaret etti. “Ağırlıklara başlamadan önce neler yaptığını görelim.”

“Ağırlıklara mı?” diye sordum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Daha önce de ağırlık kaldırdın. Seni okuldaki ağırlık odasında görmüştüm.”

Geçen yılki futbol sezonundan beri ağırlık odasına gitmemiştim. Beni görmüş müydü? “Vurucu terminolojisinde başka bir şey ifade edip etmediğini bilmiyorum.”

Kaşları sanki göründüğüm kadar aptal olup olmadığımı karar vermeye çalışıyormuş gibi havaya kalktı. “Aynı anlama geliyor.” Arka kapıyı açtı ve artık ağın ve kulübenin önünde, çimlerin üzerine küçük bir plastik standı koyduğu futbol topuyla dışarıdaydık. Arka planda okyanus ve ritmik dalgaların sesi vardı.

“Sadece sektirme yapmayacak mıyım?” diye sordum topa bakarak. Bana dik dik baktı. “Sanırım bu bir hayır.”

“Bana bu oyunun nasıl oynandığını bildiğini söyle.”

İrkildim. “Yani... genelde mi?”

“Topa nasıl vuracağını ve oynamak istediğin oyunun tüm kurallarını sana öğretmem mi gerekiyor?”

“Hiçbir şey yapmana gerek yok,” dedim. “Bu zaten muhtemelen çok kötü bir fikirdi. Hemen şimdi gidebilir ve ikimize de zaman kazandırabilirim.”

“Aşırı tepki vermene gerek yok.”

“Aşırı tepki vermiyorum. Sadece tepki veriyorum.”

Ellerini kaldırdı. “Kızma.”

Ellerine ve ceylan bakışlı gözlerine baktım. “Bu genellikle işe yarar mı?”

“Kızlar genellikle bana kızmaz.”

“Buna inanmak zor.”

Gülümsedi.

“Ve ben sana kızmıyorum,” dedim.

“Bak, işe yaradı.”

Başımı salladım ve isteksizce gülümsedim. “Futbolun kurallarını kendi başıma araştırırım. Ama birkaç ipucu iyi olurdu.”

Omuzlarını dikleştirdi ve bana bir punter ile bir vurucu arasındaki farkı ve Jensen’in bir punter olmadığını anlatmaya başladı. Punt atmanın daha çok güçle ilgili olduğunu -belli ki bunu Greg adında iri yarı bir çocuğun yapmasının sebebi buydu- ve vuruculuğun daha çok hedefle ilgili olduğunu söyledi. Topun normalde sahada gol atmak için tutulduğunu ama bizim plastik stantta pratik yapacağımızı anlattı.

Açıklamayı bitirdiğinde topu aldı ve önümde durana kadar yürüdü. “Hazır mısın?”

Hayır. “Sanırım.”

Çömeldi ve elini sağ baldırımının arkasından aşağı doğru gezdirip ayakkabımın topuğunu avucuna aldı.

İçimden geçen titremeyi zar zor bastırdım. “Ne yapıyorsun?”

Futbol topunu ayağımın üst kısmına koydu. “Ayağının bu kısmıyla tekmeleme. Kama vuruşları o kadar isabetli olmaz. Erkek arkadaşın kama vuruşlarını *sever*.”

“O kesinlikle benim erkek arkadaşım *değil*.”

“Doğru. Jensen kama vuruşu yapar. Bu yüzden olması gerektiği kadar isabetli atamaz. Gerçi daha ustalaştı, bu yüzden onun pozisyonunu alamazsın. Ayrıca, onun deneyimi de var.”

“Ve o bir erkek,” dedim.

Bunun bir fark yaratmayacağını iddia etmeye çalışmadı. “Ve o bir erkek. Ama Koç, oldukça iyi biridir. Eğer daha iyiysen, daha iyisindir.”

“O zaman hadi, beni daha iyi yapalım.”

Çömelmiş hâlde, ayağımı tutmaya devam ederek bana baktı. Bu işi çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

“Kama vuruşu yok. Anladım,” dedim.

“Tamam. Ayağının bu kısmıyla tekmelemeni istiyorum.” Topu ayağımın iç tarafına doğru ama bağcıklara yakın büyük kemiğin üzerine koydu.

Yutkundum ve ayağımı geri aldım. “Tamam.”

Topu tutucuya geri koydu. Sonra yaklaşık üç adım geri ve iki adım sola gitti. “Vücudumun ortasından topun soluna giden görünmez bir çizgi olduğunu hayal et. Senin o çizgi boyunca ilerlemeni istiyorum.” Döndü ve bana baktı. “Sağ ayakla vuruyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sol ayağınla topun soluna dikileceksin. Sağ bacağın sallanacak ve dikişin hemen soluna vuracak.” Topa gerçekten vurmadan hareketi taklit etti.

“Vuracak mısın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi.

“Neden?”

“Bu senin vuruşun,” dedi.

“Yani bu senin vurmayacağın anlamına mı geliyor? Sanırım nasıl vurmam gerektiğini görmem iyi olur. Bekle... yoksa artık *vuramıyor musun?*” Yara izini işaret ettim. Sol diz kapağı boyunca uzanıyordu ve bunun yere basan bacağı olduğunu az önce fark ettim. Eğer zayıfsa muhtemelen vuruşunu çok etkilerdi.

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi savunmacı bir şekilde. “Daha dört ay oldu.”

“Seni yargılamıyorum. Sadece fark etmemişim. Dengeni bozuyor mu?”

“Benden bahsetmiyoruz,” dedi. “Topa vur.”

“Aşırı tepki vermene gerek yok,” dedim, daha önceki repliğini alıntılararak.

“Benden sana öğretmemi istedin. Şu anda topa vuramıyorum diye sana öğretemeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“*Kesinlikle* öyle bir şey söylemedim.”

“O zaman sana öğretmeme izin ver.”

“Aslında konuşmak veya birbirimizi tanımak istemiyorsun. Anladım,” dedim.

Sanki bana karşı sabrı tükenmiş gibi içini çekti. Bu dört hafta uzun olacaktı.

“Ne bilmek istiyorsun? Antrenmanda çok sert sakatlandığımı, üniversiteden gelen teklifi kaybettiğimi ve futbol olmadan geleceğimin nasıl olacağını anlamaya çalıştığımı mı?”

Nefesim kesildi ve Theo’nun bakışları sanki bunu söylediğine hemen pişman olmuş gibi yere kaydı.

“Üzgünüm,” dedim. “Ben de podcast sunmanın benim geleceğim olduğunu düşünüyordum, bu yüzden seni anlıyorum.”

“Ne yani, artık öyle değil mi?”

“Biraz zor olacak,” dedim. “Peki ya sen? Futbolun artık senin geleceğin olabileceğini düşünmüyor musun?”

“Biraz zor olacak,” diyerek beni taklit etti.

“Bu arada, intikam konusunda bana yardım edecek misin?” diye sordum.

“Evetttt,” dedi abartılı bir iç çekişle, sanki o benim planımın bir parçası değilmiş de ben sonunda onun planına uyum sağlıyormuşum gibi.

“Tamam, tamam, başlayalım,” dedim, omuzlarımı dikleştirdim ve topa doğru döndüm.

Bölüm 11

“**K**ötü müyüm?” diye sordum, topa vurup popomun üzerine düştükten sonra. *Boş ver, bu kötü bir fikirdi*, demeye hazırdım. Yüzümün yandığını hissettim ve muhtemelen kızarmış olduğunu anladım. “Daha kötü gibi hissediyorum.”

“Şaşırtıcı bir şekilde hayır,” dedi Theo. “Hareketi öğreniyorsun. Doğru ayakkabıları giymemişsin, bir de o var. Yarın kramponlarını getir, çekişe yardımcı olurlar.”

“Yarın mı?” diye sordum, ayağa kalkıp ellerimdeki ve arkamdaki çimleri silerken.

“Yani, ne zaman gelirsən.”

“Yarın olur.” Okul, ödev ve evdeki sorumluluklar derken aslında elimizde muhtemelen sadece hafta sonlarımız vardı. Ve onlardan da pek fazla kalmamıştı, bu yüzden haklıydı, yarın gelmem gerekiyordu.

“Ağırlık vakti.” Beni eve geri götürdü, garajda bir ağırlık sistemi kurulmuş olması gerektiğini düşündüm.

Ama bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı. Resmen bir spor salonu vardı.

Üstelik garajında da değil. Evde özel bir odada. Aynalı duvarlar, sabit bir bisiklet ve eliptik, serbest ağırlıklar ama aynı zamanda ip ve makaralı makineler de vardı. Hatta köşedeki tavandan sarkan bir kum torbası bile. Salonunda tur atarken kum torbasına vurdum. “Burası okuldaki ağırlık odasından daha donanımlı. Güzel bir his olmalı.” Son cümleyi kendi kendime söyledim.

“Öyle,” diye cevapladı. Ve bunun ilk cümleme mi yoksa ikinci cümleme mi cevap olduğunu bilmiyordum. Açıklamasını da istemedim.

“Ne sıklıkla kaldırıyorsun?” diye sordu. Boğazımı temizledim.

“Eskiden çok kaldırırdım.”

“Ne kadar kaldırdığını sormadım.”

“Biliyorum! Ama bu daha iyi bir cevaptı.”

Güldü. “Yani hiç mi?”

“Hemen hemen.”

Tek bir baş sallamayla onayladı. “Denemelere kadar her iki günde bir, bacak çalışacaksın.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Bacaklarım Hulk gibi mi olsun istiyorsun?”

“Bacakların Hulk gibi olmayacak.”

“Yoksa hayatın boyunca birine işkence etme fırsatı mı bekledin? Beni bu yüzden mi kabul ettin? Bu yüzden mi şu an gözünde ufak bir parıltı var?”

İnkâr etmedi. “Duvardaki çömelme barını al.”

“Ahh!” Acı içinde inledim. Theo’nun spor salonunun siyah kauçuk fayanslı zeminine uzanmıştım, bacaklarım seğiriyor ve artık çalışmıyordu. Yarın benden vuruş mu bekliyordu? Hareket edebileceğimden bile emin değildim. Şakaklarımdan aşağı damlayan terleri elimin tersiyle sildim.

Sahte bir mikrofonu ağzıma tuttum. “Stajyerini daha ilk günden öldürmek nasıl bir duygu?” Elimini havaya kaldırıp yumruğumu ona doğrulttum.

Yanıma yürüdü, ses kontrolü için mikrofona vuruyormuş gibi yaptı, sonra eğilip elime, “Stajyerimin biraz kuvvetlenmesi gerektiğini hissediyorum,” dedi.

Donup kaldım, yattığım yerden ona baktım, yüzünü ters-ten görüyordum.

“Ne var?” diye sordu.

Elimi yana indirdim. “Hiçbir şey,” dedim, benimle bu oyunu oynamasına şaşırarak.

“Aşırı soğukla aran nasıl?” Theo, benimle birlikte antrenmanın çoğunu yapmış olmasına rağmen hiç de ölü gibi görünmüyordu. Kesinlikle sol bacağını tercih etmişti. Fark etmemiş gibi yaptım ve sakatlığı konusunda ne kadar savunmacı davrandığını gördükten sonra kesinlikle bir şey demedim ama o dedi.

“Nasıl mesela?” diye sordum.

“Yüzen buz parçalarıyla çevrili olmak gibi mesela.” Odanın dışarıya açılan pencereli kapısını işaret etti.

Hırıltıyla doğrulup oturdum. “Kafam karıştı.”

“Dışarıda bir buz fıçısı var.”

“Ne?”

“Gel de göstereyim.”

Kapıdan evin yan tarafındaki küçük verandaya çıkan yolu gösterdi. Kenarında üç basamaklı bir tabure olan siyah fıçı, yerde bir köşede duruyordu. Evin karşısında otellerdeki gibi çalışan bir

buz makinesi vardı. Kapağı kaldırdı ve bir kovaya buz doldurmaya başladı.

“Bütün ev sanki bir NFL* yıldızı yaşıyormuş gibi düzenlenmiş. Dur, yoksa baban bir NFL yıldızı falan mı?”

İlk kova buzu uzun fıçıya dökerken omzunun üzerinden bana baktı. Buz suya çarptığında bir şıpırtı sesi geldi. Onu durduralıydim. Gerçekten buz banyosu istemiyordum. Hatta mayo bile getirmemiştim.

“Eğer babam bir NFL yıldızı olsa eminim bütün okul bunu bilirdi.”

“Belki emekli bir yıldızdır?”

“Hayır.” Kovayı tekrar doldurmak için makineye geri döndü. “Babam lisedeyken oynamış.”

Yavaşça bir daire çizdim. Bu yan verandadan arka bahçedeki kulübeyi ve futbol ağını görebiliyordum. Çizdiğim daire pencerelerden dışarıya ve süslü spor salonuna bakmamla sona erdi. Ebeveynleri futbol kariyerine çok para yatırmışlardı. Acaba sakatlığı konusunda onlar da en az Theo kadar üzgün müydüler diye merak ettim. Bu ev, bu düzen, ondan çok şey beklediklerini gösteriyordu.

Fıçıdan geri çekildi ve beni davet eder gibi elini yana doğru uzattı.

Tekrar homurdandım: “Uygun kıyafetim yok.”

Sanki ne dediğimi anlamıyormuş gibi koşu şortuma baktı.

İç çektim. “Peki.”

Tişörtümün altına spor sütyeni giyiyordum. Şortum ıslansa ne olurdu ki? Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı çıkardım ve daha fazla işkenceyle sonuçlanacak üç küçük basamağa yaklaştım. Derin bir nefes alıp tişörtümü çıkardım ve arkamdaki

* NFL (*National Football League*), en önemli ve büyük profesyonel Amerikan futbolu ligi. -ed.n

ayakkabılarımın üzerine fırlattım, sonra suya atladım. Soğuktu. Dondurucuydu ve sadece dizlerime kadar batmıştım. Suyu batmadığım için kollarım titriyordu.

“Sonuna kadar girersen daha iyi sonuç verir,” dedi.

“Ama çok soğuk.”

Çenem soğuktan titriyor, dişlerim birbirine çarpıp gerçekten ses çıkarıyordu.

“Sonuna kadar girdiğinde geri sayımı başlatacağım.”

Ekranındaki zamanlayıcıyı göstermek için telefonunu kaldırdı.

Bir hava tıslamasıyla hemen aşağı doğru kaydım. Bacaklarımın arkası bir şeye çarptı. “Burada bir çıkıntı mı var? Bu fıçının amacı, sanki bir tür boş vakit geçirme aktivitesiymiş gibi, gerçekten uzun süre oturmak mı?”

“Evet, bu bir oturma çıkıntısı. Ama dudakların morardığı için sen sadece bir dakika kalacaksın. O çıkıntı dışarı çıkmaya yardımcı olacak.”

Tenim sanki binlerce iğne tarafından deliniyormuş gibiydi. “Bir dakika dayanmam.”

“Kırk saniye kaldı. Kırk saniye dayanabilirsin.”

Şu an daha da çok titriyordum. “Sen burada ne kadar dayanıyorsun?”

“Genellikle üç dakika dayanıyorum. Bazen beş.” Zamanlayıcısı otuz saniyeyi gösteriyordu.

“Yapamam, yapamam. Çıkmam gerek,” dedim, nefesim keşilmişti, iğneler hâlâ bacaklarımı ve göğsümü deliyordu. Uyuşmuş bacaklarımın şu an fıçıdan çıkmak için yeterince koordineli olup olmadığını bilmiyordum ama kenara doğru hareket ettim.

Endişemi hissetmiş gibiydi ve “Sana yardım edeyim,” dedi.

Başımı salladım, dişlerim hâlâ takırıyor, cildim yanıyordu. Çıkıntıya adım attım ve sonra bir bacağımı kenardan aşağı

salladım. O da bir ayağını alt basamağa koydu ve diğer bacağını çekerken ben de ellerimi onun omuzlarına koydum. Şu an fiçinin kenarına oturmuş, ellerim omuzlarında, buradan ulaşmak için çok alçak görünen basamağa bakıyordum. Bunu kim tasarlamıştı?

“Sadece aşağı kay,” dedi. “Yardım edeceğim.”

“Sana zarar verir miyim?” dedim titreyen dudaklarımın arasından.

“Vermezsin. Yanındayım.”

“Bana hiç de öyle gelmiyor.”

Eğildi, belimden tuttu ve beni kaldırıp her iki ayağım da basamakların yanındaki verandaya değene kadar indirdi.

Soğuk bir nefes aldım. Ah. Yanımdaydı.

Kapının sağında bir havlu dolabı duruyordu. İçinden bir tane alıp bana fırlattı.

“Teşekkürler,” dedim. Bir dakika boyunca içeride kalmadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Ama oradayken imkânsız gibi gelmişti.

“Sorun değil.”

“Sıra sende.” Havluyu omuzlarıma doladım, sonra fiçiyi doğru başımı salladım. “Bu beş dakikalık iddiayı kanıtlaman gerek.”

Gülümsedi ama belli ki rekabetçiydi çünkü ayakkabısız ve üstsüzdü, on saniyeden kısa bir sürede fiçiyi girdi. “Ah,” dedi, çenesini kenara dayadığı kollarına yaslayarak. “Çok rahatlatıcı.”

Telefonumu çıkardım ve zamanlayıcıyı açıyormuş gibi yaptım. Saniyeler geçerken nefes alış bile gergin gelmiyordu.

“Acını iyi saklıyorsun,” dedim iki dakikalık işareti geçtiğinde.

“Sen saklamıyorsun.”

“Hayır, saklamıyorum. Büyükanнем yüzümün beni her zaman ele verdiğini söyler. Bunun sebebi çok saf bir kalbim olması ve gözlerimi parlatmasıymış.”

Theo alaycı bir şekilde güldü. “O saf kalbinin önümüzdeki dört hafta boyunca kötülük yapacağını biliyor mu peki?”

Birkaç dakika önce yüzümde olan gülümseme kayboldu.

Theo bana doğru bir parça buz fırlattı. “Şu an moralini bozma. İkimiz de onun bunu hak ettiğini biliyoruz.”

Zamanlayıcı üç dakikayı geçti. “Ben gitsem iyi olacak.” Saat daha on olmasına rağmen sanki saatlerdir buradaymışım gibi hissettim.

Fıçıdan atlayarak indi. Bunu yaparken bu kadar iyi görünmesi hakikaten adil değildi. Bir havlu aldığında ona bakmamak için gözlerimi kaçırdım.

Tişörtümü tekrar başımdan geçirdim ve ayakkabılarımı topladım. Havluyu ona uzatırken, “Yarın geri getirebilirsin.” dedi.

“Tamam, teşekkürler.”

“Bugün iyi iş çıkardın, Bayan Futbol Yıldızı.”

“Bana şöyle demeyi kes,” dedim.

Sadece kıkırdadı. Futbol oynadığımı biliyorsa, çok iyi olmadığımı da biliyor olmalıydı. Asıl yıldızın Deja olduğunu da. Acaba bu yüzden mi bu kadar komik buldu diye merak ettim. Bu, sinirime dokundu.

Bir seans yeterli miydi? Artık arkadaşlarım beni eğitme işini üstlenebilir miydi?

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Dört hafta. Sadece dört hafta. “Yarın görüşürüz.”

Bölüm 12

Gözlerim açıldı ve o küçük hareket bile acıyla inlememe neden oldu. Yan tarafıma döndüm ve tekrar inledim. Vücudumdaki her kas ağrıyordu. Kemiklerim de ağrıyordu. Sanki kaslarım can havliyle onlara tutunuyordu. Telefonuma çok yavaşça uzandım ve bir mesaj gönderdim.

İyileşmeye ihtiyacım var.
Hareket edemiyorum.

Theo birkaç dakika sonra mesaj attı:

Ağrıyan kaslar için en iyi şey
onları çalıştırmaktır.

Gerçekten hareket edemiyorum.

Hâlâ yatakta mısın? Elbette hareket
edemezsin. Kaslarını ısıt ve otuz
dakika sonra okulda buluşalım. Bugün
bütün ağırlıkları bırakacağız.

Tamam. Not: Çok kötüsün.

Yataktan kelimenin tam anlamıyla yuvarlandım ve ellerimle dizlerimin üzerine düştüm. Oradan banyoya süründüm, kendimi tuvalete zor çekebildim. Ellerimi yıkadıktan sonra kordorda âdeta sürünerek ilerledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu büyükannem mutfak masasından.

“Kaslarımı ısıtıyorum.”

“Ne zamandan beri hafta sonu erkenden uyanıyorsun?” diye sordu babam. Onu fark etmemiştim ama büyükannemin yanında oturuyordu.

“Cezalandırıcıyı eğitmenim olarak seçtiğimden beri,” diye mırıldandım.

“Ne?” diye sordu babam.

“Hiç.” Bir sandalyeye doğru sürünerek gittim ve basamaklarını kullanarak kendimi ayağa kaldırdım.

Sonra ilaçları sakladığımız dolaba yürüdüm ve bir kutu *Ibuprofen* buldum.

“Bir şey için mi antrenman yapıyorsun?” diye sordu annem. O da masadaydı. Sıradan bir aile günüydü.

“Evet,” dedim. Eğer bugünü atlatırsam, yapacağım tüm egzersizler için iyi bir bahaneye ihtiyacım olacaktı. Ve o da bana bu bahaneyi verdi. “Şu mini triatlonlardan biri için.”

“Gerçekten mi?” diye sordu annem.

“Ne zaman? Nerede?” diye ekledi babam.

“Sana web sitesini daha sonra gönderirim.” Yani bir tane bulduğumda.

Bir yerlerde bunlardan birine ev sahipliği yapan birileri olmalıydı. “Tüm sorularınızı yanıtlamış olur.”

“Jensen da seninle yarışıyor mu?” diye sordu büyükannem. “Böyle bir konuda harikalar yaratırdı.”

Biraz nefes aldım. “Hayır, büyükanne. Jensen ve ben ayrıldık. Unuttun mu?” *Ve Jensen her konuda iyi değil,* diye eklemek

istedim ama bunu kendime sakladım. Mevcut hız kaydı bu düşüncenin yanlış olduğunu kanıtlıyordu zaten.

“Yoksa onun kalbini mi kırdın?” diye sordu büyükannem. “Zavallı çocuk.”

“Aslında tam tersi,” dedim.

“Bana hâlâ o uzun hikâyeyi borçlusun,” dedi annem kaşığına bana doğrultarak.

O benim hayallerimi çaldı. *Bunu neden söyleyemiyordum?* “Biliyorum, biliyorum. Kemiklerim ağrımadığında anlatırım.” Bir bardak suyla birkaç hap yuttum.

“Triatlon yaptığın için mutluyum,” dedi annem. “Yeni bir şey denediğini görmek güzel.”

“Haklısın,” dedim, sonra konuyu değiştirerek, “Sana e-postayla gönderdiğim son podcast’i dinledin mi?” diye sordum.

“Dinledim. Çok güzeldi. Neden yayımlamadın?”

Elimi salladım. “Çünkü dinleyen tek kişi sensin. Ama sormamın sebebi bu değildi. Büyükannem sana Andrew Lancaster ile arkadaş olduğunu hiç söylemiş miydi? Adamın ona bir sörf tahtası çizdiğini?”

“Ben buradayım,” dedi büyükannem.

“Anneme hiç söyledin mi?”

“Sanmıyorum,” dedi büyükannem.

“Bana bunu hiç söylemedin,” dedi annem ve bana sanki bu gerçekten olmamış gibi baktı. Sanki büyükannemin akli başında değilmiş gibi. Sanki her şeyi kendisi uydurmuş gibi. Ama benim onun anılarıyla ilgili deneyimim böyle değildi. Anlattıklarının çoğu yerli yerindeydi.

“Sana her şeyi anlatmıyorum,” diye şakıdı büyükannem. “Andrew iyi bir ressamdı. Kendisi ilk başta bunu bilmiyordu. Ama ben biliyordum.”

“Bilmiyor muydu?” diye sordu babam, sanki büyükannem şaka yapmış gibi.

“Hayır, bazı insanlara neyi iyi yaptıklarının söylenmesi gerekir,” diye ısrar etti büyükannem. “Ve ben ona söyledim. Size bir resim göstereceğim.”

“Hiç fotoğrafımız yok ki, anne.”

“Neden?” diye sordu.

“Yangın. Hatırladın mı?”

“Ah, doğru ya. Çok yazık.” Yulaf ezmesini karıştırdı.

“Tahta bir sörf müydü?” diye sordum, Andrew’un neyle ünlü olduğunu hatırlayarak.

“Resmin üzerine su geçirmez bir cila uyguladığı balsa ağacından yapılmış bir sörfü,” dedi büyükannem, “bayılırdın.”

“Eminim bayılırdım,” dedim.

“Ama onu Cheryl Millcreek ödünç aldı ve bir daha hiç görmedim,” dedi.

“Cheryl Millcreek kim?” Anneme baktım.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı annem. “Daha önce hiç böyle bir isim duymamıştım.”

“Eşyaları geri getirmeyen biri,” dedi büyükannem.

“Kulağa korkunç geliyor,” dedim.

“Finley,” diye azarladı annem.

“Ne? Öyle ama.”

Annem başını iki yana salladı.

Telefonumdaki saat bana fazla vaktim kalmadığını söylüyordu.

“Gitmem gerek. Bu Cheryl denen kişiyle ilgili daha sonra yine konuşalım,” dedim, mutfaktan çıkarken. Kaslarım verdiğim kısa aradan sonra tekrar çığlık atıyordu.

“Mini triatlonun eğlenceli olması gerekir!” diye seslendi annem arkamdan.

“Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum!” diye seslendim.

Bölüm 13

“Ah, ah, ah, ah!” diye bağırdım otoparktaki arabamdan kendi arabasına yaslanmış, yavaş yavaş yürümemi izleyen Theo’nun yanına giderken. Bir gün önce evinden aldığım havluyu katlanmış bir şekilde, yaslandığı yerin yanındaki bagaja koydum.

“Bebeğe bak,” dedi, sanki hiç acı çekmiyormuş gibi bana doğru dönerek.

“Senin hiç ağrın yok mu?”

“Hiç yok.”

Uzanıp triseps kaslarını sıktım. Canı yanmış gibi nefes aldı. Güldüm. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Tamam. Biraz ağrım var.”

“Demek ki insansın.”

Ayağımın olduğu yöne doğru başını salladıktan sonra, “Hamstring kaslarını germek için topuğunla tampona bas,” dedi.

İtaat ettim ama yaptıkça daha da acı dolu sesler çıkardım.

“Neden benden bu kadar uzağa park ettin?” diye sordu.

“Herhangi birisi geçerse diye. Hafta sonu okulda arabalarımızı yan yana görmesinler.”

“Kimsenin arabalarımızın uygunsuz bir ilişki içinde olduğunu düşünmesini istemeyiz, değil mi?” diye sordu, sesi de sorusu kadar alaycıydı.

Futbol sahasına doğru işaret ettim. “Sana söylemiştim, bu anlaşma Jensen’in kulağına gidemez yoksa...” *Bunu da başaramazsam daha da büyük bir aptal gibi görünürüm.*

“Yoksa ne?” diye sordu korkumu dillendirmediğim için.

“Bilmiyorum, bizi engeller ya da ne olduğunu anlar veya daha çok çalışmaya başlar.”

“O çocuğu çok sıkı çalışırken gördüm ve hiç endişelenmiyorum,” dedi gözlerinde bir gülümsemeyle.

“Theo.”

“Öğrenmeyecek,” dedi sakince.

“Harika. Aynı fikirdeyiz.”

“Harika.”

Bacağımı germeye devam ederken telefonumda bir tarayıcı açtım.

“Önümüzdeki birkaç ay içinde buralarda gerçekleşecek herhangi bir mini triatlon biliyor musun?”

“Hayır. Bu da intikamının bir parçası mı? Yoksa Jensen triatlonlardan nefret falan mı ederdi?”

“Hayır, aslında aileme ne yaptığımı itiraf etmek yerine bunu söyledim.”

“Peki, Jensen’in senin yerini çalmasına sinirlenmediler mi?”

“Onlara söylemedim ki.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Belki de hâlâ olmamış gibi davranmaya çalışıyorumdur.” Belki de onlara inanılmaz derecede çok çalışarak

elde ettiğim yeri bu kadar kolay çaldığını söylemek istememiştim. Belki de sıfır deneyimi olan biri bunu benden bu kadar kolay çalabiliyorsa, bunun kendi geleceğim için istediğim konuda iyi olmadığım anlamına geldiğini düşünürlerdi. Beni başarısız sanırlardı.

Bizden sadece otuz dakika uzaklıktaki Pismo Plajı'nda gerçekleşen mini bir triatlon buldum. Ekranımı çevirdim ve Theo'ya gösterdim. "Nisan ayının ikinci cumartesi günü. Futbol seçmeleriyle aynı hafta sonu. Tesadüfe bak."

Telefonuma baktı, sonra okyanus fotoğrafının altındaki açıklamalardan birini okudu. "Köpek balıklarıyla yüzmek mi? Böyle mi satış yapıyorlar?"

"Bisiklet ve koşu bölümlerinin köpek balıklarıyla olmadığını varsayıyorum," dedim.

"Çok kötü." Ayağımı işaret etti. "Diğer bacak."

Diğer ayağımı tampona koydum, sayfanın ekran görüntüsünü aldım ve anneme ilettim. Telefonum, annemin cevabı olduğunu düşündüğüm bir şeyle titredi ancak grup sohbetindeki Deja'ydı:

Bugün öğle yemeği için restoranda buluşuyor
muyuz? 1'e kadar çalışıyorum. Ama sonra olur.

Maxwell:

O ateşli çocukla yaptığın antrenman hakkında
her şeyi duymam gerek.

Lee:

Hey, ben de buradayım.

Ben:

Zor oturuyorum veya ayakta
durabiliyorum. Ama evet!

“Ailen, köpek balıklı bir triatlonun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor?”

Belli ki mesaj attığım kişinin annem olduğunu sanmıştı.

“Ah, hayır, sadece Deja ve çocuklar bugün öğle yemeğini teyit etmeye çalışıyor.”

“Bugün öğle yemeğine mi gidiyoruz?”

“Sen değil. Ben,” dedim. “Arkadaşlarımla.”

“Anladım,” dedi.

“Bekle, gelmek *ister misin?*”

“Kesinlikle hayır,” dedi, doğrulup yanımda esneme hareketlerine başlayarak.

“İyi çünkü cuma günü partiye erken gelmemiz için bize yaptığın o şakadan sonra hoş karşılanmazdın zaten.”

“Erken mi? Geç kaldınız.”

“Hayır, gerçek partiden bahsediyorum.”

Güldü. “Büyükanneimin doğum günü gerçek partiydi. Diğerlerini sen geldikten sonra davet ettim çünkü utandığını fark ettim.”

Duraksadım ve o geceyi yeniden düşündüm. Annesiyle konuşmasını düşündüm, muhtemelen arkadaşlarını davet edip edemeyeceğini soruyordu. Annesinin onunla birkaç dakika tartıştığını ama sonra kabul ettiğini fark ettim. “Beni neden davet ettin ki? Bir aile partisine gelmekten utanacağımı biliyordun.”

“Gelmeni beklemiyordum. Şaka yaptığını düşünmüştüm.”

“Güzel,” dedim.

“Böyle düşünmediğini biliyorum ama ben gerçekten iyi bir adamım.”

Theo’yla ilgili neye inanacağımı bilmiyordum. İçgüdülerim onu kendimden uzak tutmamı söylüyordu. Onunla

yaşadıklarım, bir de Jensen'dan duyduğum hikâyeler vardı ve temkinliydim. "Kaslarım aksini söylüyor."

"Kasların beni sevecek."

"Şu an hem beynim hem de vücudum senden nefret ediyor," dedim gözlerine bakarak.

Ağzı yarım bir gülümsemeye doğru kıvrıldı ve okula doğru başını salladı. "Hadi, biraz futbol çalışalım."

Koridorlardan sahaya doğru yürüdük.

Yürürken, "Bu arada Jensen'ı partiye davet etmedim," dedi. "Sanırım başkası davet etmiş."

"Tahmin etmiştim."

"Ama güzeldi, değil mi? Seksi hâlini gördü." Bana göz kırptı.

"Her zaman seksi görünmediğimi mi söylüyorsun yani?" dedim. Onun bu öz güven oyununu iki kişi oynayabilirdi.

"Hayır." Ama söylediği tek şey bu oldu. Detay vermedi. Güvenli bir cevaptı.

"Bu arada Jensen'a eşyalarından bahsettin mi?" diye sordum.

"Eşyalarından mı?"

"Evine getirdiğim ve yakmak istediğim eşyalarından?"

"O gece Jensen'la hiç konuşmadım. Onu kovmak istedim ama senin intikam planıyla dikkatim dağıldı ve bu daha iyi bir fikir gibi geldi."

Başka kim Jensen'a çantadan bahsetmiş olabilirdi ki? Yoksa Theo'nun annesi beni duymuş muydu?

Okul haftası boyunca açık ama şimdi çok kapalı görünen ve üzerinde zincir, asma kilit ve her şey olan büyük bir kapıya vardık.

Homurdandı. "Sahayı ne zamandan beri kapatıyorlar?"

"Futbol sezonu dışında mı? Neredeyse hep. Bir keresinde futbol antrenmanından dışarı çıkarılmıştık."

“Ve buraya doğru yürürken bunu söylemek aklına gelmedi mi?”

Omuz silktim. “Popülerlik ayrıcalığına sahip olduğunu sandım. Kapıcıya açtırmış olabileceğini falan.”

“Ayrıcalığım falan yok,” diye mırıldandı. Sonra sanki tırmanılır mı diye değerlendiriyormuş gibi kapının tepesine baktı.

“Tırmanamayacağım kadar çok ağrım var,” dedim, bu fikir zihnine iyice yerleşmeden önce.

“Gel, ellerime bas.” Pozisyonunu aldı, elleri kenetlenmiş, bacakları gergin, omzu çite dayalıydı.

“Tırmanamam, Theo,” dedim yerimden kıpırdamadan.

“Hadi, bana zarar vermezsın.”

“*Kendime* zarar veririm,” dedim.

“İnatçı olduğunu düşünmeye başlıyorum,” dedi ellerini indirerek.

“Belki de inatçı olan sensindir. Beni takip et.” Çit hattı boyunca yürüdüm, Theo da arkamdan geldi.

“Sahaya giden gizli bir yol mu biliyorsun?”

“Belki de biliyorumdur.” Eğer geçen yıldan bu yana düzeltilmediyse tabii.

Küçük sahil kasabasındaki okulumuzda futbol sahası ve Amerikan futbol sahası aynıydı.

Geçen yıl, tüm kız futbol takımı gece yarısı burada toplanmıştı. Deja'nın doğum gününden bir gün önceydi. Biri, Deja on altı yaşına girdiği için gece yarısı orta sahada buluşmamız gerektiğini söyleyen bir grup sohbeti başlatmıştı ve görünüşe bakılırsa bu, onun ne kadar özel olduğunu göstermenin bir yoluydu. İçeri giremediğimizde, okul çitinin yanındaki yürüyüş yolu ve mahalleyle bir duvarı paylaştığı sahanın uzak tarafında bir açıklık bulmuştuk. Hepimiz oradan sıkışarak geçmiş ve karanlıkta bir futbol maçı oynamıştık.

Anının büyüüne kapılmış olmalıydım zira Theo beni belimden kavrayıp hizmetli kulübesinin arkasına çekene kadar sesleri duymadım. Sesler çitin uzak tarafındaki yürüyüş yolundan geliyordu. Theo'nun kolu hâlâ belimde, ikimiz de sırtımızı binaya dayamış, dikkatle dinliyorduk. Bir grup çocuğun sesi gibiydi.

O da benimle aynı şeyi fark etmiş olmalı ki, "Bak, gördün mü? Ben sırrını saklayan bir kasayım," dedi.

"Ne kasa ama!" diye kabul ettim. Nefeslerimiz o anın paniğiyle ağırlaştı. Bunu biliyordum çünkü sağ omzum sol omzuna sıkışmıştı.

Parmakları belimi daha da sıkı sardı. Sonra kolunu indirip çekti. "Sanırım artık güvendeyiz."

Başımı salladım ama ikimiz de kıpırdamadık.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra duvardan uzaklaştım ve kulübenin köşesinden baktım. Çitin büyük kısmı sabahsefası sarmaşıklarıyla doluydu, bitkinin mor çiçekleri ve yeşil yaprakları kalın bir örtü gibiydi. "Sıkıntı yok."

Köşeye ulaştık. Çiti ittim ve kenarların yalnızca üst ve altta birbirine bağlı olduğunu ortaya çıkıttı. Theo'nun kaşları kalktı. "Sen ne tür bir suçlusun?"

Açıklıktan içeri adım attım. "Bugün çite tırmanmak istemeyen türden bir suçlu."

Güldü ve beni takip etti.

"Ve eğer bu yılki takım geçen yılkiye benziyorsa, o zaman..." Bir deliği kapatan yaprakları kenara ittim ve karşımda bir futbol topu belirdi. Topu aldım ve birkaç kez bir dizimden diğerine sektirdim. Biraz kirliydi ama şişikti, bu da bana Deja'nın gece yarısı doğum günü geleneğini başkalarıyla sürdürdüğünü ya da başka birinin de aynı şeyi yaptığını gösterdi. Davet edilmediğim için bir an incindim ama takımdan çıkarak bunu kendime ben

kendim yapmıştım. Hayatıma devam etmiştim. Dizimle son bir darbe daha indirdim ve topu Theo'ya doğru attım. Yakaladı.

“Sanırım futbol topuna diz atacak kadar ağrın yok.”

“Cesur yüzümü takındım,” dedim.

“Cesur yüzün böyle mi görünüyor?”

“Seninki nasıl görünüyor?”

“Hiçbir ürperti belirtisi yok.” Topu yere attı ve bana doğru hafifçe vurdu. Saha ortasına doğru yürürken tek kelime etmeden topu birbirimize pasladık.

“Futbol da başlama vuruşuyla mı başlar?” diye sordum durduğumuzda.

“Evet,” dedi. “Ama bu konuda uzmanlaştıktan sonra kolay gelecek.”

“Öyle diyorsan,” diye yanıtladım.

“Sonra karşı takım topu geri gönderir ve oyun başlar. Son bölgeye doğru top sürersin.”

“Kuralları kendi başıma öğrenecektim hani?” dedim.

“Ama sahadayız.” Benden uzaklaştı, aramıza mesafe koydu, böylece topu daha uzağa vurabilecekti.

“Dikkat etsen iyi olur. İnsanlara böyle yardım etmeye devam edersen, Okul Serserisi ünvanını senden alabilirler.”

“Bana o ünvanı kim verdi? Jensen mı?”

“Başkalarıyla birlikte,” dedim.

“Ve sen de katılıyor musun?”

“Ben... “ Tereddüt ettim.

“Artık kendi fikirlerini oluşturmaya başlamanın vakti geldi, sence de öyle değil mi?”

Ağzım açılıp kapandı. Kendime ait bir sürü fikrim olduğunu söylemek istedim ama bunu pek de iyi kanıtlayamıyordum. Sonunda kekeleyerek, “Bence senin yerini Jensen aldı. Ama sen

hâlâ küstahlık ünvanı taşıyorsun. Sürekli o surat ve o vücutla kulaklıklarını takıp dolaşıyorsun,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Ben bunlarla doğdum. Gerçekten engel olamıyorum.”

“Ama herkesten daha iyi olduğunu düşünüyorsun.”

“Bir bakıma sen de en iyisi olduğumu kabul ediyor olmalısın. Ne de olsa sana futbol öğretmem için beni seçtin.”

“Çaresizdim,” dedim.

Sırıttı. “Bunu bilmek güzel.”

Bölüm 14

Theo ile restorana girdiğimde, Max'in tebessümü genişledi. Lee meraklıydı ve Deja'nın yüzündeki gülümseme silindi. İşten yeni çıkmış olmalıydı çünkü saçları toplanmış ve yeşil yakalı bir gömlek giymişti. Mor Denizyıldızındaki üniformalar bile mor değildi. Şimdi düşününce, belki de anne babası tam bir pazarlama dehasıydı.

Theo ve ben eğitimi bitirip arabalarımıza doğru giderken, *yani bence herkes yemek yemeli*, demiştim.

O da, *seni takip ederim*, diye cevap vermişti.

Max'e hafifçe başımı salladım. İntikam-flört ve öpüşme konuşmalarıyla bunu tuhaf hâle getirme yeteneği vardı ve ben onun bunu yapmasını istemiyordum.

"Peki, *şimdi* onunla ilgili nasıl konuşacağız?" diye sordu Maxwell masaya geldiğimizde.

"Cidden," diye onayladı Deja ancak çok farklı nedenlerle.

"Yüzüne karşı konuşulmasından rahatsız olmuyor. Bir bakıma hoşlanıyor," dedim.

“Aynen,” dedi Theo. “Egomu böyle besliyorum, öyle değil mi, Finley?”

“Egonun başkaları tarafından beslendiğini asla söylemedim. Bence sen egonu kendin besleme konusunda gayet iyi iş çıkarıyorsun.”

Lee'nin kaşları havaya kalktı. “İki gün oldu ve şimdiden şakalaşmaya mı başladınız? Çok hızlı olmuş.”

“Havuz ışıkları yüzünden tartıştığımızdan beri şakalaşıyoruz,” dedi Theo.

“Ne zamandı o?” diye sordu Lee.

Theo'ya baktım. Dürüst olmak gerekirse bir yıl önceki o tartışmayı hatırladığını sanmıyordum. Bana sadece sakın bir ifadeyle baktı.

“Sadece seninle aynı fikirde olmadığım için buna tartışma diyorsun,” dedim. “Muhtemelen ilk kez başına gelmişti.”

“İkinci,” dedi ifadesizce.

“Bu kökene inme hikâyesi hoşuma gitti,” dedi Maxwell.

“Neyin kökenine?” diye sordu Theo ve yüzüne o bilmiş tebessüm yerleşti. Ama ne bildiğini sandığını bilmiyordum çünkü hikâyemizin tek sonu Jensen'ı birlikte alaşağı etmemiz olacaktı.

Maxwell ve Lee bir koltukta, Deja da karşılarında oturuyordu. Burası gerçekten beş kişilik bir yer değildi ama Deja, sanki hem Theo hem de ben kalan boşluğa sığabilecekmişiz gibi, pencereye olabildiğince yaklaştı. Geniş yapısına rağmen Theo da sığacağımızı düşünmüş olmalı ki oturdu ve bana küçük bir yer bıraktı.

Bir sandalye çekmek üzereydim ki elimi tuttu ve beni yanına çekti.

“Peki, kızımız Finley'nin eğitimi nasıl gidiyor?” diye sordu Max.

Ellerimi çenemin altına koydum. “Evet, nasılım?”

“Çok sızlanıyor,” dedi Theo. “Ağrıyan kaslarıyla ilgili söylenip duruyor.”

Ona dirsek attım. “Dikkat et yoksa sana ne kadar iyi sızlandığımı gösteririm.”

Deja’nın annesi bir numara seslendi ve Lee ayağa kalktı. “Patates kızartmalarımız. Ben yokken ilginç şeyler konuşmayın.”

“Konuşmayız,” dedim.

“Acele et o zaman,” dedi Maxwell.

Hepimiz sessizdik, sanki Lee olmadan hiçbir şey söyleyemezmişiz gibi. Sağımızdaki pencereden koydaki yelkenliler nokta gibi görünüyordu, çoğu yerinde demirlemişti, biri de yavaşça uzaklaşıyordu. Lee hızla geri geldi ve iki büyük patates kızartmasını masaya koydu. Burada hep öğle yemeği için buluşacağımızı söylememize rağmen sipariş ettiğimiz tek şey buydu. Patates kızartması bizim için öğle yemeği sayılırdı.

Ancak Theo yemedi. “Gerçek yemek nerede?” diye sordu.

“Bu gerçek yemek,” dedi Deja hayretle.

“Finley’nin proteine ihtiyacı var,” dedi Theo.

Bir kahkaha attım. “Tamam, Koç.”

“Hayır, ben ciddiylim. Başka bir şey sipariş etmelisin.”

“Daha sonra evde yerim.”

“Kalkmama izin ver.” Sanki hemen hareket edecekmişim gibi üst vücudunu bana doğru çevirdi.

“Neden?” diye sordum.

“Sana bir burger sipariş edeceğim. Hangisini istersin?”

“Patates kızartmasıyla aram iyidir.”

“Hayır, olmaz. Antrenmanımızı en üst düzeye çıkarmak istiyorsan vücuduna iyi bakmalısın.”

“Vücuduma iyi bakıyorum. Dediğim gibi, eve gidince yerim. Patates kızartması bizim geleneğimizdir.”

“Antrenmandan sonraki bir saat içinde protein almak önemlidir. Çekil.” Kalçasını benimkine doğru iterek beni hareket ettirmeye çalıştı.

Masaya tutundum ve ayaklarımı yere sabitledim. “Fazla antrenman yapmadık. Sadece topa vurduk. Bana düşüşleri, pozisyonları ve cezaları öğrettin.”

“Ama dünden beri hâlâ toparlanmaya çalışıyorsun, yemen gerek.”

“Sen benim patronum değilsin.”

“Gerçekten inatçısın,” dedi.

“Asıl *sen* gerçekten inatçısın.”

Daha önce çok yumuşak davranmış olmalı ki açıklamamdan sonra gücünü gerçekten kullandı ve beni banktan aşağı kaydırды, ayaklarımı zor bela altıma alabildim ve kendimi düşmekten kurtardım.

“Of,” diye tısladım, kaslarım acıyordu. O, kasaya ulaşmadan önce ben ulaşmak istedim ama kızartma yiyeceğimiz için yanımda sadece birkaç dolar getirmiştım. Burger parası getir-memiştım.

“Hey, Bayan Patel! Ondan sipariş almayın!” diye bağırdım tezgâhın arkasında duran Deja’nın annesine.

Şaka yaptığımı sandı ve bana doğru güldü.

Hırladım ve dikkatimi tamamen sessiz arkadaşlarıma çevirdim, hepsi kocaman gözlerle bana bakıyorlardı. “Ne?”

“Gerçekten mi?” dedi Max. “İntikam planımızdaki *tüm* hayallerimin mümkün olacağını bilmiyordum. Gerçekten eski erkek arkadaşının düşmanına âşık olacağını ve bunun o kadar da zor olmayacağını.”

“Hayır,” dedi Deja. Sonra, kasaya doğru bir bakış atarak, “Her zaman bu kadar kontrolcü mü?” diye ekledi.

“Ben buna kontrolcü demezdim,” dedi Lee. “Endişeliydi.”

“Ve koruyucu,” diye katıldı Max.

“Sen buna ne derdin, Finley?” diye sordu Deja.

“Ben...” İlk düşüncem onu savunmak oldu. Çocuklara katılıyordum. Ama belki de gardımı biraz indirmiştim. Bunu yapmazdım. Yapmazdım. Yüreğim biri için bu kadar kötü yanmışken ve göğsümde hâlâ acısını hissederken olmazdı. İyi olduğunu düşündüğüm biri için. Theo iyiymiş gibi bile davranmıyordu. “İnatçı biri. Muhtemelen fazla inatçı.” Her zaman haklı olduğunu düşünüyordu. Küstah insanlar dikkatli olmazlardı. Benimse dikkatli olmaya ihtiyacım vardı.

“Kesinlikle,” dedi Deja, sanki düşüncelerini desteklemek için duyması gereken tek şey buymuş gibi.

“Gerçekten güzel kokuyor,” dedi Max. “Burnumu gömleğine soksam garip olur mu?”

“Büyükannem bile bunu yapmazdı ve son zamanlarda cesareti oldukça arttı.”

“Ha, bu arada ben de tam onu soracaktım,” dedi Deja. “Bir şey mi oldu? Neden podcast’ini yayımlamayı bıraktın?”

Başım ona doğru döndü. “Dinliyor muydun?”

“Evet! Büyükannenini seviyorum. Ve hikâye daha yeni güzelleşiyordu. Ailesi Kaliforniya’ya taşınıyor. Oradan nefret ediyor. Sırada ne var?”

Kaşlarımı çattım. Bıraktığım yer burası mıydı? “Dinle bak,” dedim. “Bir sörfçü çocukla tanışmış ve o çocuğun Andrew Lancaster olduğunu iddia ediyor.”

“Ressam olan mı?” diye sordu Lee.

“Evet! Ve görünüşe göre çocuk ona sörf yapmayı öğretmiş ve üzerine resim yaptığı bir sörf tahtası hediye etmiş. Sadece bu da değil, onu yetenekli olduğuna ikna eden de büyükanneymiş. Ve resim çizdiği ilk tahta büyükanneinkiymiş.”

“Ne? Neden *bunu* paylaşmadın?” diye sordu Maxwell.

“Çünkü tek dinleyenlerin annemle abim olduğunu sanıyordum ama görünüşe bakılırsa sadece annem ve sen dinliyormuşsunuz,” diye Deja’yı dirseğimle dürttüm. “Abime sert bir mesaj atacağım.”

“Ona gammazladığımı söyleme,” dedi Deja. “Ama sence bu doğru mu? Sence büyükannen gerçekten Andrew Lancaster’ı tanıyor mu? Onun ilham perisi olmuş mu?”

“Bilmiyorum. Annem öyle düşünmüyor. Ama büyükannenmin gençliğine dair o kadar net anıları var ki ben bunun doğru olabileceğini düşünüyorum.”

“Podcast’ini dinlemem gerek,” dedi Lee.

“Bu boyalı sörf tahtasını görmek istiyorum,” dedi Maxwell. “İnternette bir yerde fotoğrafı var mı?”

“Mesele de bu,” dedim. “Bir yaz bir arkadaşına ödünç vermiş ve bir daha asla görmemiş.”

“Neye benziyormuş?” diye sordu Lee.

“Ne neye benziyormuş?” dedi Theo, masaya geri dönüp yanına kayarak. Deja’ya olabildiğince yaklaşmaya çalıştım ama yine de kalçasını ve omzunu benimkine yaslandığında bir an dikkatimi dağıttı.

“Büyükannesinin sörf tahtası,” diye cevapladı Lee benim adıma.

“Evet,” dedim.

“Büyükannen sörf mü yapıyor?”

“Artık yapmıyor ama eskiden yapıyormuş sanırım. Sorun şu ki tahtanın neye benzediğini bilmiyorum. Hiç fotoğrafı yok.”

“Podcast’inde sor da ben de duyayım,” dedi Deja.

“Bir podcast’in var mı?” diye sordu Theo.

“Aslında yok,” diye cevapladım ama Deja aynı anda, “Evet,” dedi.

“Sadece iki dinleyicisi var,” dedim.

“Bir podcast yalnızca belirli sayıda dinleyiciyle mi gerçek olur?” diye sordu Lee.

“Ne demek istediğimi anladınız,” dedim.

Hepsi de anlamamış gibi yaptılar.

“Sörf tahtasını bulmaya çalışmalıyız,” dedi Deja.

“Elimde pek bir şey yok,” dedim.

“O zaman daha fazlasını bulmaya çalış,” dedi. “Ödünç alıp geri getirmeyen o korkunç kişinin adı gibi.”

“Ah! Cheryl Millcreek. Berbat bir arkadaşmış.”

“Büyükkannen liseyi burada mı okumuş?” diye sordu Theo.

“Evet.”

“Benimki de. Belki arkadaşlarından birkaçına onu tanıyıp tanımadıklarını sorabilir. Onunla konuşurum.”

“Konuşur musun?” diye sordum. Bayan Patel tam o anda burgeri getirdi. Gülümseyerek Theo’nun önüne koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Theo ve siparişi bana doğru kaydırды. Neden buradaydı? Neden bana yardım etmek istiyordu? Sadece beni bir topa vururken gördüğü ve Jensen onu rahatsız ettiği için olamazdı. Böyle zayıf sebepler için çok fazla vakit harcıyordu. Ve bunu iyiliğinden yapmadığı da açıktı. Şu anda üzerinde çalıştığım şeylerin listesine bunu da ekledim: Theo Torres’in bunu gerçekten neden yaptığını bulmak.

~ Bölüm 18

“Eski yıllıkları burada mı saklıyorsunuz?” diye sordum ertesi gün öğle arasında, kütüphaneci Bayan Hughs’a. Önceki gece annem ve ben saatlerce aile fotoğraflarına bakmıştık. Anı şeridinde yürümek eğlenceli olsa da sörf tahtasını gösteren hiçbir fotoğraf yoktu. Sörf tahtası annemden önceki bir olay olduğu için zaten fotoğrafını görmeyi beklemiyorduk ama en azından şansımızı denemek istedik.

“Evet, eski yıllıkları saklıyoruz,” dedi. “Hangi yılı arıyorsun?”

“Altmışlar?”

“Beni takip et.” Beni merdivenlerden yukarı ve arka köşeye götürüp yıllıkların olduğu duvarı gösterdi. “Sıralılar, bu yüzden altmışları burada bulabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Büyükkanneni ve büyükbabanı mı arıyorsun?”

“Sayılır.”

“İyi şanslar.”

Önce geçen yılki yıllığı açtım. Jensen'ı bulana kadar sayfaları çevirdim. Sırt çantamdan bir yapışkan not çıkardım ve *dünyanın en kötü erkek arkadaşı* kelimelerini yazıp altına da bir ok çizerek fotoğrafının yanına yapıştırdım. Aptalca ve çocukçaydı ama bir tatmin duygusu hissettirdi. Gelecekte bir noktada biri, belki torunu, bunu görür ve ona sorardı. Elli yıl sonra bile bana yaptıklarını savunmak zorunda kalabileceği düşüncesi beni gülümsetti. Yıllığı kapattım ve yerine geri koydum. 1960'lar bölümü en solda, en alttaydı. Bu yüzden oturdum ve bir tane çıkardım.

Deja'dan gelen mesaj telefonumu titretti:

Neredesin?

Kütüphanedeyim. Bir dakikaya çıkarım.

Kütüphanede ne var?

Annen

Ona işe dönmesini söyle. Kütüphane para kazanmak isteyen insanlar için uygun bir yer değil.

Bu yorumun için sana ceza verdiğini söylememi istedi.

Deja'yı tanıyordum, muhtemelen son birkaç şaka mesajımı okurken gözlerini devirmişti.

Hangi gizli görevdeysen, acele et.

Ederim.

Kütüphanenin üst katı, alt kata bakan yarım duvarı olan bir çatı katıydı. Alt kattaki gürültünün mükemmel bir şekilde yukarı doğru gelmesini sağlıyordu. Bir grup çocuğun okulun podcast'iyle ilgili konuştuğunu da böyle duydum.

"Dinleyen var mı acaba?" dedi biri.

“Ben sadece komedi podcast’leri dinlerim. O da yalnızca araba kullanırken.”

“İnek,” dedi bir başkası ve hepsi güldü.

Yıllığı yere bıraktım ve duvara doğru ilerledim. Hiçbiri dinlemiyorsa neden okul podcast’inin konusunu açtıklarını merak ettim. Çömeldim, kenara tutundum ve gözlerim duvarın hemen üzerinde kalana kadar kalktım. Ne konuştuklarını anlamalıydım. Şu an bir grup futbol oyuncusu yuvarlak bir masada oturuyordu. Grubun sadece yarısını görebiliyordum. Muhtemelen Jensen da işin içine dâhil olduğu için podcast’le ilgili konuşuyorlardı ve bu yüzden dramanın merkezindeydi.

“Bir kere dinledim,” dedi içlerinden biri. “Çok sıkıcı. Hem o konuları kim buluyor? Lisede olmanın nasıl bir şey olduğunu unutan bir öğretmen falan mı?”

Hepsi tekrar güldü.

“Güzel,” diye mırıldandım. Henüz hiçbir konudan sorumlu değildim ama olacaktım. Nolen’in podcast’i futbolcuların dinlemesini sağlama planı da böyle bir şeydi. Ama görünüşe göre onlar sadece kendi ilgi alanlarının dinlenmeye değer olduğunu düşünüyorlardı. Duvardan aşağı kaydım.

“Sen olsan hangi parlak fikirlerle gelirdin?” diye soran Theo’nun sakin sesini duydum. Kalbim ve nefesim daha iyi duyabilmek için durmuş gibiydi. “Seni ne eğlendirirdi?”

“Bilmiyorum,” dedi biri. “Spor özetleri?”

Biraz kahkaha duyuldu.

“Kötü randevu özetleri,” dedi bir başkası daha da fazla kahkahayla.

Başka hiç kimse bir fikir sunmayınca, “Göründüğü kadar kolay değilmiş, değil mi?” dedi Theo.

“Sakin ol, Theo. Bunu kastetmedik. Senin derdin ne?”

“Benim bir derdim yok,” dedi. “O şeyi hiç dinlemedim ve kesinlikle dinlemeye başlamayacağım.”

Hepsi güldü.

Nefesim yerine geldi ve kalbim iki kat hızlı atmaya başladı.

Zaten onların dinlemesini istemediğimizi söyleyerek homurdandım ve rafların yanındaki yerime geri döndüm. Yıllıkları karıştırıp Cheryl Millcreek’in küçük bir fotoğrafını bulana kadar aradım. Telefonumla bir fotoğraf çektim ve başka bir yerde fotoğrafı var mı diye görmek için yıllığın geri kalanını karıştırdım. Ve başka bir yerde daha buldum: Sörf Kulübü. Yanında çizgili bir tahta ve yüzünde ciddi bir ifadeyle duruyordu. Bu fotoğrafı da çektim.

Aşağıda futbol oynayan çocuklar konuyu hafta sonu oynadıkları maça getirmişlerdi ve Theo’ya neden orada olmadığını soruyorlardı.

“Başka planlarım vardı,” dedi.

Başka planları bendim. Ama ona gizlilik yemini ettirmiştim. Benimle olduğunu söylememesinin tek nedeni bu muydu?

Öyle gürültü yapmaya başladılar ki Bayan Hughes’in onları susturmamış olmasına şaşırdım. Yıllığı yerine koydum ve Cheryl’in diğer yıllarının fotoğraflarını da çektim. Öğle yemeğine on dakika kalmıştı ve hiçbir şey yememiştim. Hâlâ ağrıyan kaslarım bana Theo’nun beslenme ve vücuduma bakma konusunda söylediklerini hatırlattı. *Umarım arkadaşlarımdan yemeklerinden biraz artmıştır* diye düşündüm çünkü büfelerden veya kafeteryadan bir şey almaya vaktim yoktu.

Kalktım ve birkaç nefes boyunca merdivenlerin tepesinde durdum. Başımı aşağıda tutarsam belki beni görmezdi. Ayrıca görse bile arkadaşlarıyla çevrili olduğundan hiçbir şey söylemezdi.

Merdivenlerden aşağı koştum. Tam kapıya doğru gidiyordum ki Theo, “Bayan Futbol Yıldızı!” dedi.

Döndüm ve tüm masanın bana baktığını gördüm. Hepsinin yüzünde farklı derecelerde tebessüm vardı. Gözlerimi kısarak Theo'ya döndüm.

Theo'nun tebessümü hepsinden daha berbattı, sanki dünya onun için bir şakaymış gibi. "Çocuklara podcast'ten bahset."

"Ne olmuş podcaste?" diye sordum.

"Fikir üretmenin ne kadar zor olduğunu söyle."

"Neden? Zaten hiçbiriniz dinlemiyorsunuz ki," dedim. "Ama Jensen'a sorun, artık uzman o." Tekrar kapıya doğru döndüm.

"Başka öğrencilerle röportajlar olsaydı dinlerdim!" diye seslendi Theo arkamdan. Hemen bu fikre daha önce sıkıcı dediğini hatırladım.

"Öff," dedi masadaki biri. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü fikir."

"Düşündüğün kadar kolay değil," dedi bir başkası gülerek. Anlayamadığım başka şeyler de söylediler.

Yürümeye devam ettim. Kütüphane kapısı ağırdı ve hâlâ ağrıyan bacaklarım kapıyı açmama hiç de yardımcı olmadı.

"Sanırım işe yaramıyor," dedi çocuklardan biri.

"Bu gece ağırlık kaldır!" diye seslendi Theo. "Laktik asidin atılmasına yardımcı olur."

Öfke ve utanç karışımı bir duyguyla koridora doğru ilerledim.

Arkadaşlarımı bulduğumda söylediğim ilk şey, "Herkes anlatacak ve Jensen da öğrenip intikam planlarımızı mahvedecek," oldu.

Deja'nın önünde yarım bir sandviç duruyordu, bir ısırık aldım, sonra yanına oturdum.

"Şimdi söyle, kim ne yapacak?" dedi Maxwell.

Kütüphanede olanları özetledim.

"Peki bu, her şeyi nasıl mahvedecek?" diye sordu Lee.

“İnsanlar bana neden egzersiz yapmamı söylediğini merak etmeyecekler mi sence? Bana topa vurmayı öğrettiğini anlamayacaklar mı?”

“Muhtemelen,” diye kabul etti Deja. “O bir aptal.”

“Kimse bunun için iki kere düşünmez. O bir sporcu,” dedi Max. “Sadece komik olmaya çalışmış.”

“Hiç de komik değildi,” diye homurdandım başımı ellerimin arasına gömerek.

“Ayrıca güven sorunun da var,” diye belirtti Max ve ben yine homurdandım.

Deja, “O senin güvenini hak etmiyor,” dedi.

Lee elini koluma koydu. “Güven sorunun, kısa bir süre önce tüm kalbinle güvendiğin biri tarafından kandırıldığın için ortaya çıktı. Sonrasında gelen herkese şüpheyle yaklaşıyorsun. Bu tamamen anlaşılabilir.”

“Evet! Buna hakkım var,” dedim ve ona minnettar bir şekilde gülümsedim.

“Sen kütüphanede hangi gizli projenin peşindeydin?” diye sordu Deja.

“Cheryl Millcreek’in internete koyabileceğim bir fotoğrafını arıyordum. Hani şu büyükannemin sörf tahtasını ödünç alan kadının. Onu bulursam, belki sörf tahtasına ne olduğunu hatırlar.”

Bu sörf tahtasını bulmanın benim için neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Belki de büyükannemin geçmişinden onu biraz da olsa neşelendirecek eksik bir parça olduğu içindi. Ayrıca onu mutlu etmek benim için çok önemliydi. O sörf tahtası şu an hayatımdaki tek güneş ışığıydı. Buna ihtiyacım vardı.

Bölüm 16

“**N**e Yapıyorsun?” Büyükanнемin Sesi başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırmama yol açtı.

“Pek bir şey değil,” diye cevapladım ve bilgisayarımı kapattım.

Ona gerçekte ne yaptığımı söyleyemezdım: Cheryl ile ilgili derin bir internet araması yapıyordum. En azından sağlam ipuçları bulana kadar. Onu umutlandırmak istemedim. Üstelik şimdiye kadarki ipuçlarım sağlam falan değildi. Bir gün önce yıllıkta bulduğum Cheryl’ın fotoğrafını çekmiş ve görsel araması yapmıştım. Aramam beni annemin yaşlarında Alice adında bir kadının *Facebook* sayfasına götürdü. Kadın, fotoğrafı *annem lise-
deyken* diye etiketlemişti. Soyadı Millcreek değil, Slater’dı. Ona *diğer* kutusuna gideceğini ve muhtemelen hiç görmeyeceğini bildiğim bir DM gönderdim. Annesinin, büyükanنemi tanıdığını düşündüğümü ve ona birkaç soru sormak istediğimi söyledim. *Gönder* tuşuna bastım, sonra sanki hemen cevap verecekmiş gibi sohbet ekranına baktım.

Evet, büyükannem sorusuyla beni korkutmuştu. “*Sen ne yapıyorsun?*” diye sordum.

“Yarın büyükbabanla randevumda ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum.”

Eğer büyükbabanın hayaletinden bahsetmiyorsa ki etmediğinden %99 emindim, büyükannemin hafızasının kötü bir gün geçirdiğini anladım. Kötü hafıza günleri zordu çünkü onu düzeltmeye çalışırsak kafası karışır ve üzüldü. Hatta bazen sinirlenirdi. Genellikle onunla birlikte hareket etmek en iyisiydi.

“Bir dakika içinde bir şey bulmana yardım ederim. Ama önce biraz sohbet edebilir miyiz?” Çünkü eğer akıllı geçmişteyse, belki de bu konuda konuşmak için iyi bir zamandı. Kulaklıkları ona uzattım.

Yanıma oturdu. “Beni oradan alacağı için randevudan önce beni evime götürmen gerekecek.”

Onu evine götürsem bile, ki orada başka insanlar yaşadığı için götüremezdim, evini tanımazdı. Yangından sonra yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekmişti. Artık tamamen farklı bir evdi.

“Elbette,” dedim, kulaklıklarını takmasına yardım ederken. “Bana büyükbabamla ilk buluşmanızı anlat.” Büyükbabamla ilgili bu bölümü kesip daha sonra geçmişinin bu kısmına geldiğimizde eklerdim.

“Üniversitede aynı matematik dersindeydik. Bu arada ben ondan daha iyiydim. Sanırım Lawrence benimle sadece ücretsiz özel ders alabilmeyi umduğu için konuşuyordu.” Bu hikâyeyi birçok kez duymuştum ama her seferinde beni gülümsetiyordu.

“Bu hiç hoş değil, Lawrence,” dedim.

“Ama ben paramı böyle kazanıyordum. Bebek mavisi gözlerine rağmen beynimi bedavaya alamazdı.”

“Sen ne güzel bir feministsin, büyükanne.”

“Önce beni yemeğe çıkarmak zorunda kaldı,” dedi feminist yorumumu mahvederek.

“Sana yemek ısmarladıktan sonra ona bedava ders mi verdin?”

“Yemek ısmarladığına göre artık bedava sayılmazdı, değil mi?”

“Doğru.” Kulaklığımı düzelttim ve kendime dolgu sözcüklerine dikkat etmem gerektiğini hatırlattım. “Peki, Andrew Lancaster ile ilk buluşman nasıldı? Bir ilk buluşmanız oldu mu yoksa sadece sörf eğitmenin miydi?”

“Andrew. Uzun zamandır adını duymamıştım.”

Birkaç gün önce tam olarak onun adını söylediğini hatırlamadım. “Bana sörf öğretiyordu. Tahtalarımızın üzerinde, suyun içinde oturmuş, bir dalga bekliyorduk ve o, *eğer bir sonraki dalgayı yakalarsam, benimle dışarı çıkar mısın?* dedi. Ben de, *zaten dışardayız*, dedim. Başını iki yana salladı ve *akşam yemeğine*, dedi. Ben de, *peki, eğer ben bir sonraki dalgayı yakalarsam, sen benimle çıkar mısın?* dedim. Homurdandı ve *ya ikimiz de yakalayamazsak?* dedi. Bu arada söylediği şey mümkündü çünkü o gün dalgalar korkunçtu ve ben iyi bir sörfçü değildim. Ama sonra, *eğer ikimiz de dalgayı yakalayamazsak çıkalım*, dedi.”

Bu sefer kontrollü ve medeni bir şekilde kahkaha attım. “Çok tatlı.”

“O çok tatlı biriydi.”

“Bu, onu resim yapabileceğine ikna etmeden önce miydi sonra mı?”

“Resim yapabildiğini biliyor muydun?” diye sordu. “Resimlerini gördün mü?”

“Bazılarını.”

“Harikalar.”

“Çok havalılar. O gün hanginiz dalgayı yakaladı?” diye sordum.

“O yakaladı. Ben devrildim.”

“Senin için boyadığı sörf tahtasının neye benzediğini hatırlıyor musun?”

Kaşları düşünceli bir şekilde birleşti. “Hatırlamıyorum ama gerçekten çok güzeldi.” Bu hiç yardımcı olmadı.

“Onun gerçekten ünlü bir ressama dönüştüğünü biliyor muydun, büyükanne? Sergilerinden birine hiç gittin mi?”

“Muhtemelen. Lawrence’a sor. Onun hafızası benimkinden daha iyi.”

Büyükbabam uzun zamandır yoktu. Onu neredeyse hiç hatırlamıyordum. Ama büyükannemin onu tekrar tekrar özlediğini hatırlamak zorunda kalması beni üzüyordu.

“Büyükannen bana mesaj attı.”

Kütüphanedeki konferans saloluna yeni girmiş ve oturmuş-tum ki Jensen masanın karşısından bana bunu söyledi. Burada sadece ikimiz yoktuk. Ava onun yanına oturmuştu ve Nolen da beyaz tahtaya günlük görevlerimizi yazıyordu.

“Ne?” diye sordum. Bir daha asla onunla konuşmak istemediğimi anlamıyor muydu?

“Büyükannen bana mesaj attı.”

Merakım galip geldi. “Ne yazmış?”

“Yanına gelmemi istemiş. Bana göstermek istediği birkaç eski film varmış.”

“Ona ayrıldığımızı söyledim,” dedim. “Hafıza sorunları olduğunu biliyorsun. Onu görmezden gel ya da engelle.”

“Büyükanneni engellememi mi istiyorsun?” diye sordu, sanki birinin ona yapmasını önerdiği en incitici şey buymuş gibi.

“Evet, çok kolay.”

“Sen daha iyi bilirsin,” dedi, sanki onu engellediğimi inkâr edecekmişim gibi.

Etmedim. “Evet, *bilirim*,” dedim.

“Her neyse,” diye mırıldandı. “Büyükanneni engellemiyorum.”

“Ona cevap verdin, değil mi?” Jensen, birini kandırırken bile her zaman iyi adamı oynamak zorundaydı.

“Neden vermeyeyim ki?”

“Biz ayrıldık da ondan, Jensen.”

“Yani şimdi büyükannenine kötü mü davranmam gerekiyor? Bu, ayrılık kurallarının bir parçası mı?”

“Cevap vermezsen hatırlamaz.” Eve vardığımda numarasını büyükannemin telefonundan silmeyi zihnime not ettim.

“Ona uğrayacağımı söyledim.”

“Ne yaptın?” diye sordum, gayet iyi duymama rağmen. “Hayır.”

“Beni o davet etti, Finley. Gitmezsem kötü hissederim.”

“*Bu yüzden* mi kötü hissedeceksin? *Bu yüzden?*”

Gözlerini devirdi, sanki hâlâ bu odada oturmasına sinirleniyormuşum gibi.

“Sadece *merhaba* diyeceğim ve ayrıldığımızı söyleyeceğim.”

“Senden duyunca farklı olacağını mı sanıyorsun? Hatırlamasını sağlayacağın sihirli bir gücün olduğunu falan? Sakın evime gelme, Jensen.”

“Senin orada olmana gerek yok ki.”

“Ben ciddiylim.” Üstelik her geçen saniye daha da ciddileşiyor, daha da sinirleniyordum. “Evime gitme.”

“Sakin ol, bir şey olmaz.”

“*Pardon?* Pislik yapma...”

“Hey, bak ne buldum.” Ses sağımdaki sandalyeden geliyordu.

Cümlemin sonunu yuttum ve heyecanlı bir ifadeyle telefonunu tutan Theo'yu gördüm.

“Ne?” Kafam çok karıştı. Öncelikle onu burada görmek kafamı karıştırdı. İkincisi, iki gün önceki kütüphane olayından beri onunla konuşmamıştım ve hâlâ ona karşı biraz sinirliydim. Ayrıca, Jensen'a olan sinirim de o anda tüm hücrelerime işlemişti.

Theo'nun nereden çıktığına veya ne kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası Jensen ile yaptığım konuşmaya o kadar odaklanmıştım ki Theo'nun geldiğini fark etmemiştim bile. Masaya baktım. Konuşmamız sırasında çok daha fazla kişi gelmişti ve hepsi sessizdi. Telefonlarına bakıyormuş, sırt çantalarını karıştırıyormuş veya defterlerine yazıyormuş gibi yapıyorlardı ama herkesin bizi dinlediği belliydi.

“Bak.” Theo, sanki tüm masanın bizim işimize karıştığını umursamıyormuş gibi, telefonunu burnumun dibine doğru salladı. Jensen ile olan *tüm* konuşmamızı duymuş muydu?

Telefonuna baktım. Önceki gece bulduğum Cheryl Millcreek'in kızının Facebook sayfası açıktı.

“Ona mesaj atalım mı?” diye sordu. İfadesinden konuya dâhil olduğu anlaşılıyordu. Yine de ona ulaşmadan önce iznimi istiyordu.

“Zaten attım,” dedim.

“Ona mesaj mı attın?”

Başımı salladım. “Onu dün gece buldum.”

“Ve bana söylemedin mi?” diye takıldı. “Neyse şimdi derse gitmem gerek. Sonra konuşuruz.” Bir an durakladı, gözlerimin içine baktı, ifadesi iyi olup olmadığını soruyor gibiydi. İyi değildim ama ona hafifçe başımı salladım. Bunun üzerine ayağa kalktı ve sanki az evvel yaptığımız şey dünyadaki en doğal etkileşimmiş gibi kapıya doğru yürüdü.

Giriş zili sert bir tonda çaldı. Salon tekrar sessizliğe büründüğünde Jensen, “Bunu sırf beni rahatsız etmek için yapıyor,” dedi.

Ona sert bir bakış attım. “Ne yapıyor?”

“Seninle konuşuyor,” dedi. Salonun diğer tarafındaki biri kıkırdadı. Başka birinin de kısık sesle, “Katılıyorum,” dediğine yemin edebilirdim.

Ava onun koluna vurdu. “Her şey seninle ilgili değil, dostum.”

“Ama bu öyle. Garanti ederim. Dikkatli olmalısın çünkü o Theo.”

Ne kadar dikkatli olduğumu bilseydi keşke. Ama ona bunu söylemeyecektim. “Asıl seninle ilgili uyarılmam gerekirdi, Jensen. Ben böyle iyiyim.”

“Ah!” dedi solumdaki biri, sanki bu yapabileceğim en kötü hakaretmiş gibi.

Jensen sanki bu etkileşim yüzünden sinirlenmesi gereken kendisiymiş gibi iç çekti. “İsteddiğini yap, Finley.”

Yumruklarımı sıktım ama istediğim gibi karşılık vermedim. Son zamanlardaki dramlarıma gereğinden fazla seyirci toplamıştım zaten. Dedikodu makinesini daha fazla beslemeyecektim.

Nolen masanın başında duruyordu. “Tamam, eğlence sektöründe olduğumuzu biliyorum ama ders sırasında dramı en aza indirelim. Olur mu?” Bana sanki tüm dramı bir şekilde ben yaratmışım gibi baktı.

Sıkılmış yumruklarım kucağımda daha da sıkılaştı. *Hiç yorum yapma, hem de hiç* dedim kendi kendime. Yoksa iğrenç eski sevgili gibi görünürsün. Zaten herhalde çoktan öyle görünüyordum bile.

Bölüm 17

Dersten sonra konferans salonundan ve kütüphaneden dışarı fırladım, hâlâ öfkeliydim, bir sonraki molamızın öğle yemeği olması beni mutlu etti çünkü şu anda başka bir derse konsantre olamayacaktım. Koridora ulaştığımda resmen Theo'nun güçlü koluna çarptım ve olduğum yerde kalakaldım.

“Hey, dur, yavaşla, iyi misin?”

“Neden buradasın?” diye çıkıştım, karşımda belirmesiyle şaşkına dönmüş bir hâlde.

“Bazen öğle yemeğinde kütüphanede otururuz,” dedi. “Ama az evvel üzgün görünüyordun.”

“Ne dediğini duydun mu?” Omzumun üzerinden baktım ve kapıya benim kadar çabuk gelmeyen sınıfın geri kalanının şu an çıktığını görünce ağzımı sıkıca kapattım.

“Buraya gel,” dedi ve beni binadan çıkarıp koridordan aşağı götürdü, sonra bir köşeyi dönüp durdu. “Neler oluyor?”

Normal alaycı sırtışından çok farklı olan endişeli bakışı beni rahatsız ediyordu.

“Jensen. Büyükanne ona mesaj atmış. Jensen onu ziyaret etmek istiyor.”

“Büyükanne ona mesaj mı atmış?”

“Ayrıldığıımızı unutup duruyor. Alzaymır hastası.”

“Üzgünüm,” dedi.

“Evet.” Göğsüm sıkışıyor, gözlerim yanıyordu.

Ellerini omuzlarıma koydu ama hiçbir şey söylemedi, sadece birkaç nefes alıp verdi. Göğsüm gevşeyene kadar kendimi onun hareketlerini taklit ederken buldum. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordum.

“Hiçbir şey yapmadım,” diye cevap verdi ama elleri hâlâ omuzlarımda sıcak ve sabitti. Şaşkınlık içinde benim ellerimin de onun gömleğinin yanlarını kavradığını fark ettim.

Ellerimi çektim ve boğazımı temizledim, duyguların boyumdan yukarı doğru yükseldiğini hissettim. “İyiyim,” dedim, bir kez, sonra iki kez, belki üç kez başımı sallayarak.

“İyi değilsen de sıkıntı yok.”

“İyiyim. İyiyim.” Bir adım geri çekildim ve etrafıma bakarken yutkundum. Öğle yemeğinde burası kalabalık olmazdı -çoğu insan avluda veya kafeteryada yemek yedi- ama boş da değildi.

“Geçen gün kütüphanede olanlar,” dedi. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Aptalca davranıyordun,” dedim. “Sinir bozucu.”

“Bunu çok iyi başarıyormuşum gibi görünüyor.”

“Evet, öyle.”

Hafifçe kıkırdadı ve yine o şekilde sıırttı. “Bana kızgınsın.”

“Hayır, yani, bir nevi. Bana sıkıcı olduğunu söylediğin hâlde podcast fikrimi dinliyormuşsun gibi davranmana gerek yoktu.”

“Bunu asla söylemedim.”

Başımı onu onaylamıyormuş gibi iki yana salladım. “Bunu, özellikle arkadaşlarına podcast’i asla dinlemeyeceğini söyledikten hemen sonra söylememelisin.”

“Sunucu Jensen de ondan.”

Oh.

“Ve ayrıca, insanların hakkımızda konuşmaması için mesafemizi korumaya çalıştığımızı sanıyordum. Ama sonra bana kütüphanede antrenmandan söz ettin ve bugün salona geldin.” Arkamızı işaret ettim.

“*Hiçbir şekilde* konuşamayacağımızı söylediğini değil, sadece kimsenin bizi futbol sahasında birlikte görmesini istemediğini sandım.” Son kısmı fısıldadı. “*Hiçbir yerde* birlikte görülemez miyiz? Partilerimden birindeydin... İnsanlar artık birbirimizi tanıdığımızı biliyor.”

“Ama bu, bir planımız olmadan önceydi. Ve şu an konuşamayız... Konuşmamalıyız.”

Gözlerini devirdi. “Sen de oldukça sinir bozucusun, biliyorsun.”

“Evet... şey...” Söylediği her şey doğrudu. Daha önce onunla konuşmaktan rahatsız olmazdım. Hiçbir şey düşünmedim. Şimdi ise aşırı tepki veriyordum. Birlikte takılmamızın Theo’nun beni vuruş için eğitmesiyle ilgili bir şey olduğu sonucuna varacak kimse yoktu, ta ki bizi eylem hâlinde görene kadar. Ve eğer bunu tahmin etmişlerse, şimdiye dek çoktan anlamış olmalıydı. Muhtemelen partisinde.

Gülümsedi. “Bu kadar paranoyak olmaya gerek yok.”

“Sadece... bunun işe yaramasını çok istiyorum. Yaptığı şeyin bir sonucu olmasını istiyorum. Ve başına böyle bir şeyin geleceğini anlamasını istemiyorum.”

“Anlıyorum. Ama seninle toplum içinde konuşmayı bırakmayacağım. Bu noktada, *bunun* daha şüpheli olacağını düşünüyorum. Endişeleniyorsan, söylediğim şeyler konusunda daha

dikkatli olmaya çalışırım. Duygularını incitmek istemedim, Bayan Futbol Yıldızı.”

“Ciddiyim, bana öyle demeyi kes.”

“Neden rahatsız oluyorsun?”

“Çünkü oynarken bile harika değildim. Ve muhtemelen bunu biliyorsundur.”

“Bilmiyordum.”

“Ayrıca bıraktım.”

“Hah.”

“Ne?”

“Bunun üzerinde çalışmalısın.”

“Futbolda daha iyi olmanın mı?”

“Hayır, öz güvenin. Kendine inanmıyorsan asla onun yerine geçemezsin.”

“Söylemesi kolay. Ah,” dedim cebimden yirmi dolarlık bir banknot çıkararak. Ona uzattım.

“Bu ne için?”

“Geçen gün aldığın burger için.”

“Haklısın.” Parayı hiç itiraz etmeden aldı ve cebine koydu.

Nedense bu alışverişten pek memnun olmamış gibiydi. “Cheryl Millcreek’in kızı ne dedi?”

“Ne?”

“Ona mesaj attığını söylemiştin. Ne dedi?”

“Cevap vermedi. Mesajımı göreceğini hiç sanmıyorum. Diğer klasörüne ya da arkadaş olmayan mesajların gittiği bir yere düşmüştür.”

“Ona arkadaşlık isteği göndermedin mi?” diye sordu.

Aklıma bile gelmemişti. “Göndermeli miydin?”

“Evet!” dedi. “En azından bildirimlerinde görünürdü. Fotoğrafına bakar ve adını hiç hatırlamadığı yeğeni olduğunu düşünürdü.”

“Onu şimdiden berbat bir teyze olarak mı nitelendiriyorsun?”

“Sadece umut edebiliriz,” dedi gülümseyerek.

İsteği göndermek için telefonumu çıkardım ve o da omzumun üzerinden ekranıma baktı.

Mavi düğmeye tıkladım. “Gönderildi.”

“Güzel,” dedi.

Ona baktım. Hâlâ yanımdaydı ve burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. İkimiz de aynı anda bir adım geri çekildik.

“Gitsem iyi olacak.” Arkadaşlarının muhtemelen onu beklediği kütüphaneye doğru başını salladı.

“Evet, tabii ki. Teşekkürler...” Jensen olayından sonra beni ne kadar sakinleştirdiğini ona nasıl açıklayacağımı bilemediğimden sustum.

“Her zaman,” dedi, tam olarak neyle ilgili konuştuğumu biliyormuş gibi. Ve sonra uzaklaştı. “Ah, Finley,” dedi, arkasını dönüp birkaç adım geriye doğru yürürken.

Belki de bana tekrar Bayan Futbol Yıldızı demeliydi çünkü adını dudaklarımda duymak içimde farklı bir tür ateş yakıyordu. “Evet?”

“Başka bir bölüm daha yayımla. Çünkü anlattığın ilginç bir hikâye.”

Sanırım podcast'imi dinlemiş! diye yazdım o gün okuldan sonra büyükannemle başka bir bölüm kaydetmeye hazırlanırken grup sohbetimize.

Kim? diye sordu Lee.

Theo! Neden podcast'imi dinlesin ki?

Çünkü podcastin güzel, diye cevap verdi Maxwell. Ben de dinliyorum. Andrew'dan bahsettiği bölümü paylaş. Henüz paylaşmadın.

Sandalyeme oturdum ve bilgisayarımdan istatistik çubugumu açtım. Gerçekten de son bölümümde beş tıklama vardı. İmleci, bekleyen bölümdeki *yayımla* düğmesinin üzerine getirdim ama tereddüt ettim.

“Benim için hazır mısın, Finley?” diye sordu büyükannem ve fareyi bıraktım.

“Evet, gel.”

Bugün Andrew hakkında konuşmaya hazırmış gibi hemen yerleşti. Sevindim çünkü onunla ilgili bir şeyler duymaya hazırdım.

“Son duyduğumda sörf tahtası bahsini sen kaybetmiştin ve bu yüzden o da seni dışarı çıkarma ayrıcalığını elde etmişti. İlk buluşmanızda seni nereye götürdü ve nasıldı?”

“Gençtik ve o zamanlar ikimizin de işi yoktu, bu yüzden öğle yemeği hazırladı ve beni kıyı boyunca bir dizi mağaranın olduğu plaja götürdü. Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim. Yemek yedik, konuştuk ve bir çubukla kuma o kadar ayrıntılı bir resim çizdi ki bunu nasıl yapabildiğini anlamadım. *Sen bir sanatçısın*, dedim. *Hayır, sadece kafasında bir sürü resim olan biriyim*, diye cevap verdi. Ve Finley, inan bu çok hafif bir ifa-deydi. Gittiğimiz her yerde resim çizerdi. Peçetelere, banklara ve gazetelere. Hatta bazen elime bile.”

“Ne çizerdi?”

“Çoğunlukla insanları. Ya da insanların parçalarını. Gözler, dudaklar veya kulaklar. Bazen üzerinde başka birinin sörf yaptığı dalgalar gibi görünen saçlar.”

“Sörf tahtana çizdiği şey de bu muydu?” diye sordum.

“Öyle bir şeydi,” dedi tereddütle, belli ki detayları hâlâ hatırlamıyordu.

“Daha spesifik bir şey hatırlayabilirsen, belki dinleyicilerimiz tahtanı bulmamıza yardımcı olabilir.”

“Hangi dinleyiciler? Şu anda bizi mi dinliyorlar?”

“Hayır, kaydımızın ses kalitesini düzenlemem ve üzerinde çalışmam gerekiyor, sonra da yayımlıyorum. Ardından da onlar dinliyor.” En azından ben öyle yapıyordum. Birkaç bölüm evvel bu sürecin son adımını durdurmadan önce.

“Bir tür radyo programı gibi,” dedi.

“Evet, doğru,” dedim. “Sörf tahtası?” dedim yeniden konuya dönmesi için.

“Çok güzel olduğunu hatırlıyorum. Andrew’un bir sanatçı olduğunu nasıl göremediğini anlayamıyordum.”

“Haklısın,” dedim. “Nasıl göremedi?”

“Gerçek bir sanatçının eğitilmiş, doğru malzemelere, belirli bir deneyime sahip olduğunu ve başkaları tarafından tanındığını düşünürdün.”

“Ah,” dedim, neden böyle hissettiğini anlayarak. “Peki, ilk buluşmanızda kuma bir resim çizdi ve sonra ne oldu?”

“Sonra ayakkabılarımızı çıkardık ve su hattı boyunca yürüdük. Islak kumda ayak izlerimizi bıraktık, ta ki mağaralara gelene kadar. Gelgit başlıyordu, bu yüzden çok fazla keşfedemedik, orada sıkışıp kalmaktan endişe ediyorduk. Mağaranın içinde durup su çıplak ayaklarımın üzerinden geçerken beni kendine çekti ve...”

Durakladı ve devam etmedi.

“Seni öptü mü?” diye sordum, cümlesini bitirmesini bekleyemeyerek.

“Öpmedi,” dedi. “Öpecekti ama ben dönüp okyanusu işaret ettim ve *şu su samuruna bak*, dedim.

“Neden, büyükanne?”

“Çünkü korkmuştum. Daha önce hiç öpüşmemiştim ve gelgit, mağaralar ve sıkışıp kalma konusunda endişelenirken ilk öpüşmeye hazır olup olmadığımdan emin olamadım.”

“O ne yaptı?”

“O da suya baktı ve *sanırım bu bir denizaslanı* dedi.”

Gülümsedim. “Öyle miydi?”

“Ne su samuru ne de denizaslanı vardı.”

Sinirli bir kahkaha attım. “Ne kadar kibarmış.”

“Yine de beni onaylamasına gerek yoktu,” dedi.

“Ama gerçek olmadığını o da biliyordu!”

“Kesinlikle.”

Uzanıp elini sıktım. Annem yanıliyordu. “Andrew Lancaster’ı *tanıyordun*. Bu çok havalı. Az kalsın Andrew Lancaster’ı öpecektin.”

“Ah, öpüştük. Ama o zaman değil.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Gerçekten mi? Ne zaman öpüştünüz?”

“En heyecanlı yerinde kesip dinleyicileri merakta bıraksak nasıl olur?”

“İşimi mi çalmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Asla.” Kulaklıkları çıkarıp masanın üzerine koydu.

Gözleri bu gece uzaklardaydı. Çok uzaklarda. Belki biraz da üzgündü. “Seni seviyorum, bebeğim. Anılarıma yaptırdığın bu seyahat için teşekkür ederim.”

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. “Benimle paylaştığın için asıl ben sana teşekkür ederim.” Kapıyı kapattığında bölümü tekrar dinledim. “*Gerçek bir sanatçının eğitilmiş, doğru malzemelere, belirli bir deneyime sahip olduğunu ve başkaları tarafından tanındığını düşünürdü,*” dedi büyükannemin sesi hoparlörlerden.

Midem bulandı. Aynı değildi. Andrew’un aksine, ben kendimi çoktan ortaya koymuştum. Okul podcast’i için

seçilmemiştim. Daha önce yayımladığım podcast bölümleri hâlâ orada duruyor, dinlenmiyordu ve hepsi de yanlış bir şey yaptığının kanıtıydı. *Yayımla* düğmesi bana bakarken büyükannemin sözleri hoparlörden devam etti: “*En heyecanlı yerinde kesip dinleyicileri merakta bıraksak nasıl olur?*”

İç çektim. En azından arkadaşlarım dinlemek istiyordu. Onlara bunu verebilirdim. Bu yüzden kapsamlı bir düzenlemeden sonra *yayımla* tuşuna bastım.

Bölüm 18

Cuma sabahı okul otoparkında yürürken pastel tonlarda bir deniz beni karşıladı: pembe saksı çiçekleri, açık yeşil balonlar ve lavanta buketleri. Bunun *Baharın Gelişi* olduğunu hatırlamam yaklaşık on beş adımımı aldı. Her yıl baharın ilk gününde, öğrenci konseyi balo için para toplamak amacıyla çiçek, şeker ve balon satardı.

Geçen yıl Jensen bana iki düzine pembe gül almıştı. Her teneffüste dört tane gelmiş, her birinde el yazısıyla yazılmış bir not bulmuştum. O notları sakladığımı hatırladım. Acaba nereye koymuşrum? Dolabımdaki bir kutunun içinde veya yatağımın altında olabilirdi. Bugün onları yok etmek için iyi bir gün gibi görünüyordu. Bir hafta önce partide eşyalarını yakma fırsatım olmamıştı. Bir şekilde hepsini ele geçirerek uzaklaşmıştı.

“Hey,” dedi Theo, aniden yanımda belirerek. “İlkbaharın ilk günüyle ilgili ne düşünüyorsun?”

“Sadece bir şeyleri yakmak için iyi bir gün olduğunu düşünüyordum.”

Gülümsedi. “Çiçekleri sevmez misin?”

“Ya sen?”

“Bana her yıl hediye gelir. Bu yıl da birkaç tane gelmesini umuyorum.”

“Öyle mi?” diye sordum. “Kimden?” Theo’nun flört geçmişinin nasıl olduğunu bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla hiç kız arkadaşısı olmamıştı. En azından bizim okuldan biri. Ama sık sık kız arkadaşlarıyla takılırdı, bu yüzden belki de yanılıyordum.

“Birçok hayranımdan. Dürüst ol, bu yıl sen de bana bir tane gönderecek misin?”

“Kesinlikle hayır.”

“Koçun olarak daha minnettar olacağını sanmıştım. Sıralamandaki yerimi anlamış oldum.”

“Eşyalarının hiçbirini yakmıyorum, bu yüzden en altta deşilsin.”

Salonun kenarına doğru yürüdüm, onu da yanıma çekip döndüm. “Dürüst ol, zamanımızı boşa mı harcıyorum?”

“Daha spesifik olman gerek. Şu andan mı söz ediyorsun? Eğer öyleyse, cevap *evet*, biraz. Yoksa önümüzdeki hafta sonu aktivitelerinden mi bahsediyorsun?”

“Neyden bahsettiğimi biliyorsun,” dedim.

Sanki sorumu ciddiye almış gibi bir an sessiz kaldı. Bu yüzden tekrar gözlerime baktığında samimi bir sesle, “Daha bir hafta oldu. Bu teknik olarak sadece iki günlük antrenman demektir. Ama zaten doğal bir yeteneğin olmasaydı bunu asla kabul etmezdim. Futbol yıllarından kalma kas hafızan var sanırım. Üstüne üstlük, tekniği de hızlı bir şekilde öğreniyorsun, Finley. Topu düz sürüyorsun. Bu iyiye işaret. Daha fazla pratik eklemek ister misin?”

“Daha fazla mı?” Ondan zaten çok fazla şey istediğimi sanıyordum.

“Bugün vaktim var... eğer istersen.”

Sanki biri bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi, küçük bir saksıda duran kaktüsü aniden aramıza itti. İkimiz de aşağı baktık. Düşünmeden kaktüse uzandım ama onu tutan kız, “Theo, mutlu baharlar,” dedi.

Elim hemen yanıma düştü.

“Teşekkürler,” dedi Theo, kaktüsü verene gülümseyerek. “Bu senden mi?” Çoğu zaman hediyeler sınıf başkanları tarafından teslim edilirdi. Ancak onları satın alıp kendinizin de teslim etme seçeneği vardı.

“İçinde bir not var,” dedi kız ve Theo’nun pazılarını sıkıp hızla uzaklaştı.

“Güzel,” dedim. “Eğer senin gerçekliğin buysa, egonun neden bu boyuta ulaştığını anladım.”

“İnsanların bana doğru çekilmesi benim suçum değil,” dedi.

Konuşurken yaslandığım duvardan çekildim ve yürümeye devam ettim. “Sanırım ben sinek kovucuyla falan kaplanmışım.”

Güldü. “Sen mi? Doğru kovucuyu kullandığını sanmıyorum.”

İç çektim. “Bugün antrenman yapmayalım. Kendimi çok zavallı hissediyorum. Ayrıca, o notlardan biri muhtemelen bu gece bir randevuya davet olacak. Bunu kaçırmayı istemem.” Elinde tuttuğu saksıya doğru başımı salladım.

“Yani bana bunlardan birini gönderip bana çıkma teklif edeceksin,” dedi.

“Rüyanda görürsün.”

“Belki de görürüm,” dedi.

Aptal midem beni şaşırtarak onun bu sözleriyle hareketlendi. Mideme Theo ile hiçbir yere gitmeyeceğimizi hatırlattım. O çok kibirli, çok sinir bozucu ve çok riskliydi. Vücudum bunu

bu kadar çabuk unutamazdı. “Belki de her zaman hediye almak yerine bu kez değişiklik olsun diye hediye *gönderme* sırası sendedir,” dedim.

“Belki de öyledir.”

O sabah son sözlerimiz bunlardı. Bu yüzden podcast dersinde oturmuş, araştırabileceğim bazı konularla ilgili beyin fırtınası yaparken kapı bir teslimatla açıldığında kalbim bir an durakladı. Ve önüme saksıda bir papatya konduğunda bu ritim iki katına çıktı.

Karşımda oturan Jensen’ın tüm dikkati üzerimdeydi. Kafasında hiçbir yere bağlı olmayan kulaklıkları vardı ve mikrofonu iyice yakına çekmişti. Nolen onu izlerken başka bir deneme bölümü çekiyordu ama şu an sessizdi.

Saksıya eklenmiş küçük kartı açtım. Beynim tam olarak şunun yazacağını sanıyordu: Bu gece benimle çık. Hayat risk almaktır. Theo.

Ama çok rahatladım çünkü öyle yazmıyordu. Aslında yazan şey şuydu:

Büyük gülümseye ve utanmaya gayret et. (Kimi çıldırtacağını biliyorsun). Deja.

Komutla utanamazdım, bu yüzden gözlerimi hemen yere indirdim ve kendimi gülümsemeye zorladım. Sonra çiçeği burnuma götürdüm ve kokladım. Her ne hikmetse, bu, insanın bildiği en yüksek sesli hapsirığı çıkarmama neden oldu. Sınıf güldü. Az evvel yapmam söylenen utanma eylemi gerçekleşmiş oldu. Seyircilerime teşekkür etmek için elimi hafifçe salladım.

“Kimden?” diye sordu Ava, masanın karşısında Jensen’ın yanında oturduğu yerden.

“Şey... Theo’dan,” diye yalan söyledim. Neden yalan söylemiştim? *Bilmiyorum*, diyebilirdim. *Gizli bir hayrandan*, diyebilirdim. Başka herhangi birinden de diyebilirdim. Ama Jensen’ın

dinlediğini ve bunu onun için yaptığımı biliyor, bundan nefret ediyordum.

“Gerçekten mi?” diye sordu, sanki bana inanmıyormuş gibi. “O her zaman kovalanan ve hiç kimseyle ilgilenmeyen birine benziyor. Şimdiye dek, sanırım.”

“Hayır, biz sadece arkadaşız,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı. “Bundan biraz daha fazlası gibi görünüyor.” Konuyu kapatmak için podcast konularıyla ilgili notlarıma tekrar baktım.

Ancak gözlerim uzun süre odaklanamadı. Önümdeki kâğıttan Jensen ve Ava’nın oturduğu yere doğru yol aldılar. Ava onun söylediği bir şeye gülüyordu. Artık not bile almıyor veya pratik yapmıyorlardı. Sadece konuşuyorlardı. Gelecek yılın tamamı böyle mi geçecekti? Onlar kimyaları ve bağları üzerinde çalışırken biz tüm işleri yapmak için oradan oraya koşturmak zorunda mı kalacaktık? Şu anda bizi denetleyen kıdemliler gitmiş olacak ve bu da onlara istediklerini yapmaları için daha fazla özgürlük verecekti.

Jensen sanki izlendiğini hissetmiş gibi bana doğru baktı. “Bulduğun podcast konularını görebilir miyim?”

Neredeyse *hayır* diyecektim ama sonra Nolen’in izlediğini fark ettim. Burada zaten dramın yanlış tarafındaydım, bu yüzden sadece kendi kafamın içinde duyulabilen bir inlemeyle defteri masanın diğer ucuna doğru kaydardım. Jensen elini üstüne koyarak durdurdu. Aklıma gelen fikirleri okudu ve sonra gözlerini biraz kıstı. “Bunlar iyi bir başlangıç,” dedi. “Biraz tahmin edilebilir olsa da bence yılımız daha alışılmışın dışında, daha geniş bir kitleye hitap eden eğlenceli bir yıl olmalı.” Defteri geri kaydardı. “Denemeye devam et.”

Boğazıma asit yükseldi ve yuttum. Gerçekten lider olduğumu mu sanıyordu? Podcast şöyle bir fikre ne derdi?

Artık tam bir pislik olan eski erkek arkadaşınızı öldürmekten nasıl sıyrılırsınız? Bu yeterince alışılmışın dışında mı? Daha geniş bir kitleye hitap ediyor mu?

Kapı tekrar açıldı ve başka bir hediye getirildi: tek bir gül. Jensen'a teslim edildi. Jensen gülümsedi ve yanakları kızardı.

Bölüm 19

Eve geldiğimde hâlâ kızgın, eski notları bulup onları alevlerde boğmaya hazırdım. Kafam o kadar karışık ki evin önünde fazladan bir araba olduğunu fark etmemiş olmalıydım çünkü eve girip Jensen'ı büyükannemle kanepede otururken görene kadar orada olduğunu bilmiyordum. Arabasını görseydim kendimi hazırlayabilirdim. Bunun yerine dağarcığımdaki en kaba küfrü yüksek sesle söyledim.

Büyükannem şaşkınlık içinde bağırdı. "Finley!" Elinde okuldaki saksı çiçeklerinden birini tutuyordu, şüphesiz Jensen ona getirmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Evimden defol git."

"Finley," dedi büyükannem. "Ne oldu sana?"

Jensen kıpırdamadı. Ayağa kalkıp gidecekmiş gibi bile yapmadı. "Büyükannen bana mesaj attı, Finley. Buraya onun için geldim, senin için değil."

Büyükannem sanki bu şimdiye kadar söylediği en tatlı şeymiş gibi, Jensen'ın kolunu okşadı. "İkimiz için geldin, canım."

“Büyükanne, biz ayrıldık. Onu burada istemiyorum.”

“Ne zaman ayrıldınız?”

“Jensen, ciddiylim.”

“Öyle görünüyorsun,” dedi. “Konuşsak olmaz mı?”

Kendisini ve büyükannemi mi yoksa kendisini ve beni mi kastettiğini bilmiyordum ama her iki durumda da cevabım aynıydı. “Hayır.”

“Finley,” dedi büyükannem, sesi öncekinden daha titrekti. “Bu kadar yeter. Oturup güzel vakit geçirelim.”

“Onu üzüyorsun, Jensen. Gitmen gerek.”

“Sadece birimiz onu üzüyor,” dedi.

Annem o anda evin arka tarafında her neredeyse, oradan geldi. Olay yerini inceledi. Jensen’a gitmesini söylemesini bekledim ama bunun yerine mutfığa doğru başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti. Ben de takip ettim.

“Büyükannen kötü bir gün geçiriyor,” diye başladı söze.

“Sen de eski erkek arkadaşımı eve mi aldın?”

“Belki de geleceğini sana söylemiştir diye düşündüm?”

“Söylemedi.”

“Belki de barışmışsınızdır dedim.”

“Barışmadık. Kesinlikle barışmadık.”

Ellerini birleştirdi. “Biz... sen... bilmiyorum... Şimdilik oyuna devam edebilir miyiz? Büyükannene iyi geliyor gibi görünüyor.”

“Oyuna devam etmek mi?” diye sordum.

Annem iç çekti. Gözlerinin ardındaki bitkinliği gördüm.

“Ben gidiyorum,” dedim. “Belki de bu herkes için daha iyi olur.”

“Belki de” dedi beni şaşırtarak.

Deja:

Son on dolarımı Jensen'ı

kışkandırmak için kullandım.

“Oooff!” Telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım. Çiçekler için kavga etmeleri değil, benimle birlikte öfkelenmeleri gerekiyordu. Arabamın kontak düğmesine bastım ve şu anda bana yardımcı olabilecek tek yere gittim.

Theo'nun kapısını çalmadım.

Gününü mahvetmek istemiyor ama ekipmanı kullanmak için yan kapıdan içeri girmeme aldıracağını da sanmıyordum. Umarım anne ve babası bahar yemeği partisi falan vermiyordu.

Bahçe normal şeylerle doluydu, misafirleri bekleyen süslü masalar ya da koşuşturup hazırlık yapan parti organizatörleri yoktu. Güneş okyanusa doğru yöneliyor ama ben kulübeye doğru yürürken hâlâ günü aydınlatıyordu. Birkaç futbol topu ve plastik bir stand çıkarıp işe koyuldum. Hâlâ okul kıyafetlerimle -kot pantolon ve bir kazak- çünkü eve girer girmez Jensen'ı fark etmiştim. Kot pantolonum sıkıyordu, kazağım ise kalın ve boldu ama bunların hiçbiri öfkemin her zerresini içime çekerek topa vurmamı engellemiyordu.

Attığım toplardan bazıları fileye çarptı ama çoğu üzerinden uçup bahçenin uzak köşelerine gitti. Yığını tekmeleyip topları toplayarak yeniden başlamıştım ki arkamdan bir ses, “Umarım o futbol toplarında yüzümü hayal etmiyorsundur, aksi takdirde çok kırılırdım,” dedi.

“Jensen. Onun yüzünü hayal ediyorum,” dedim ve bir topa daha tekme attım. “Aptal, çirkin, şımarık yüzünü.”

“Ne oldu?” diye sordu Theo.

“Sadece onu öldüreceğim, hepsi bu.” Bir topa daha tekme attım.

“Finley, hadi ama... Kendine zarar vereceksin.”

“Tam olarak nasıl? Topu çok sert tekmeleyerek mi? Böyle bir şey olabilir mi?”

Ayağımı bir topa daha vurdum. Alaycı cevabıma rağmen ayağımın üst kısmı gerçekten batmaya başlamıştı. Doğru ayakkabıları giymemiştim, sadece eski bir çift Converse'im vardı ama umursamadım. “Sen de böyle mi sakatlandın?”

“Hayır,” dedi sakın bir şekilde. “Böyle olmadı.”

İkinci tur, yığınımdaki son topu da tekmeledim. Sonra hepsini tekrar toplamaya başladım.

Theo da beni takip etti, o da biraz topladı. İkimiz de yüklemizi başlangıç noktasına bıraktık ve sonra bir tanesini plastik standı koydum.

“Finley,” dedi.

Topa vurdum. “Bugün çalışabileceğimizi söylemiştin, değil mi? Çalışıyorum işte.”

“En azından bunun için sana doğru kıyafetler vereyim.”

Vurduğum sonraki top ayağımın yan tarafından sekti ve sola doğru savrularak bir kır çiçeği tarlasına düştü. Sinirlenerek ayağımı yere vurdum. “Bana yalan söyledin. İyi gittiğimi, zamanını boşa harcamadığımı söyledin ama gitmiyor. Neden hâlâ bunu yapıyorum? Onu yenemeyeceğim, değil mi? Her şeyi o kazanacak. Podcast'teki yeri, futbol takımındaki yeri. Bugün aptal bir çiçek bile aldı.”

“Herkes almadı mı?”

Bir top aldım, sonra durakladım. “Bana yaptıklarından sonra ona kim çiçek aldı? Onun iyi biri olduğunu mu sanıyorlar? Çoktan hayatına devam ettiğini mi?”

“Bu seni rahatsız eder miydi?” diye sordu Theo.

“Hayır... Bilmiyorum. Birine senin çiçek aldığını söyledim ama aslında almadın. Sanırım söylediğim kişi bana inanmadı ama ben kendime bunu asla yapmayacağımı söylemiştim.”

“Neyi yapmayacağını?”

“Başka birinden intikam almak için birini kullanmayı.”

“Sen beni kullanıyor musun?”

“Hayır...” Fileye baktım ve başımı ona doğru salladım. “Belki de baştan beri kullanıyordum. Niyetim bu değildi. Ben... Üzgünüm.”

“Kullanmıyorsun. Ben neye, neden bulaştığımı biliyordum. Sen de onun hayranı olmadığımı biliyorsun. Ben gönüllü oldum.” Gözleri yere, sonra tekrar bana kaydı. “Bugün bir hediye mi aldın?”

Başımı salladım ve söylediklerini tekrarladım: “Herkes almadı mı?”

“Kimden?”

“Deja’dan. Jensen’i kızdırmak için yaptı.”

“Peki, kızdırdı mı?”

“Onu orada istemediğimi bildiği hâlde evime geldi. Yani belki de kızdırmıştır.”

“Evine mi geldi?”

“Evet, annem onu kovmak yerine herkesi üzdüğümü ve gitmem gerektiğini söyledi.”

“Bu berbatmış.”

“Sağ ol!”

Elimde tuttuğum topa baktı. “Keşke ben de Jensen’in suratını tekmeleyebilseydim.” “Yapabilirsin,” dedim topu ona doğru uzatarak. “Seni çalışırken gördüm. Güçlüsün.”

Dizine baktı ve başını iki yana salladı. “Daha fazla zamana ihtiyacım var.” İç çekti. “Bugün sana bir hediye almalıydım. Şeker ya da başka bir şey.”

Kalbim göğsümde tekledi. “Ne?”

“İstedim.”

“İstedin mi?”

“Jensen’ı da kızdıracağını düşündüm.”

“Haklısın.” Başka bir top yerleştirdim ve topa sertçe vurdum. Bu sefer topta gördüğüm yüz Theo’nun yüzüydü.

Başka bir tane almak için arkamı döndüğümde Theo tam karşımdaydı. Yakınımda.

“Bitti,” dedi. “Bu şekilde olmaz. Yanlış kıyafetlerle, yanlış ayakkabılarla, yanlış zihniyetle.”

“Ah lütfen, bir dakikalığına koç modunu kapat da içimi dökeyim,” dedim etrafından dolaşmaya çalışarak.

Yine karşıma geçti.

“Dur, Theo. Bunu yapmam gerek. Alıştırma yapmam gerek.”

“Bunu bugün yapmana gerek yok. Yarın yaparız.”

“Hayır, bugün yapmam gerek.”

“Neden?”

“Çünkü öyle.”

“Neden?” diye bastırdı.

“Çünkü zamanım tükeniyor,” dedim. “Sadece üç haftamız var.”

Bu bahaneyi yutmayarak başını salladı. “Neden?”

“Çünkü o benim evimde, beni üzme için büyükannemle birlikte ve bu, işe yarıyor. Üzgün olmak istemiyorum! Kızgınım! Onunla bir yıl boyunca birlikteydim. Sızlandığında onu dinledim, ödevlerinde ona yardım ettim ve tüm o çizgi roman açıklamalarını bile dinledim. Haftada bir kez ona kahvaltılık burritolar getirdim! Onları yapmak için erken kalktım. Ve onun yaptığı tek şey geleceğimi elimden almak oldu. En ufak bir hüznü hissettiğim için bile kendime kızgınım.”

Theo beni kucaklayana kadar ağladığımı fark etmedim. Kendimi kontrol altına almak ve yüzümü silmek için geri çekilmeyi düşündüm ama beni sıkıca tuttu. Kollarında olmak iyi hissettiriyordu, bu yüzden ona yaslanıp dağıldım.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece sırtımı ovuşturdu ve ben nefes verdiğimde o nefes aldı, kalp atışları benimkiyle aynıydı. Ağzı alnıma hafifçe yaslandı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, gözyaşlarım kurduğunda ve geriye kalan tek his bitkinlik olduğunda, Theo başıma doğru, “Kaybın için üzülmene izin var, Finley,” dedi.

“Artık üzgün değilim. Üstesinden geldim.” Yani gerçekten gelmişim. Yaptıklarından değil ama kesinlikle Jensen’ın üstesinden gelmişim. Bu yüzden bu his beni çok şaşırttı. Belki de Theo haklıydı, içimde o kadar çok öfke tutuyordum ki kaybı henüz tam olarak hazmetmemiştim. Ancak şimdi hazmedebildim. Kendime verdiğim tek şey bu oldu.

Düşünceli bir şekilde mırıldanırken sesi göğsümde titreşti: “O pislige her hafta kahvaltılık burritolar mı yapıyordun?”

Nefes nefese bir kakhaha attım. “Biliyorum. Sandığımdan daha acmasıymışım.”

Kollarımı tuttu ve aramızda biraz mesafe açarak yüzümü inceledi. Ne için, bilmiyordum. “O senin geleceğini almadı.” Bunu söylerken gözlerimin içine baktı ve sözlerini daha da samimi hâle getirdi.

Omuz silktim. Hem sunuculuğu hem de stajı aldığı için aslında geleceğimi de almış sayılırdı.

“Sende onun asla sahip olamayacağı bir yetenek var. O seni hak etmiyordu.”

Kalbimin, sözcükleri ve bana bakan gözlerindeki yoğunlukla hızla çarptığını hissettim. “Bunu bilemezsin,” dedim.

“Biliyorum.”

Göğsünü ittim ve sonunda bağımızı kopardım. “Teşekkürler... arkadaşım.” Bu sözcük ağzımda kötü bir tat bıraktı ve bundan nefret ettim. Onun arkadaşı olmayı ve vücudumun daha fazlasını istediğini söylemeye çalışmasını unutmak *istiyordum*.

Daha fazlasına sahip olamazdım. Onunla olmazdı. Ona tam olarak güvenemezken olmazdı. Kendime bile tam olarak güvenmiyordum.

Yine de beni tekrar kollarına çektiğinde onu durdurmadım. Hatta ona yaslandım. “Zamanımı boşa harcamıyorsun,” diye fısıldadığında kendimi buna inandırdım.

Bölüm 20

Saat 4'da burada buluşalım.

Mesajın ardından, bizden yaklaşık yirmi dakika doğuda bir kasaba olan Atascadero'dan bir adres geldi. Şu an saat sekizdi.

Bir gün önce, sinir krizim sırasında teselli edildikten sonra evinden ayrıldığımda (yarattığı utancı iyi bir uykunun silmediği bir şeydi), sekiz buçukta evinde olmamı söylemişti. Bu plan değişikliği idi.

Bugün antrenman yapacağımızı sanıyordum, diye cevap verdim. Vuruş yapmam gerekiyordu. Bir gün önce vurduğum futbol top-
larının yarısından fazlasının fileden uzağa düştüğünü görünce, antrenmana ihtiyacım olduğunu anladım.

Yapacağız. Saat 4'da görüşürüz.

“Patronluk taslıyor,” dedim. Dünkü görüntü (göğüslerimizin birbirine yaslandığı, alnımın dudaklarına değdiği görüntü) zihnimde canlandı ve yatağımın kenarına dayanmak zorunda kaldım.

Telefonum tekrar çaldı ve Theo'nun sabaha bir tür talimat eklediğini düşündüm ancak mesaj, grup sohbetimizdeki Lee'den geliyordu.

Görüntülenme sayılarını tebrik ederim Fin.

Son bölümün harikaydı.

Neyden bahsediyorsun?

Podcast'inden.

Kaşlarım çatıldı ve masamdaki dizüstü bilgisayarına gittim, istatistik çubuğumu açtım. Üç gün önce yayımladığım bölümü kırk beş kişinin dinlediğini söylüyordu. Bölümü "Öpüşmeye Ramak Kala" diye etiketlemiştim. Kafam karıştı. Elbette, kırk beş o kadar da fazla değildi ancak önceki tüm bölümlerin toplamından daha fazla dinleyici denekti.

Çok garip.

Neden garip olsun ki?

Bir bölümden diğerine beşten

kırk beşe geçmek garip.

İyi bir bölümdü. Belki paylaşılmıştır.

Sen mi paylaştın?

Hayır.

Geriye annem ve Deja kalıyor. Ama onların

bu tür bir sosyal medya gücüne sahip

olduklarını sanmıyorum.

Deja araya girdi:

Sağ ol.

Bir hakaretle uyanmak harika. Ama haklısın,
ben paylaşmadım. Theo da dinliyor dememiş
miydin? O paylaşmış olabilir mi?

Theo dün bana sarıldı.

Deja'nın Theo'nun ismini söylemesi, bu durumu kolayca itiraf etmeme yol açtı. Açıkçası bunu konuşmam gerekiyordu.

Hem de uzun uzun.

Ne?! Hayır!

Ardından Lee yazdı:

Gerçekten mi?

Ve ben ona arkadaş olduğumuzu tekrarladım.

Lee cevapladı:

O bunu yaptıktan sonra sen
neden böyle söyledin?

Mesajındaki kafa karışıklığını duyabiliyordum.

Neden söylediğimi bilmiyorum... doğru geldi?

İlk Deja cevap verdi:

Birisi seni seviyorum dediğinde diğerinin
teşekkür etmesi gibi mi? Bu tür bir doğru mu?

Hayır, aslında Jensen'ın evimdeki olayından
sonra bir çöküntü yaşıyordum ve Theo
beni rahatlatıyordu ve onun yanlış bir fikre
kapılmasını ya da benim yanlış bir fikre
kapıldığımı düşünmesini istemedim. Bu tür bir
doğru.

Lee mesaj attı:

Sanırım onun doğru bir fikre kapılmasını istemediğini kastediyorsun.

Deja:

Bekle, ondan hoşlanıyor musun?! Bu yüzden mi bu kadar çok analiz ediyorsun?

Hayır!

Güzel. Onun seni büyüleyip gardını düşürmesine izin verme. Çocuğun ünvanının bir sebebi var. Hedefine odaklan. Daha fazla pisliğe yer yok.

Max grup sohbetine son gelen kişiydi ve tüm mesajları okumuş olmalı ki tek söylediği şey şuydu:

Senin inkârın için mi güzellik uykumu feda ettim? Hüsrân.

Hiç yardımcı olmadınız. Gitmem gerek.

“Bu nedir?” diye sordum, kırmızı ahıra bakarak.

Theo ve ben ahırın önünde duruyorduk. Uzaktan meleme sesleri duyuluyordu ve Theo’nun yüzünde kendine özgü alaycı sırıtışı vardı. Bu yüzden bir şeyler çevirdiğini anladım. “Bir keçi çiftliği mi? Neden bir keçi çiftliğindeyiz?”

Sadece yirmi dakikalık bir mesafedeki iç kısımda olmamıza rağmen Pasifik Okyanusu’nun yumuşatamadığı mart havasının soğuğu burada hissediliyordu. Yeterince iyi hazırlanmamıştım. Üzerimde spor kıyafetlerim vardı: şort, spor sütyeni ve atlet. Kollarımı ovuşturdum.

Theo eşofman üstünü çıkarıp bana uzattı.

“Hayır, sorun yok. İyiyim,” dedim.

“İyi olduğunu biliyorum. Yine de al.”

Burnumdan öfkeyle bir nefes verdim ama eşofman üstünü giydim. Kokusu hemen beni sardı. Onunla özdeşleştirdiğim sabunlu vanilya kokusu.

“Hadi gidelim, beş dakikaya başlıyor,” dedi ve ahıra doğru yürüdü.

“Beş dakikaya ne başlıyor?” diye sordum onu takip ederek. Cevap vermeden önce, ahırın açık kapısının yanındaki duvara yapıştırılmış tahta tabelayı gördüm. Üzerinde *Keçi Yogası* yazıyordu. Bakışlarımı Theo’ya çevirdim. “Bugün antrenman yapacağımızı sanıyordum.”

Bir çift yanımızdan geçip ahıra girdi. Şimdi daha da yaklaştığımız için arka kapıların da açık olduğunu görebiliyordum. Kapılar, çitle çevrili bir alana açılıyordu ve alanda yoga matları seriliydi. Matların etrafında, yanında ve üzerinden yürüyenler... keçiydi.

“Antrenman *bu*,” dedi Theo, durduğumu fark ettiğinde geri dönerek. “Odaklanmak önemlidir. Bu, odaklanmana yardımcı olacak.”

Gözlerimi kısıtım. “Bu, dünle mi ilgili?” Sanki bir önceki gün olanlardan yeterince utanmıyormuşum gibi, şimdi de tüm antrenmanımızı, açıkça sahip olduğumu düşündüğü sorunlarla ilgilenmek için mi değiştirmişti? “Dikkatimin çok mu dağıldığını düşünüyorsun? Çok mu üzgünüm? Jensen’la çok mu meşgulüm?” Bu ironikti çünkü Deja da benim onunla çok meşgul olduğumu düşünüyordu.

“Hayır, yani... evet. Ama vuruş yaparken dikkatini dağıtacak çok fazla şey var. Tribünlerdeki kalabalığın sesleri, koçun, takım arkadaşlarının sana güvenmesinin yarattığı baskı. Her şey. Çizgiye doğru bakıp o topa doğru ilerlerken dünyayı duymamayı öğrenmelisin. Sadece sen ve direkler kalmalı. Bu...”

Minderlere yerleşen insanları işaret etti. “Bu, bir şeyleri duymamayı ve bir şeylere odaklanmayı öğrenmene yardımcı olur.”

“Sinir bozucusun,” dedim kollarımı kavuşturarak. Ama yine de ahırdan sınıfa doğru yürüdüm çünkü haklıydı, dünyayı duymamayı öğrenmem gerekiyordu. Belki bu işime yarardı.

Eğitmenin yakınındaki taşınabilir bir hoparlörden yumuşak bir müzik çalıyordu. “Herkes minderlerini alsın, başlayalım.”

Mekânın arka köşesindeki iki açık mindere doğru yürürken yerde keçi pisliği parçaları vardı. Theo ayakkabılarını çıkarıp matına çıktı ve eğitmene doğru bağdaş kurdu.

“Bunu daha önce yaptın mı?” diye sordum, ben de aynısını yaparak.

“Yaptım,” dedi.

“Yaptın mı?”

“Sana söylemiştim. Vuruş yapmak, odaklanmayı gerektirir. Hepimizin dikkatini dağıtan şeyler olur, Finley. Sadece senin değil.”

Oturdum ve saçımı, getirdiğim tokayla topladım.

“Senin dikkatini dağıtan şeyler neler?” Bunu fısıldadım çünkü müzik ve meleyen keçiler dışında her yer çok sessizdi.

“Şu anda mı?” diye sordu sırtarak. “Sen.”

Kalbim göğsümde, sanki Theo bir şeyi itiraf ediyormuş gibi güm güm atıyordu. Aslında şu anda yoga konusunda dikkatini dağıttığımı söylediğini anlamam çok uzun sürdü. Bir keçi yanıma yaklaştı, başını omzuma bastırdı ve sonra başka birine doğru sıçradı.

Eğitmen, “Herkes *Kolay Oturuş* pozisyonunu alabilir mi?” dedi.

Daha önce hiç yoga yapmamıştım, bu yüzden herkesi yakından izledim, vücudumu gösterilen şekillere göre eğip büktüm. Pozisyonların çoğunun hayvan isimleri vardı. Tek ayak üstünde

pozisyonlar veya geniş duruşlar almaya çalışırken beceriksiz ve sallanıyormuş gibi hissettim. Rahatsızlığım soluk soluğa kahkahalar ve yanaklarımı kızartan hatalar şeklinde ortaya çıktı. Her pozisyona sıkı bir şekilde konsantre oldum, doğru ve eğitmenin bize gösterdiği şekilde yapmaya çalıştım. Yarım saat süren çeşitli pozisyonlardan sonra başarılı olamadım.

Theo ise mükemmel bir şekilde odaklanmıştı, hareketleri kendinden emin ve güçlüydü, hatta bacağından bir keçi sektiğinde bile.

Eğitmen, “Yavaşça *Savaşçı İki*’ye geçin,” dedi.

Onun pozisyonunu kopyaladım, sağ ayağımla hamle yaptım ve arka ayağımı çevirdim. Üst bedenim ve kollarım da döndü. Theo, muhtemelen doğru olan diğer bacağıyla hamle yaptı ve bu da birbirimize bakmamıza neden oldu. Göz göze geldik. İfadesi hem rahat hem de kararlıydı, tıpkı bedeni gibi. Burada çok rahat görünüyordu, bunu yaparken çok rahattı. Bense tam tersini hissettim. Kendimden emin değildim. Dersin geri kalanını bırakıp arabaya gitmeye hazırdım. Gülünç göründüğümü biliyordum, her birkaç saniyede bir sallanıyordum, eğitmenin söylediği gibi ayaklarımı yere basmaya, göbeğimi sıkmaya çalışıyordum. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Ve Theo hâlâ bana bakıyordu.

Dikkatimi dağıtmayı kes, diye işaret ettim.

Dudaklarının bir tarafında yarım gülümseme oluştu. Derken bir keçi altıma geldi, bacaklarımın arasından yürüyerek dengemi bozdu. Kollarım beni kurtarmak için geniş daireler çizdi ama tek yaptıkları beni yere fırlatmak oldu. Doğrudan popomun üzerine düştüm ve bunu yaparken bir çığlık attım.

“Üzgünüm,” dedim, ağzımı sıkıca kapattım ve bacaklarımdan birinin üzerinde oturan keçiden kendimi kurtarmaya çalıştım.

Theo bu süreçte bana yardım etmek için yanıma koştu. Dakikalar gibi gelen ama muhtemelen saniyeler süren bir sürenin ardından keçi kurtulmuş ve bir sonraki kurbanına atlamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Theo, bana elini uzatarak.

“Yaralanmadım,” dedim, tüm gözlerin üzerimde olmamasını umarak.

Etrafıma bakıp öğrenmekten vazgeçtim.

Sonra eğitmen tekrar konuşmaya başladı: “Soğumaya başlama vakti geldi. Herkes *Çocuk* pozisyonunu alabilir mi?”

Bu, matta yüzüstü bir pozisyondu. Dizler göğsünüze çekilmiş, kollar başınızın üzerinde rahat bir şekilde duruyordunuz.

“Herkesin nefesine odaklanmasını istiyorum,” diye devam etti. “Tüm iyi enerjiyi, mutlu hisleri ve olumlu düşünceleri içinize çekin. Olumsuzluğu, öz şüpheyi ve kötü enerjiyi dışarı verin. Parmak uçlarınızdan başlayarak her kas grubunu gevşetin ve sonra ellerinizi ve kollarınızı, başınızın üst kısımlarını, kaşlarınızı, gözlerinizi, yanaklarınızı gevşetin. Bırakın. Boynunuzu ve omuzlarınızı gevşetin...”

Dinledim, nefes aldım ve rahatladım. Vücudumun ağırlığını ve yeryüzüyle nasıl bağlantı kurduğunu hissetmeme izin verdim. Bir keçi sırtıma tırmandı, toynakları kürek kemiklerime saplandı. Bunu görmezden gelmeye, odaklanmaya çalıştım. Eğitmenin herkese, geldiği için teşekkür ettiğinin belli belirsiz farkındaydım. Keçi sırtıma yerleşti, uzandı. Şimdi onun küçük kalp atışını, sıcak, sağlam vücudunu hissedebiliyordum. Matın üzerindeki alnım ağırdı, sanki başımı kaldırmak için çok çaba sarf etmem gerekecekti. Üstelik sırtımda bir keçiyle burada kalıp her şeyi unutabilirken neden bunu yapacaktım ki? Zihnimin düşünmesine izin verdiğim tek şey nefesimdi. İçeri ve dışarı, göğsüm inip kalkıyordu.

Metalin metale çarpma sesi, muhtemelen kapının çarparak kapanması, beni ve keçiyi ürküttü ve keçi sırtımdan atladı. Ben de ayağa kalktım. Theo ayakkabılarını giyiyordu.

Bana gülümsedi.

“Podcast’imi paylaştın mı?” diye sordum, atkuyruğumdan düşen saçlarımı yüzümden iterek.

“Ne?”

“Podcast’im. Bu hafta bir sürü izlenme almış. Sadece paylaşp paylaşmadığını merak ettim.”

“Yeni bir bölüm mü yayımladın?”

Arkama yaslandım ve matın köşesinden ayakkabılarımı aldım. “Evet.”

“Ve iyi olduğu için insanların doğal olarak paylaşmak istemesi nedeniyle çok fazla görüntülenme alabileceğini düşünmedin mi?”

“Ama arkadaşlarımdan biri yapmadıysa, bunu doğal olarak paylaşan ilk kişi kim olur? Bir yabancı mı?”

“Neden olmasın?”

“Bilmiyorum. Sanırım mümkün. Büyükkannem doğal bir hikâye anlatıcısıdır.”

“İnsanların hikâyelerini anlatmalarına yardımcı olma konusunda iyisin,” dedi.

Ayakkabılarımı giyebilmek için bağcıklarını gevşettim. Söylediği şeyin doğru olduğundan emin değildim.

“Dinlemek zorundayım,” dedi.

“Dinlemek zorunda değilsin.”

“Şöyle ifade edeyim: Dinlemek istiyorum.”

Etrafıma baktım. Öğitmen, keçiler için bir yalak dolduruyor ve hepsi onun etrafında toplanmış, meleyip zıplıyorlardı.

“Bu harikaydı. Beni getirdiğin için teşekkürler.”

“Yogaya şeyden sonra başladım...” Sanki bu hareketi her şeyi anlatıyormuş gibi, eliyle dizini gösterdi ve ayağa kalktı. “Ben genelde keçi dersine gelmem ama sen seversin diye düşündüm.”

“Eğer bu kadar kötü olmasam muhtemelen yine gelirdim.”

Başını iki yana salladı. “Bu derste puan almıyorsun.”

“Ben kendime puan verdim.”

“Bunu yapmayı bırakmalısın,” dedi.

“Neyi yapmayı?”

“Kendine karşı bu kadar sert davranmayı.”

“Sadece dürüst oluyorum. Gerçekçiyim.”

“Ya da hemen mükemmel olamazsan vazgeçiyorsun. Onu da kendini korumak için yapıyorsun. Şeyden...” Cümlelerin bitebileceği birçok yolu değerlendiriyormuş gibi başını eğdi. “Utançtan mı? Hayal kırıklığından mı? Bilmiyorum, hâlâ o kısmı anlamaya çalışıyorum.”

“Artık beni analiz etmeyi bırakabilirsin.” Bağcıklarını bağladım ve ayağa kalktım.

“Başarmana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Vuruş işini bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Aklımdan geçmedi değil. Özellikle de bunu birkaç kez söylemeden sonra.”

“Bir şeyleri bırakan tek kişi ben değilim.” Başımla dizini işaret ettim.

“Bu farklı ve bunu çok iyi biliyorsun.”

“Öyle mi?” Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve benimkiler onunkilerle birlikte hareket ediyordu, negatif olmayan bir gerilim yaratıyordu. Belki de hiç negatif değildi. Vücudum gergin ama aynı zamanda enerjikti. Aradaki suskunluğu ilk bozan ben oldum: “Vazgeçmeyeceğim.”

“Güzel.”

“Ve beni analiz etmeyi bırak,” diye homurdandım.

Gülümsedi. “Ama bu konuda gerçekten iyiyim.”

“Değilsin.”

“Tamam, bırakacağım.”

“Güzel.”

Çıkışa doğru yöneldik, el sallıyor ve eğitmene teşekkür ediyorduk. Cebimdeki telefonum bir bildirimle titredi. Çakıllı otoparka ve arabalarımıza doğru yürürken telefonumu çıkardım.

“Ah,” dedim şaşkınlıkla.

“Ne oldu?” diye sordu Theo

“Cheryl Millcreek’in kızı Alice, bana mesaj göndermiş.”

Bölüm 21

“*H*ırsız annene, büyükannemin sörf tahtasına ne yaptığını sor,” dedi Max, telefonuma elini sallayarak. “Böyle söylemen gerek.”

“Elbette böyle söylemeyeceğim,” dedim. Ertesi gündü. Theo ve ben, annesi o sabah bir *brunch* düzenlediği ve orada çalışmamızı istemediği için evindeki akşam antrenmanımızı yeni bitirmiştik. Şimdi restoranın arkasındaki tahta kaldırımında oturmuş, içeriyi kapatan Deja’yı bekliyorduk. “Aslında onun yardımını istiyorum.”

“Bence bu cümle iyiydi,” dedi Theo.

Max ona beşlik çaktı. Sadece üçümüz vardık. Lee aile yemeğindeydi.

Bir pelikan, tahta kaldırımının kenarındaki bir direğin yuvarlak tepesine konmaya çalışıyordu, her başarısızlığında ayakları kayıyor ve kanatlarını çırpıyordu. Güneş, Morro Kayası’nın tepesindeydi ve birazdan batacaktı.

Alice'e dün cevap vermeliydim ama suçlayıcı görünmek istemedim ve son yirmi dört saat içinde yazdığım ve sildiğim her mesaj tam olarak öyle gibi gelmişti. Belki Max'in önerdiği kadar kötü değildi ama yine de...

Dudaklarımı büzdüm ve "Annenin sörfçü olduğunu duydum. Büyükannem de öyleydi. Paylaşmış olabilecekleri bir sörf tahtası arıyorum," dedim.

"Bu iyi," dedi Max.

"Evet," diye onayladı Theo. "Böyle bir mesaja cevap verebilir."

Kelimeleri yazdım ve *gönder* tuşuna bastım. Sırtım, restoranları koydan ayıran ahşap iskelenin kenarı boyunca uzanan korkuluğa yaslanmıştı. Mor Denizyıldızı'nın pencerelerinden Deja'nın içeriği süpürdüğünü görebiliyordum.

Max de onu görmüş olmalı ki, "Acele etmesini söyleyeceğim," dedi.

"Derdin, artıkları almak," dedim o kapıya doğru yürürken.

"Böyle bir ihtimal var mı?" diye sordu Theo, onu takip etmeye hazır bir şekilde.

"Haber veririm," dedi Max ve ağır kapıyı iterek açtı. Theo onun gitmesini izledi, sonra yanıma oturdu, omzu benimkine çarptı.

"Bu sabah futbol topuna vurduğun birkaç video izledim," dedim. Jensen'ın, yedek kulübesinde oturmasına rağmen bu yılın başındaki tüm futbol maçlarına gitmiştim. Ama gerçek şu ki maçları neredeyse hiç izlemedim. Çoğunlukla arkadaşlarımla konuştum. Ya yemek alıyor ya da formalarla dalga geçiyorduk. Sadece Jensen'ı desteklemeye gitmiştim. Ve o sabah videoları bulana kadar Theo'nun bir topa vurduğunu hiç görmemiştim.

Başını bana doğru çevirdi. "Ne? Neden?"

"Futbolda formumu geliştirmek ve hatalarımı tespit etmek için sürekli video izlerdim. Sen hiç böyle bir şey yapmadın mı?"

“Elbette yaptım. Ben sadece... Benim videolarımı nereden buldun? Koç’a mı sordun?”

“Asla. İnternette buldum. İnsanlar YouTube’a sürekli futbol maçları yüklüyor. Seni bulmak için görüntüleri karıştırmak zorunda kaldım.” Ve onu bulmuştum. Hatta vuruşunun yakın çekim alındığı bazı klipler bile bulmuştum. Formu harikaydı; pürüzsüz, güçlü ve neredeyse zarıftı. “Şey gibi görünüyordun...”

Bacaklarımızı öne uzatmıştık, benim sağ bacağım onun sol bacağının yanındaydı. Üzerinde hâlâ antrenman şortu vardı ve gözlerim yara izini inceledi. İzler çok masum görünüyordu. Sanki izlerin Theo’nun elinden aldığı şey, o kadar büyük veya karanlık değilmiş gibi.

“Ne gibi?” diye sordu, elini dizinin üzerinde gezdirerek.

Bu düşünmeden yaptığı alışkanlığını durdurmak için elini elime aldım. Ya da belki de yara izine bakmak gibi bir niyetim olmadığını göstermek için. “Çok güzel görünüyordun.” Boğazım bu kelimeyle sıkıştı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu, elimi sıkarak. Dudakları bir tebessüme dönüştü.

“Hayır, geçmiyorum. Yemin ederim. Ben de öyle vurmak istiyorum.” Elimini çekmeye başladım ama o tuttu, kucağına götürdü ve her bir parmağında parmağını gezdirdi. İçimden bir ürperti geçti.

“Ben de tekrar öyle vurmak istiyorum,” dedi alçak sesle.

Parmağı tenimin üzerinde kaymasına ve vücudumun her santimindeki tüyler diken diken olmasına rağmen, onun bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi, vücudunu dalgın dalgın hareket ettiriyordu.

“Sence bir daha vuramayacak mısın?” diye sordum.

“Tek çocuk olduğunda ne olur, biliyor musun? Ebeveynlerinin gerçekleşmemiş tüm potansiyelleri senin omuzlarına

yüklenir ve bunu kendin için istediğinde bile, onu başarmak adına üzerinde üç kat daha fazla baskı hissedersin.”

“Bu zor,” dedim.

Omuzlarıma dayanan omuzları giderek ağırlaşıyordu. Ona baktım ve gözleri benimkilerle kilitlendi.

Antrenman yüzünden saçlarımın yağlı ve cildimin yapış yapış olduğunun çok farkındaydım. Elimi nazikçe ondan çektim ve yana doğru kaydım, bacaklarımı altına alıp suya baktım. Dalgalıydı ve batan güneşle birlikte koyu mavi bir renk almıştı. Uzakta bir gezi teknesi yavaşça hareket ediyordu.

“Bu bir su samuru mu?” diye sordu Theo. Bakışlarımı sertçe ona doğru çevirdim.

“Ne?”

“Bir su samuru,” dedi tekrar, suya hiç bakmadan. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Podcast’i mi dinlemişti? Büyükanneimin bir öpücüğü önlemek için söylediği sözler atıfta mı bulunuyordu? Ve bu, o beni öpmek üzereyken benim uzaklaşarak onu durdurduğum anlamına mı geliyordu? Bu düşünceyle içim kıpır kıpır oldu.

“Bence daha çok bir denizaslanına benziyor,” dedim.

Bir kahkaha attı. “Gerçekten iyi bir bölümdü. Neden bu kadar çok izlendiğini anlayabiliyorum.”

Demek ki podcast’e atıfta bulunmuştu. Ama sadece bu kadar mıydı? Bir atıf mı? Peki, ben bunun ne olmasını istiyordum? Theo ile her şeyin hatta küçük bir öpücüğün bile karmaşık olduğunu hissediyordum. Omuzlarımızda çok fazla yük vardı. Çok fazla insan gizli amaçlarımız olduğunu düşünürdü. En yakın arkadaşım bile bu konuda beni desteklememiş, karmaşıklıkları görmüş ve onun benim için doğru kişi olmadığını düşünmüştü. Belki ben de ona hâlâ tam olarak güvenmiyordum.

“Evet, şey... Teşekkürler. Büyükanne oldukça havalıdır.” Bağdaş kurmuş ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koymuş,

Theo'ya bakıyordum. Hâlâ sırtı korkuluğa yaslı ve bacakları önünde uzanmış bir şekilde oturuyordu.

“Umarım Alice yakında sana geri döner,” dedi. Parmağı yine tenimi buldu. Bu sefer diz kapağımın üzerinden kaydı. Ama bu kez gözleri, başka bir dünyadaymış gibi görünmek yerine benimkilerden ayrılmadı.

Yutkundum. “Evet, umarım.” Sesim soluk soluğa çıkıyordu.

“Büyükkannenle bir sonraki röportajın ne zaman?”

Parmağını yumruğuma sıkıştırdım, esas olarak bacağımda elektrik çarpmasına neden olmasını engellemek için ama aynı zamanda ne kadar karmaşık olduğumuzla ilgili söylediğim her şeye rağmen ben de ona dokunmak istediğim için. “Röportajları planlayamıyorum. Onun buna hazır olup olmadığına bağlı. Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor.”

“Umarım yakında yaparsın,” dedi. “Öpücüğe ihtiyacım var.” Sırıltısı geri döndü. Bu küçük pislik ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Parmağını bıraktım ve şakacı bir şekilde omzunu dürttüm.

Kıkırdadı. “Ne var?”

“Biliyor musun,” dedim gülerek.

“İşte *bu* senin gerçek kahkahan,” dedi.

“Ne?”

“Podcast’inde neden sahte gülüyorsun?”

“Dinleyicilerin genel iyiliği için,” dedim. “Kulaklarını tırmalamamak için.”

“Gerçek kahkahan daha iyi,” dedi.

Tekrar omzunu dürtmek için uzandım ve bileğimi yakalayıp beni öne doğru çekti. Kendimi dizinin üzerinde buldum. Theo hafifçe nefes aldı. Hemen geri çekildim. “Çok üzgünüm.”

“Hayır, sorun değil.”

“Bunu yapmak istememiştim.” Gözlerim bacağına odaklandı, ellerim sanki birkaç santim öteden incinmesine neden olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuşum gibi, yara izinin üzerinde dolaşıyordu. “İyi misin? Seni incittim mi?”

“İyiym. Sadece reflekti. İncitmedin.”

“Çok üzgünüm.”

“Finley,” deyince bakışlarımı ona doğru kaldırdım. “O kadar da kırılgan değilim.”

“İyi misin?”

“İyiym. Ve bu senin hatan değildi. Seni çeken bendim.”

Kalbim ağzımda atıyordu. Artık dizinin üzerinde dolaşmayan ellerim, bunun yerine dizinin üstünde duruyordu. Çok yakındık. Gözleri, gözlerimden dudaklarıma doğru kaydı ve dudaklarım aniden kurudu. Alt dudağımı ısırdım.

“İyi haber!” Max sessizliği deldi ve sesiyle irkilen vücudum neredeyse okyanusa düşecekti. “Artanlar vardı ve onları paylaşmaya karar verdim.”

Theo kalkıp yere bir sepet patates kızartması ve birkaç hamburger koyan Max’in yanına oturdu. “Sen bir azizsin.”

“Daha önce hiç böyle denmemişti ama kabul ediyorum.”

Deja yan kapıdan telaşlı bir şekilde çıktı. “Keşke sizinle takılabilseydim ama futbol oynamam lazım.”

“Futbol mu oynayacaksın?” diye sordum.

“Bir kaçımız yaz ligine hazırlanmak için toplanacağız.”

“Ah.”

“Alice’e cevap yazdın, değil mi?” diye sordu.

“Evet, yazdım.”

“Güzel,” dedi gülümseyerek. “Umarım o tahtayı buluruz. Görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ben de.”

Bize el salladı ve iskelede gözden kayboldu.

Max, burgerinden bir ısırık daha aldıktan sonra ayağa kalktı. “Bizimle takılacağını sanıyordum. Neyse, ben de üçüncü tekerlek olmayayım. Gidiyorum.”

“Sen üçüncü tekerlek değilsin,” dedim. “Biz sadece...”

“Arkadaş mısınız?” dedi Max. “Evet, evet. Biliyorum. Yarın okulda görüşürüz.”

Gitti ve Theo burgerin kalanını alıp tekrar yanıma oturdu. Yemeği bana uzattı.

Bu sefer tartışmadan bir ısırık aldım. Antrenmandan sonra oldukça açtım.

“Deja benden nefret ediyor,” dedi.

Az önce aldığım lokmayı neredeyse boğazıma kaçıracaktım ama sorunsuz bir şekilde çiğneyip yutmayı başardım. “*Nefret* güçlü bir kelime.”

“Yani yanılmıyorsam,” diye karşılık verdi.

“Seni tanımıyor. Sana güvenmiyor.”

Gözlerini kıstı ve sonra yavaşça başını salladı.

“Ne var?” diye sordum.

“Arkadaşlarına benden bahsetmiyorsun. Onlara... hiçbir şey anlatmıyorsun.”

“Hayır, anlatıyorum...” Anlatmıyor muydum? Ona yanıldığını kanıtlamak için aceleyle, “Onlara baharın ilk gününde uzun uzun sarıldığımızı anlattım!” diye atıldım.

Kaşları havaya kalktı.

Söylenecek yanlış bir şeydi bu. “Yani, ben şey yapmaya çalışıyordum diye... utanmıştım... senin şey yapmanı istemedim... Off, bak onlara senden söz ettim,” diye sıradan bir şekilde bitirdim.

“Yani şimdi bu bilgiye dayanarak, benim seni kucaklayan küstah bir pislik olduğumu mu düşünüyorlar?”

Gülümsedim. “Evet.”

Başını salladı ama güldü. “Harika.”

“Bana yardım ettiğini biliyorlar. Max ve Lee artık bu konuda rahatlar.”

“Ama Deja değil.”

“O temkinli. Bana neden yardım etmek istediğini anlamıyor.”

“O mu anlamıyor... yoksa *sen mi?*” Sorusuna incinmiş bir ifade eşlik ediyordu.

Tereddütlü bir şekilde, “O?” dedim.

“Ah,” dedi.

“Güven sorunlarım var. Büyük sorunlar. Üzgünüm. Gerçekten bunların üstesinden gelmeye çalışıyorum. Bunların üstesinden gelmek istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Yani, öyle değil... o şekilde değil... arkadaş olarak.”

“Sana yardım ediyorum çünkü yanlışları düzeltmeyi severim,” dedi. “Ve Jensen çok fazla yanlış yaptı.”

“Okuldaki tüm yanlışları düzeltir misin yoksa sadece bunu mu?”

“Sadece bunu... şimdilik.”

Bölüm 22

“Andrew ile ikinci randevunuzu konuşma vakti geldi, büyükanne. İnsanlar bunu duymak istiyor,” dedim birkaç gün sonra. Son bölüm şu anda iki yüz izlenmeye ulaşmıştı ve sosyal medyamda her gün bir sonraki bölümü isteyen mesajlar alıyordum. İnsanlar büyükannemi sevmişti. Bunu anlıyordum. Çünkü o çok sevimliydi.

“Ne kadar yetersiz olduğumu görünce hayal kırıklığına uğrayacaklar,” dedi.

“Bundan şüpheliyim.”

Bugün odamdaki pencerenin panjurları açıldı ve sokakta scooter süren birkaç çocuk yüzünden büyükannemin dikkati dağılmıştı. Ama kulaklıklarının kablosuyla oynamıyordu, bu yüzden iyiydi.

Dikkatinin dağılmasına rağmen sorumu yanıtladı. “Yazın, her ayın ilk hafta sonunda bir müzik grubu plaja gelir ve performans sergilerdi. Ücretsizdi ve ben de çok giderdim ama bu sefer Andrew onunla gitmemi istedi. Beni büyükbabasından ödünç

aldığı üstü açık arabayla aldı ve kayanın yanındaki kalabalık otoparka götürdü.”

“O gece hangi grubun çaldığını hatırlıyor musun?”

“Keşke hatırlasaydım. Daha iyi bir hikâye olurdu,” dedi.

“Her iki şekilde de iyi bir hikâye.”

“Genellikle *cover* şarkılar çalan yerel gruplardı. Bir yaz bir araya gelir ve ertesi yaz dağılırlardı. Hayatlarına, gerçekten para kazandıran şeyler yaparak devam ederlerdi.”

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedim.

“Ve birçok şey değişiyor,” dedi gözleri hâlâ pencerede.

“Eğlenceli bir buluşma mıydı?”

“Gürültülü ve kalabalıktı ve evet, çok eğlenceliydi. Bana bir sosisli sandviç ve limonata aldı, şarkı söyledik, güldük. O gece bana bir resim üzerinde çalıştığını söyledi.”

“Bunu bir sörf tahtası üzerine çizeceğini biliyor muydun?”

“Hiçbir fikrim yoktu. Ona görüp göremeyeceğimi sordum ve bana sabırlı olmamı söyledi. Sonra yavaş bir şarkı çalmaya başladı ve o bana bakıp *dans etmeyi biliyor musun yoksa ayaklarının üzerinde mi durman gerekir?*” dedi.

Gülümsedim. “Sana hayır deme şansını bırakmamış.”

“Hayır demek istemedim ki.”

“Peki, dans mı ettin yoksa onun ayaklarının üzerinde mi durdun?”

“İkisinden de biraz,” dedi gülümseyerek. “Kollarımı boynuna doladım. Omuzlarını geçen uzun saçları vardı, dalgalı ve yumuşaktı. İleri geri sallanırken saçlarıyla oynadım. Son öpüşme girişimini reddettikten sonra, bu sefer beklediğini anlayabiliyordum, birbirimize yakın olmamıza ve birbirimizin gözlerinin içine bakmamıza rağmen. Eğer öpüşmek istiyorsam, bunu ben başlatmalıydım.”

“Başlattın mı?”

“Ortam romantikti ama ilk öpücüğümün kalabalığın ortasında olmasını istemedim. Bu yüzden hayır, dans ettik ve birbirimize sarıldık. Kum ayak parmaklarımızın arasına kayıyor, ay tepemizde parlıyordu ama öpüşmedik.”

“Bunlar hep bahane gibi geliyor, büyükanne,” diye takıldım. “Bence aslında çok korkmuşsun.”

“Korkmuştum,” diye itiraf etti. “Ondan hoşlanıyordum ama ona pek güvenmiyordum. İsteddiği her kızı elde edebilecek tipte biriydi. Neden ben?”

“Fikrini değiştirmek için ne söyledi?” diye sordum, biraz iç görsü olmasını umarak çünkü ne hissettiğini tamamen anlamıştım. “Seni ikna etmek için?”

“Hiçbir şey söylemedi. Sadece kendisi olmaya devam etti.”

“Son bölümünüzü beğendim,” dedi Jensen. “Görünüşe bakılırsa herkes beğenmiş.”

Dışarıdaydık, bir sebepten dolayı kafeteryaya doğru gidiyorduk. Sınıfa vardığımızda Nolen kasıtlı olarak belirsiz konuşmuş, bir tür geziye gideceğimizi söylemişti. Şimdi ise kampüste yürüyorduk. Koridorlar şimdi olduğu gibi boş olduğunda martılar daha yüksek ses çıkarırdı ve şu an çığlıkları etrafımızda yankılanıyordu. Tam onu görmezden gelip Ava’ya yetişmek için koşar adım ilerlerken Nolen arkasını döndü.

“Senin bir podcast’in mi var?” Soruyu sorarken geriye doğru yürüdü. Belli ki Jensen’in söylediklerini duymuştu.

“Var,” dedim. “Büyükanneimin hayatıyla ilgili.”

Ona yetişmem için yavaşladı. Sonra yanımda, Jensen’in tam tersi tarafta yürümeye başladı. “Hayatıyla ilgili öne çıkan şey ne?” Bu kaba bir soruydu ama ne demek istediğini biliyordum.

“Hiçbir şey,” dedim. “Ve her şey. O normal bir insan ama hikâyesini anlatma biçimi onu ilginç kılıyor.”

Theo’nun yaptığı gibi Jensen da ilginç bir hikâye anlatmasına benim yardım ettiğimi söyleyebilirdi ama bunun yerine beni yalnladı ve “Andrew Lancaster ile çıkmış,” dedi. Sanki büyükanemin hikâyesini anlatmaya değer kılan tek şey buymuş gibi.

“Ressam olan mı?” diye sordu Nolen. “Bu gerçekten harika.”

“Bence bu onun ünlü bir ressam olmasından çok, âşık olan sıradan bir adam olmasından kaynaklanıyor.”

Jensen ve Nolen sanki bu hiç doğru değilmiş gibi birbirlerine baktılar.

“Şimdiye kadar binden fazla dinleyen oldu ve adamın resim hayatı hakkında çok az konuştuk,” diye ısrar ettim. Bin kişinin dinlemiş olmasına hâlâ inanamıyordum. Son bölümü daha iki gün önce kaydedip yayımlamıştım.

“Vay canına. Bu etkileyici,” dedi Nolen. “İyi iş. Bağımsız bir podcast olarak bunu yapmak zor.”

“Teşekkürler,” dedim.

Jensen kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Ne var?” diye sordum.

“Geçen hafta Instagram’da paylaştım.”

“Ne?” diye tekrar sordum.

“Podcast’ini. İnsanlara dinlemelerini söyledim.” Paylaşan o muydu?

Nolen şaşkınlıkla mırıldandı. “İyi yapmışsın. Umarım bizim podcast’imize olan desteğin de dinlenme sayımızı arttırır.”

Kafeteryaya yaklaşıyorduk ve bizimle konuşurken grubun ortasına düşen Nolen buranın lideri olduğunu fark etmiş gibiydi. Öne koşmadan önce bize başını salladı.

“Sen acayip bir şeysin,” dedim. Jensen artık yaptıklarıyla beni şaşırtmamalıydı ama yine de bunu başarmıştı.

Söylediğim şeyin alaycı bir hakaret olduğunu düşünmek yerine bir iltifat olduğunu düşünmüş gibiydi çünkü, “Bir şey değil,” dedi. Üstelik bunu alaycı bir şekilde söylemedi.

“Öff,” diye homurdandım. “Benimle konuşma.” Sonra da Ava’yı bulmak için yanından ayrıldım.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu Ava, kafeteryanın kapısından içeri girerken.

Kafeteryada yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ama bir anda aklıma geçen yıl yağmur yağdığı için neredeyse herkesin normalde avluda veya ön bahçede oturdukları yerden binaya do- luştığı zaman geldi. Kalabalıktı, Jensen’i ve arkadaşlarımı ararken oturacak yer yoktu. Onları ararken önüme bakmıyordum ve neredeyse Theo’ya çarpacaktım. Dirseğime hızlıca vurarak kazayı önlemiş ve sonra yürümeye devam etmişti. Bunu anımsamak az evvel Jensen’la yaptığım konuşmanın ağzımda bıraktığı kötü tadı hemen sildi.

Artık yağmur yağmıyordu ve kafeterya boştu. Günlerden perşembeydi ve bu hafta Theo’yu pek görmemiştim. Sadece koridorda yürürken birkaç kez karşılaşmıştık. Kulaklıkları takılı, elleri cebindeydi. Bana başını salladı ve gülümsedi ama geçen hafta yaptığı gibi beni yakalamaya veya ilk derse kadar bana eşlik etmeye çalışmadı. Geçtiğimiz hafta sonu onu çok gördüğüm için şu an biraz yoksunluk hissi yaşıyordum. Pazar günü ona güvenmediğimi söylediğimde fark ettiğimden daha fazla incitmiş olabilir miyim diye merak ettim. Ağzımdaki kötü tat geri döndü.

“Neden burada olduğumuzu bilmiyorum,” dedim Ava’ya.

“Tamam!” diye seslendi Nolen, üzerinde iki kafeterya tepsi olan bir masanın önünde dururken. “Öne çıkanlar, podcast’in bir parçası olarak düzenli programların yanı sıra anlatılabilecek kısa yan hikâyelerdir. Örneğin, Jensen öne çıkanlar için kafeterya yemeklerinin haftalık incelemesinin eğlenceli olabileceğini

düşündü. Ayrıca bunun podcast'te daha fazla insanın sesini duyurmasının bir yolu olacağını da düşündü.”

“Jensen mı?” dedim alaycı bir şekilde, içimde tutamayarak. “Defterime yazdığım öne çıkanlar başlığını görmüştü.”

“Defterinde gördüğümde *öne çıkanların* ne anlama geldiğini bilmiyordum,” dedi Jensen.

Dudaklarımı büzdüm, kendimi susmaya zorladım çünkü Nolen'in yüzündeki ifade, olgun davranmadığımı düşündüğünü söylüyordu.

Sanki ben sözünü kesmemişim gibi devam etti: “Her birinizin bir teklifte bulunmasını istiyorum. Öne çıkanlar muhabiri olarak bu iş için neden iyi olacağınızla birlikte. Ayrıca birkaç fikir daha duymak istiyorum. İyi bulunurlarsa mikrofon eğitiminde kullanılır hatta podcast'te daha büyük bir rol bile alabilirler,” dedi. Bu sözleriyle birlikte bakışları üzerime odaklandı.

Belki de nankörlük ediyordum ama bu bir teselli ödülü gibi geldi. Başımın okşanması gibi. Ya da belki de Nolen bana, Jensen yerine beni seçmediğine pişman olduğu için bakıyordu çünkü Jensen podcast'le ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

“Tekrar teşekkürler, Jensen,” dedi Nolen. “Bu harika fikir için. Dışarıdan birini getirdiğinizde böyle olur işte, millet. İlk başta tehdit gibi görünebilir ama taze kanın da söylenecek bir şeyleri vardır.”

Gözlerimi devirmek üzereydim ama kendimi tuttum. Öne çıkanlarla ilgili biraz daha konuştu ve bitirdiğinde insanlar masadaki yemeği deneyip deneyemeyeceklerini sordular. Ders böyle sona erdi. Herkes kafeteryadan hızla ayrılırken kendimi tuttum, sonra masadaki tepsileri toplayan Nolen ve Susie'ye yaklaştım.

“Hey çocuklar, ben...” Bunu nasıl başlatacaktım? Beni bir ezik gibi görmelerini hiç istemiyordum ama Jensen'ın bugün yine benim fikirlerim için övgü alması içimi yakıyordu. “O konuyu defterime ben yazmıştım ve Jensen da onu gördü.”

Nolen başını salladı. “Güzel fikirlerin var. Takımda olmana memnunuz.”

Susie bana sadece sempatik bir bakış attı.

Tabii. Umurlarında bile değildi. Kapıya doğru döndüm.

“Finley,” dedi Nolen.

“Evet?”

“Neredeyse seni seçecektik,” dedi. “Hatta seçtik. Hatta eğer Jensen seçmeye katılmasaydı, seni seçerdik. Ama senin asıl sorunun kafanın içinde çok fazla vakit geçirmen. Düşündüğünü görebiliyoruz. Doğru olanı yapmaya çalışıyorsun. Oysa mikrofonun arkasında rahat olman gerekir. Hata yapabilirsin. Hatalar karşı tarafın seninle daha iyi bağ kurmasını sağlar.”

“Demek ki Jensen daha çok bağ kurulabilecek biri,” dedim. Kendimi tutamadım. Nolen’in ne söylemeye çalıştığını anlamıştım ancak çok fazla hata, sadece dağınıklık demekti.

Bölüm 23

O gün okuldan sonra kampüsten arabaya doğru yürürken ona gününü göstereceğim diye mesaj attım ve podcast dersinde olanları uzun, küfürlü mesajlardan oluşan bir dizi hâlinde anlattım. Öğle yemeğinde onlara söylememiştim. Hâlâ öfkeliydim ve öfke dolu monoloğumu duymalarını istemediğim insanlarla çevriliydik.

Max:

Bu ne anlama geliyor? Onu bıçaklayacak mısın?

Bir kahkaha attım ve sonra mesaj attım:

İsterim.

Lee:

Hapisten uzak duralım.

Gününü göreceksin. Nolen bu sanki orijinal bir fikirmiş gibi davranıyor. Öne çıkanlar aynı.

Ninova

Deja hiçbir şey söylemedi. Arabayla işe gidiyor olup olmadığını merak ettim. Bir anda Deja'nın programını bilmediğimi fark ettim. Genellikle ona her pazar sorardım. Bu hafta sormamıştım.

Pazar günü futbol antrenmanı nasıl geçti,
Deja?

Yine cevap gelmedi. Kesinlikle işe gidiyordu. Günlerden perşembeydi. Normalde perşembeleri çalışırdı.

Otoparka ulaştım ve telefonumu bırakıp asfalta adım attığımda Theo'nun, yolun karşısındaki arabasına doğru gittiğini gördüm. Trafik olmadığından emin olmak için iki yöne de baktım ve onu yakalamak için aceleyle koştum. Kulaklıkları takılıydı, bu yüzden adını seslenmenin bir anlamı yoktu. Ancak arabasına ulaşmadan hemen önce yanına vardım ve kulaklıklarından birini çekip çıkardım.

Yüzünde şaşkınlık ya da rahatsızlık gibi bir ifadeyle başını bana doğru çevirdi. Ben olduğumu gördüğünde o ifade gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Arabasını işaret etti. "Eve gidiyorum. *Sen* ne yapıyorsun?"

"Nolen beni deli ettiği için yoga öğretilerini uygulamaya çalışıyorum. Sanırım Nolen, bir Jensen hayranı." Söylediği diğer şeyleri unutmaya çalışıyordum. Çünkü asıl mesele, Jensen deneyimlere girmiş olmasaydı, sunuculuk koltuğuna benim oturacağımı kabul etmesiydi.

"Sanırım bir hayran kulübü var," dedi Theo.

Kulaklığını kaldırdım. "Neden hep bunlarla dolaşıyorsun? Kimseyle konuşmak istemiyor musun?"

"Seninle çok sık konuşuyorum."

Bunun kendimi daha iyi hissetmeme yol açmasına izin vermemeliydim ama verdim. "Arkadaşların seni rahatsız mı ediyor?"

“Müzik seviyorum.”

“Şey...” Kulaklığını ona uzattım ve aldı. “İnsanların seni züppe sanmasının sebeplerinden biri de bu.”

Sırıttı. “Ben de öyle duydum.”

Onunla tanıştığım ilk geceyi, havuz ışıklarının sırasını nasıl bildiğini hatırladım. “Zihninde çok zaman geçiriyorsun.”

Omuzlarını silkti. “Düşünecek çok şeyim var.”

“Şu an ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Bu gece ne yapacağını merak ediyordum.”

“Bu gece mi?”

“Evet, gündüzden sonra gelen bölüm.”

“Komik. Hiçbir şey. Neden?” *Yoksa bana çıkma mı teklif edecekti?*

“Saat yedide ilkokulda buluşalım mı?”

“Antrenman için mi?” Hayal kırıklığına uğramamalıydım. Antrenmana ihtiyacım vardı. “Evet.”

“Perşembe gecesi mi?”

“Evet.”

Başımı salladığımda gülümsemesi genişledi.

“Güzel. Orada görüşürüz.” Bana bakarken kulaklığını tekrar taktı.

Güldüm ve arabasına bindi.

Dönüp kendi arabama doğru yürüdüm. O an Theo’ya güvenmek *istediğimi* fark ettim. Bunu kolaylaştırıyordu.

İlkokulun arkasındaki sahaya doğru yavaşça yönlendim, bir grup çocuk alanı işgal ediyordu. Bağcıklarını birbirine bağladığım kramponlarım omzumun üzerinden sarkıyordu. Tekrar telefonuma baktım.

Theo mesaj atmıştı:

Futbol sahasında buluşalım.

Burada bir maç yapıldığının farkında değil miydi? Arabası otoparktaydı ama onu görmedim.

Okul bir tepedeydi, buradan okyanusu ve uzaktaki dev Morro Kayası'nı görebiliyordum. Rüzgâr esiyor, saçlarımı yüzüme savuruyordu. Saçımı atkuyruğu yapıp getirdiğim tokayla tutturdum. Okulun yanında bir park vardı ve yaşlı bir çift kortta *pickleball* oynuyordu. Topun rakete çarpma sesi ve çocukların çığlıkları havaya karışıyordu.

Sahaya yaklaştıkça, her çocuğun beline bağlanmış beyaz kemerlerden sarkan uzun renkli kumaş şeritlerini gördüm. Ayrıca birkaç futbol topu da atılıyordu. Gözlerim birkaç ebeveynin izlediği tribünleri taradı.

“Finley!” Theo sahanın ortasından bana el sallıyordu. Ona doğru yürüdüm. “Merhaba,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

“Perşembe günleri bayrak futbolu antrenörlüğüne yardım ediyorum.”

“Ah.”

“Koç T, ayakkabımın bağı çözülmüş,” dedi küçük bir çocuk önünde durup ayağını kaldırarak.

“Hımm, evet.” Theo diz çöküp çocuğun ayakkabısını bağladı. Çocuk sonra arkadaşlarıyla birlikte koşup gitti.

Theo ayağa kalktığında yüzünde hafif bir ürperti belirdi. Ben de kendimi onunla birlikte ürperirken buldum. O fark etmeden önce ifademi yumuşattım.

“Herkes etrafıma toplansın!” diye seslendi ve bunu yaparken cebinden bir şey çıkardı. Çıkardığı şeyi belime takana kadar tüm çocukların taktığı kemerlerden biri olduğunu fark etmedim. “Finley daha önce hiç bayrak futbolu oynamadı!”

Ne? Nasıl? Aman Tanrım! Bunlar etrafımızdaki çocukların toplu bağırırları arasında yakalayabildiğim kelimelerden birkaçıydı.

“Sizce ona öğretebilir miyiz?” diye sordu.

“Evet!” diye bağırdı hepsi aynı anda.

Kemerin iki ucunu da çekti, bu da beni ona daha çok yaklaştırdı.

Sonra kemerin bir ucunu diğer ucundaki metal toka parçasına geçirdi. Bunu yapmak için eğildiğinde saçları yanağımı okşadı. “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi sessizce. “*Biri şüphelenecek.* Ama bu bir şekilde duyulursa, öz geçmişinde gönüllü çalışmanın güzel durduğunu söylersin. Yani sen gönüllü çalışmak için buradasın.”

Elleri belimdeyken ve saçları yanağımı gıdıklarken pek bir şey düşünmüyordum ama onun bunu daha önceden düşünmüş olduğu belliydi. “Sen de oynayacak mısın?” diye sordum, kemerini takmadığını fark ederek.

“Evet, Koç oyna!” dedi kızlardan biri.

“Oynayacağım,” dedi cebinden bir kemer daha çıkarırken.

“Yaşasın!” diye tezahürat yükseldi.

Kemerini taktı.

“Ah, bak sonunda ne buldum.” Kramponlarımı omzumdan aldım.

“Güzel.” Onları elimden alıp yan çizgilere doğru fırlattı.

“Daha sonra kullanırız.”

Sonraki beş dakika bana kuralları öğretmekle geçti, bunlar çoğunlukla normal futbolla aynıydı ancak bu oyunda hiç müdahale yoktu. Top hücum çizgisine konduğunda, yirmi çocuğun bana sürekli farklı şeyler söyleyip bağırmasına rağmen, her şeyi öğrendiğimi sanıyordum. Theo beni sarı takıma, kendisini de kırmızı takıma atamıştı, bu yüzden o görünmez çizginin zıt

taraflarında durup birbirimize baktık. Beni oyun kurucu yapmıştı ki bu bana gerçekten kaba geldi ama planım her vuruştan sonra topu olabildiğince çabuk yerinden kaldırmaktı.

Bunu yapmak, söylemekten daha zordu. Çocuklar hızlıydı. Sarı kurdelelerim üç kez kemerimden koptu. Dördüncü denemede Theo çocuklara fısıldadı. *Bırakın topu atsın*, dediğini düşündüm.

“Beni kayırmaya kalkma!” diye seslendim.

Güldü. “Tamam, onu kayırmaya kalkmayın, takım.”

Top atıldığında bu kez daha da geri çekildim ve koruyucularımın olduğu cebim, topu atacak birini bulmak için sahaya bakarken beni gerçekten korudu. Sağ açıkta koyu renk saçlı küçük bir kız vardı ve kızla gözlerimiz buluştu. Topu çok kötü bir şekilde fırlattım ama o yakalamayı başardı. Topu bıraktığım anda Theo yanımda bitip kemerimdeki kurdelelerden birini çekti. Kemerin cırt cırtı çok güçlüydü çünkü bu hamlesi dengemi bozdu ve göğsüne çarptım. Muhtemelen düşmemi engellemek için kolunu bana doladı.

“Çok geç,” dedim göğsüne doğru gülümseyerek.

“Şanslıydın,” dedi.

“Yetenekli,” diye düzelttim.

“Belki de seçmelere yanlış pozisyon için giriyorsundur.”

Güldüm. “Haklısın, bütün pozisyonlar için girmeliyim.” Sahanın yukarisından gelen bağırışlar dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırınca beni bıraktı. Küçük takım arkadaşım son bölgeye kadar gelmişti. Bir çığlık attım ve yanımdaki çocuğa bir beşlik çaktım.

Sahte mikrofonumu ağızıma tuttum. “Koç Theo, az evvel oyunu yeni öğrettiğın kişinin öne geçmek için gol pası atmasına resmen tanık oldun. Bu kendini nasıl hissettiriyor?”

Elimi, avcumun içine aldı ve ağzına götürdü. “Sana nasıl yapıldığını göstermem gerekiyormuş gibi hissettiriyor.” Bu sözlerle birlikte topu almaya gitti.

Çocuklar gölgeler gibi peşinden geliyor, sanki her hareketini taklit ediyorlardı. Topu aldığı anda döndü ve gölgelerini güldüren bir şeyler söyledi. Kalbim hızla çarptı.

Sonra oyuna geri döndük, bu sefer oyun kurucu oydu ve görünüşe göre bu kez kemerindeki şeritlerden birini sökmek benim tek ve yegâne amacım olmuştu. Kırmızı kumaşa uzanarak oyuncuların etrafından, arasından ve yanından hızla geçiyordum.

Üçüncü pasındaki başarısız girişimimden sonra gözlerini bana dikti ve şakacı bir şekilde elimi belinden uzaklaştırdı. “Peşinde olman gereken kişi bile değilim.”

“Ah, öylesin,” dedim. “Öylesin.”

Güldü. Tüm yüzünü aydınlatan bir kahkahayla. “Kendi tarafına geç.”

Yanımda duran küçük çocuk, ben yerimde dururken başını kaldırdı. “Sen o tarafa git ve Micah’ın topu yakalamasını engelle.” Arkamı işaret etti.

“Ya da hepimiz Koç’un peşinden gidebiliriz,” dedim etrafımdaki çocuklara fısıldayarak. “Hepiniz Koç’un peşinden gitmek ister misiniz?”

Hep birlikte başlarını salladılar ve o anda Theo’ya doğru koştuk. Arkasına geçtim ve kollarımı onun kollarına doladım, bir grup çocuk kemerindeki kurdeleleri koparıırken ben de kollarını sıkıca tuttum.

“Hilekârlar!” diye bağırdı. “Hepiniz hilekârsınız.”

Onu serbest bıraktığımda çocuklar kahkahalarla güldüler. Theo bana döndü. “Özellikle de sen,” dedi. “En büyük hilekârsın.” Beni kollarına aldı ve yerden kaldırıp bir kez döndürdü. Gerildim, dizinden endişelendim ama beni tekrar yere bıraktı ve “On metre ceza!” diye bağırdı.

“Buna değer!” dedim.

“Kötü bir örneksin,” dedi.

“Teşekkür ederim,” diye seslendim takımıma doğru giderken omzumun üzerinden. Zamanın geri kalanı daha kolay geçti, kurallara uyduk ve her iki takım da birkaç gol daha attı. Sonra maç bitti. Ebeveynler çocuklarını alıyor ve sahadaki ışıklar yandığında çocuklar birbirleriyle vedalaşıyorlardı. Sonra sadece Theo ve ben ve bir yığın kemerle birkaç futbol topu orta sahada kalakaldık.

“Eğlenceliydi,” dedim.

“Onlarla iyiydin.”

“Asıl *sen* onlarla iyiydin.” Kemer yığınının yanına oturdum ve gevşemiş olan birkaç kurdeleyi yeniden takmaya başladım. “Bunu ne kadar zamandır yapıyorsun?”

“Sezonun olmadığı dönemlerde yardım ediyorum.” Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve yanıma oturdu. “Birinci sıraftan beri.”

“Gerçekten iyi birisin.”

Tek bir kahkaha attı. “Hâlâ ikna olmadın, değil mi?”

“Oldum!” dedim. “İyi birisin.”

“Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.”

“Teşekkür ederim?” diye önerdim.

“Teşekkür ederim?” dedi, soruyu tonlamasıyla ve her şeyiyle beni taklit ederek.

“Buna inanmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bu benim sorunum, senin değil.”

“Ah, biliyorum.”

Bu sefer güldüm, sonra bir avuç kemer aldım. “Bütün bunlarla ne yapacağız?”

“Tribünlerin orada bir file çanta var.” Ayağa kalktı ve yine aynı şekilde yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Kendimi tutamadım ve “Dizin normalden daha fazla mı rahatsız ediyor?” diye sordum.

“Sadece birazcık tutulmuş. Sorun yok.” Kalan kemerleri aldı.

“Üzgünüm,” dedim.

“Üzülme.”

“Benimle yaptığın tüm ekstra antrenmanlar yüzünden mi?”

“Bana iyi geliyor.” Kemerleri çantaya koydu, sonra bir top aldı. “Biraz daha takılmaya vaktin var mı? Vuruş yapmak için?”

Dizine baktım. “Emin misin?”

“Vuran sen olacaksın, ben değil.” Yerde durduğunu fark etmediğim kramponlarımı bana uzattı.

“Teşekkürler.” Ayakkabılarımı değiştirmek için çömeldim. Bunları bir yıldır giymemiştim ve ayağımı sıkıyordu. Sahaya baktım, çimenlerin üzerinde küçük beyaz böcekler kanatlarını çırparak uçuyordu.

“Futbolu özledin mi?” diye sordu.

“Bir takımla bağ kurmayı, Deja ile daha çok takılmayı özledim,” diye itiraf ettim. “Ama dürüst olmak gerekirse futbolu özlemiyorum. Yoksa podcast’leri kaçırmam.”

Gözleriyle buluştum. Altın kahvesi gözleri bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

“Yine beni analiz ediyorsun.”

Gülümsedi. “Anlamıyorum. Neden kaçıracaksın ki?”

“Birincisi, büyükannemin hikâyesi bitecek ya da artık anlamayacak.”

Sempatikle başını salladı.

“İkincisi, kişisel bir podcast’ten daha fazlasına ihtiyacım var. Daha iyi ekipmana ve daha fazla eğitime ihtiyacım var. Gitmeyi planladığım okulda, podcast programına giden tek bir yol var ve bu yolda da Jensen ve Ava yürüyecek.” Ben buradan taşınmazdım. En azından yakın zamanda değil. Hem bunu şu an

karşılayamayacağım hem de büyükannemle olabildiğince fazla zaman geçirmek istediğim için.

“Staj mı?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Belki de başka bir yol çizmen gerekiyordur. Kişisel podcast’ini onlara gönder. Onlara tek bir yol olmaması gerektiğini göster.”

“Olabilir,” dedim.

“Bunu yapmaktan korkuyor musun?”

“Daha çok işe yaramayacağını düşünmemden kaynaklanıyor. Yani evet, sanırım korkuyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta, bana sandığımdan daha korkak biri olduğumu gösterdi.”

“Sen korkak değilsin.” Futbol topunu avucunda çevirdi. “Şu anda bununla yaptığın şey, cesurluğun ötesinde.”

Güldüm. “İntikam mı?”

Yüzüne yarım bir gülümseme yayıldı. “O da.”

Topu elinden kaptım. “Teşvik konuşmanı takdir ediyorum, Koç ama beni ülkenin en iyi vurucusu yapmalıyız.”

“Ülkenin mi?” diye sordu.

“Tamam, ilk ona da razıyım.”

Gülümsedi. “Kendine puan vermeyi bırak. Tek yapman gereken belirli bir vurucudan daha iyi olmak.”

Başımı salladım. “Bunu yapabilirim.”

“Evet, yapabilirsin.”

Cebimde titreyen telefonumu çıkardım.

Facebook bildirimiydi. Açtığımda Alice’ten gelen bir mesajın beklediğini gördüm.

“Neymiş?” diye sordu Theo. Hareketsiz kalmış olmalıydım.

Telefonu ona doğru çevirdim ve birlikte okuduk.

Bu hafta sonu sörf tahtasına bakmak istersen annemin evinin arkasında bir kulübe var.

Rica ederim.

“Ona *evet* de!” dedi heyecanla. “Hadi yapalım şunu.”

Bölüm 24

“Yani ilk ya da ikinci buluşmada çocuğu öpmedin. Peki ya üçüncüsü, büyükanne?” diye sordum ertesi gece yatak odamdaki kurulumumuzda.

Podcast’e bağlantısını verdiğim Instagram gönderilerindeki yorum bölümü, podcast’in kendisi kadar patlıyordu. Her yerden tanımadığım insanlar bir sonraki bölümü sormak veya büyükanneimin ne kadar sevimli olduğundan bahsetmek için yorum bırakıyordu. Ayrıca bana sörf tahtasını nerede arayabileceğim konusunda önerilerde bulunuyorlardı. Birkaç umut verici ipucunu takip etmiştim ama henüz hiçbir şey bulamamıştım. Ertesi gün Theo ile birlikte Cheryl’in kulübesini arayacağımız için heyecanlıydım. Bu şimdiye kadarki en sağlam ipucu gibi geliyordu.

“Üçüncü buluşmamız Paso Robles’taydı,” dedi büyükanne. “Yaz yeni bitmişti ve ilçe panayırı şehre gelmişti. Birkaç tur attık ve sonra balonla dart oyununda bana bir peluş hayvan

kazanmaya çalıştı. Başarısız olmasının nedenleri konusunda birçok teorisi vardı.”

“Öyle mi? Teorileri nelerdi?”

“Okların yeterince keskin olmaması, balonların yeterince şişirilmemiş olması gibi şeyler. Bilirsin, tipik bahaneler.”

“Bana oyunu senin devraldığını ve birkaç balonu patlattığını söyle.”

“Elbette patlatmadım. Oklar yeterince keskin değildi ve balonlar yeterince şişirilmemişti,” dedi göz kırparak.

Güldüm.

“Ama halka atma yarışını kazandım ve bir torbaya küçük bir Japon balığı koydum.”

“Gerçek bir Japon balığı mı?”

“Evet, onu üç yıl boyunca besledim. Dayanıklı bir şeydi. Öldüğünde ağladım.”

“Üzıldüm.”

“Ben de. Sence anneni bana bir Japon balığı alması için ikna edebilir miyim?”

“Ondan bir kedi iste,” dedim, sanki annem bu podcast’i dinlemiyormuş ve her zaman istediğim kediye elde etmek için büyü-kannemi kullanmaya çalıştığımı anlayacakmış gibi.

“Denerim.” Bunu neden söylediğimi anlıyormuş gibi sıırıttı.

“Yani bir Japon balığı kazandın ve gecenin geri kalanında onu taşımak zorunda mı kaldın?”

“Bana bir bilet verdiler ve buluşmanın sonunda Japon balığını aldım.”

“Akıllıca. Böylece, sanırım el ele tutuşurken iki elin de boştu.”

“Biraz el ele tutuştuk,” dedi.

“Dönme dolabın tepesinde hamlesini yaptı mı?”

“Onu reddetmeme rağmen yine de ilk hamleyi benden bekliyordu. Ve dönme dolabın tepesi bir numaralı tercihim olmalıydı. Ama daha beklenmedik bir şekilde oldu.”

“Beklenmeyeni severim.”

“FFA çocuklarının hayvanlarını sergilediği büyük çadırın içinde yürüyorduk. Tüm çadır sanki... Şey, yüz tane çiftlik hayvanının barındırıldığı bir yer gibi kokuyordu.”

“Romantik,” diye takıldım.

“En arka köşede bir evcil hayvanat bahçesi vardı. Üç ya da dört kuzu ve üç ya da dört keçi bir avuç çocukla kaynaşıyordu.”

“Geçtiğimiz günlerde keçi yogası yaptım. Keçiler aynı anda hem sevimli hem de büyük pislikler olabiliyor.”

“Keçi yogası mı? O ne?”

“Keçiler seni oyun alanları olarak kullanırken bir tarlada yoga yapmak.”

“Kulağa... mantık dışı geliyor.”

“Aslında şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı,” dedim. “Sanırım sizin hayvanat bahçesinde yoga yoktu.”

“Yoga yoktu ama bir keçi beni oyun alanı olarak kullandı. Kendi işime bakıp kuzulardan birini sevmeye çalışıyordum ki bir keçi yandan bana kafa attı ve beni doğrudan Andrew’un kollarına fırlattı.”

“Sence Andrew o keçiye rüşvet yemi mi verdi?”

“Olabilir. Çünkü orada Andrew’a sarılmış ve idrarla ıslanmış zemine düşmekten kurtulmuştum. Beni ayağa kaldırdı ve sanırım bana iyi olup olmadığımı sormak üzereydi ki ayak parmaklarıma yükselip onu öptüm.”

“O ne yaptı?”

“İlk başta şaşırdı. Hareketsiz kaldı ama sonra elleri belime dolandı ve o da beni öptü.”

“Hayvanat bahçesindeki tüm çocuklar avaz avaz *iğrenç!* diye bağırıyorlar mı?”

“Başkalarının ne yaptığını bilmiyorum. Ben o sırada ânın içindeydim. Diğer her şey kayboldu: gürültü, insanlar, hayvanlar. Sadece o ve ben vardık, sanki yalnızmışız gibi öpüşüyorduk.”

Hayal ederek gülümsedim. “Nasıl bir ilk öpücüktü?”

“Mükemmel öpüşüyordu,” dedi. “Ve beklediğim için daha da iyiydi.”

Theo cumartesi sabahı antrenmanımızı bitirdikten sonra arabama bindi. Antrenmanın sonunda yaptığımız o hamlelerden dolayı hâlâ biraz terliydim.

“Benim arabayı almamamız gerektiğinden emin misin?” diye sordu.

“Araba serserisi falan mısınız?”

“Evet.” En azından kısmen şaka yaptığını göstermek için gülümsedi.

“Benim arabamı alıyoruz ve sen içindeki çöpleri yargılamayacaksın.”

“Hiç çöp görmüyorum,” dedi etrafına bakarak.

Arabamı nispeten temiz tutardım ama içecek tutucusunda boş bir *Taco Bell* bardağı vardı. Onu işaret ettim.

“Seni yargılıyorum,” dedi.

“Adil.”

“Plan ne?” diye sordu emniyet kemerini bağlarken. “Sörf taktasını aramak için arkadaşlarıyla orada mı buluşuyoruz yoksa onları biz mi alıyoruz?”

“Ah... hiçbirisi.” Aslında onlara söylememiştim. Aklıma bile gelmemişti. Deja muhtemelen bugün çalışıyordu zaten.

“Sadece ikimiz mi?” diye sordu.

“Sadece ikimiz.” Kaldırımından uzaklaştım.

“Gergin misin?” diye sordu.

“Sadece ikimiz olmamız konusunda mı? Evet, çok.”

“Komik,” dedi. “Hayır, bu ziyaret konusunda.”

“Evet. Tahtanın kulübede olmamasından endişeleniyorum. Fazla umutlanmaktan. Büyükanнем hâlâ iyiyken o tahtayı bulmayı çok istiyorum.” Vites kolunun etrafında bir toka vardı ve arabayı sürerken onu birkaç kez çevirdim.

“Kendini yavaş yavaş kaybetmesini izlemek zordur, eminim.”

“Öyle. Sanırım bu yüzden bunu yapıyorum. Tüm süreçte kontrol edebileceğim bir şey gibi geliyor çünkü çoğunu kontrol edemiyorum.”

“Bir şeyleri kontrol etmeyi sever misin? Hiç fark etmemiştim.”

Şakacı bir şekilde koluna vurdum. “Son yayımladığım bölümü neredeyse hiç düzenlemediğimi bilmeni isterim.” Bu doğruydı. Yüksek sesle gülmemi ve hatta birkaç dolgu sözcüğünü bile yayımlamıştım. Kendime, diğer insanların beni nasıl gördüğü konusunda daha az endişelenmem ve daha özgün olmam gerektiğini söyledim.

“Gerçekten iyi bir bölümdü.”

“Dinledin mi?” diye sordum, ona doğru bakarak. Öpücükten bahsedecek miydi?

“Dinledim.” Dikkatini pencereden dışarı çevirdi. “Bugün gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Sana bir soru sorabilir miyim?” Perşembe günü bayrak futbolu sonrasında Alice’in Facebook’ta paylaştığı mesajı okuduğumuzdan beri merak ettiğim bir şeydi.

“Ciddi görünüyorsun. Korkmalı mıyım?”

“Hayır, sadece... neden gelmek istedin? Sörf tahtasını bulmakla neden ilgileniyorsun?”

“Motivasyonumu sürekli sorguluyorsun,” dedi. “Gelmek istedim çünkü büyükannenin hikâyesi çok ilginç ve bu sörf tahtasını ben de görmek istiyorum.”

Elbette diye düşündüm. Binlerce kişinin podcast’i dinlemesinin nedeni de aynıydı. Başka neden gelmek isteyeceğini düşünmüştüm ki?

“Bu yanlış cevap mıydı?” diye sordu, ben hiçbir şey söylemeyince.

“Hayır, çok sağlam bir cevaptı.” Onu ikna etmek için gülmüsedim. “Büyükkannemle bu kadar çok insanın ilgilenmesine seviniyorum.”

“O harika bir kadın.”

“Öyledir.”

Bölüm 2S

Parlak mavi bir evin önüne park ettik. Çimleri kır çiçekleriyle doluydu. Bahçede çöp ama aynı zamanda sanat eseri de sayılabilecek metal oluşumlar vardı. Ön verandada hepsi ölü veya ölmekte olan bitkileri barındıran uyumsuz saksılar duruyordu.

Verandada durduk ve Theo bana kapıyı çalması gerekenin ben olduğuma inandığını belli eden, cesaretlendirici bir bakışla döndü.

Ben de öyle yaptım, kapıyı üç kez kısa bir şekilde çaldım.

Kapı açıldı ve bir kadın belirdi. Başının üstünde atkuyruğu şeklinde toplanmış, gri, kıvrıkcık saçları vardı. Bana onun da sörfçü olduğunu ya da en azından sahilde çok zaman geçirdiğini düşündüren türden bronz, kalın bir teni vardı. Üzerine boya sıçramış bir tulum giymişti. Acaba o da mı ressamdı?

“Merhaba,” dedim. “Ben Finley Lucas. Charlotte Fox’un torunu.”

“Evet, merhaba. Seni kulübeye kadar götüreyim. Dağınık ama bulacağın herhangi bir sörf tahtasını alabilirsin.”

Andrew Lancaster tarafından boyandığını bilse sörf tahtasını vermeye istekli olur muydu diye merak ettim. Muhtemelen ona bunun bir olasılık olduğunu söylemem gerekirdi ama ağzım açılmadı. Gerçekten bulursam söylerdim. “Anneniz burada mı? Ona birkaç soru sorabilir miyim?”

“Annem geçen yıl vefat etti. Hâlâ tüm eşyalarını düzenliyorum. O yüzden bu hafta sonu buradayım.”

Ağzım açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. “Ah. Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Zor oldu. Ama hayat böyle değil mi?”

Haberi duyunca midemde bir düğüm oluştuğunu hissedererek başımı salladım.

“Beni takip edin,” dedi.

Depo kulübesi daha çok büyük bir atölyeye benziyordu. Çok büyüktü. İki veya üç arabanın kolayca sığabileceği o metal yapılardan biriydi. Kapıya ulaştığımızda Alice irkilerek bize döndü ve “Gerçek bir şey olup olmadığını görmek için bir sürü hurdanın arasından geçmeniz gerekecek,” dedi.

“Önemli değil,” dedim. “Bakmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz.”

O gittikten sonra Theo bana döndü. “İyi misin?”

“Ne? Evet, tabii ki, bu çok heyecanlı.”

Bana inanmıyormuş gibi başını eğdi.

Cheryl’in ölüm haberinin bana neler hissettirdiğini tartışmak istemiyordum. Cheryl öldü diye değil. Tamam, bu üzücüydü ama onu tanı mıyordum. Büyükanne min yaşı ndaydı ve artık yoktu. Andrew gibi. Bunu hiç düşünmek istemiyordum.

“İçeri girelim,” dedim.

Theo kolu çevirince kulübenin içindekileri gördüm. Mobilyalar, kutular, aletler, tuvaller ve kitaplar neredeyse tavana kadar üst üste gelişigüzel istiflenmişti.

“Burada bir sörf tahtası bulma olasılığımız nedir?” diye sordum.

“Çok düşük ama sıfır değil?” dedi.

“Gelecekte bana yardım etmeyi isteme olasılığın nedir?”

“Daha yüksek.” İçeri doğru bir adım attı. Gidebileceği en uzak nokta burasıydı.

“Hadi, eşyaları dışarı çıkaralım ki karmaşanın içinden bir yol açabilelim.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Yaklaşık bir saat sonra nihayet biraz mesafe katettik. Daha büyük mobilya parçalarını kulübenin dışına taşımıştık ve ben diğerlerinin arasından ilerliyordum.

“Burada her şeyin yere çakılmasına saniyeler var,” dedi. Kutular tehlikeli bir şekilde yükseğe istiflenmiş, yığınlar garip açılarla birbirlerine yaslanmıştı. Her yer toz ve örümcek ağlarıyla kaplı olduğu için cildimde ve saçımda katmanlarını hissedebiliyordum.

“Evet, çılgınca. Dikkatli ol,” dedim. Bana yardım ederken yaralanırsa çok üzülürdüm.

Theo bir kutu kulesini boşaltıyor, onları tek tek dışarı taşıyordu. Yığın yeterince alçaldığında, üzerinden geçip buranın daha derinlerine girdim. O an uzak duvara yaslanmış bir sörf tahtasının inkâr edilemez şeklini gördüm. Bir tür perdeyle örtülüydü. İşaret ettim ve Theo başını salladı, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Sence o mu?” diye sordu.

“Olabilir.” Kalbim küt küt atıyordu. Sörf tahtasına ulaşmak için izlenecek yol belirgin değildi ve çok fazla manevra yapmam gerekti ama sonunda tahtanın alt yarısını kaplayan kutu yığına ulaştım. Yığına şöyle bir baktım, hafifçe salladım ve sonra tırmanmaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Theo tam arkamdan.

“Sadece örtüyü açıp, bu kutuları zar zor geçtiğimiz lâbirentten geçirmeye çalışmadan önce bu sörf tahtasının o sörf tahtası olup olmadığını görmek istiyorum.”

Endişe, yüz hatlarını renklendirdi. Tahta için mi yoksa kutular altımda biraz sallandığı için mi endişelendiğine karar veremedim.

Yavaşça ayağa kalktığımda sorumu yanıtladı ve “Lütfen, Finley, dikkatli ol. Belki de oraya ben tırmanmalıyım,” dedi.

“Kesinlikle hayır. Bu benim görevim,” dedim.

Ellerinden biri uzanıp ayak bileğimi kavradı ve beni sabitledi.

“Düşersen beni tutar mısın?” diye takıldım.

“Düşersen bu kutu yığınının altında kalırım.”

“O zaman düşmemeliyim.”

Sararmış kumaşa uzanırken anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Dikkatli tut,” dedim ve örtüyü açtım.

Perdenin altında sadece basit, köpükten bir sörf tahtası vardı. Umutlarım yerle bir oldu. “Hayır.”

“Kötü oldu,” dedi. “Üzgünüm.”

“Sorun yok,” diye cevapladım, hayal kırıklığının içime yerleşmesine izin vermemeye çalışarak.

“Artık çömelir misin... lütfen?” dedi, eli hâlâ ayak bileğimdeydi.

“Seni strese mi sokuyorum?” diye sordum, dengemi kaybetmiş gibi yaparak.

“Finley, yemin ederim...” dedi.

Güldüm ve çömelmeye başladım, beni belimden tutup yığının üzerinden kaldırdı. “Kahramanımsın,” dedim.

“İstiyor musun?” diye sordu.

“Şey... ne?”

“Tahtayı. Alice bir tane bulursak bizim olabileceğini söyledi. Sörf tahtan var mı?”

“Yok.”

“İstiyor musun?”

İstediğim bu değildi ama neden olmasın? Denemek eğlenceli olabilirdi.

“Sence buradan çıkarabilir miyiz?”

“Evet, sadece tırmanmadan önce taşımama izin vermediğin kutuları taşımam gerek.”

“Ne yapayım? Çok heyecanlanmıştım.”

Başını salladı ancak eşyaları taşımaya başladığımızda yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Taşımaya çalıştığım ikinci kutu tahmin ettiğimden daha ağırdı ve yere düştü, içindekiler beton zemine döküldü.

“Öf,” dedim çömelerek.

“Bunlar fotoğraf,” dedi Theo, toplarken bana eşlik ederek.

Bir deste topladım ve karıştırdım. Bunlar eski fotoğraflardı, bazıları eğrilmiş ve sararmış ama çoğu iyi korunmuştu. Sayfalarını çevirdim, çömelmeyi bırakıp yere oturdum. Onları kutuya geri koymayı planlamıştım ama yıllıkta gördüklerimle aynı zaman dilimine ait gibi durdukları için sayfaları çevirmeye devam ettim.

“Büyükannen gençken nasılmış?”

“Büyükannemi bunların içinde bulur muyuz, bilmiyorum ama belki tahtanın bir fotoğrafı olabilir?”

Yanılmıştım zira birkaç fotoğraf yığınıni karıştırdıktan sonra yüreğimi ağzıma getiren bir şey buldum: büyükannemin fotoğrafını, hem de o boyalı tahta olduğunu tahmin edebildiğim bir şeyle. Plajda en sevimli bikinisiyle duruyordu, tahta yanında dik şekildeydi, alt kısmı kuma saplanmıştı ve büyükannem

neredeyse tahtaya sarılıyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözlerim yaşardı ve tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Theo.

Fotoğrafı ona uzattım.

“Bu harika,” dedi. “Büyükanne fıstık gibiymiş.”

“Biliyorum.”

“Ona benziyorsun.”

Theo bana fıstık gibi dediği için yanaklarım kızardı. “Aslında benzemiyorum,” dedim.

“Benziyorsun,” dedi. “Ve bu tahta. Harika. Şimdi onu bulmayı daha çok istiyorum.” Fotoğrafı bana geri uzattı.

Sörf tahtası, bir gözdü. Tüm uzunluğunu kaplayan ve yan duran büyük bir göz. Herhangi bir göz değildi, büyükanne gözüydü. Fotoğrafın rengi solmuştu ama tahtayı bulursak, onun gözü gibi canlı yeşiller ve kahverengilerle boyanmış olacağını biliyordum. Yanağımdan aşağı süzülen gözyaşımı sildim.

“Ne oldu?” diye sordu Theo.

“Arkadaşı öldü, büyükanne de solup gidecek ve onu böyle görmek...” Fotoğrafı kaldırdım. “...zor. İnanılmaz ama zor.”

“Anlıyorum,” dedi.

“Ona bu fotoğrafı göstermek için sabırsızlanıyorum.”

“Daha fazlasını aryalım mı?”

“Vaktin var mı?” diye sordum.

“Buraya senin için geldim,” dedi Theo, sesinde ani bir yorgunluk belirdi. Fotoğrafı işaret etti. “Büyükanne hikâyesi ilginç ve senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama. Ben senin için buraya geldim.”

Bölüm 26

Bahçeden geçerek arabamıza geri döndük. Theo sörf tahtasını tutuyordu. Fotoğrafları çantama koymuştum. Kapıya ulaşmadan önce Theo, evin yan tarafındaki ekstra uzun bir yabani ot parçasının içinden geçen hortumu işaret etti. Hemen yıkana-bilme düşüncesiyle tenimdeki kiri tekrar hissettim.

Theo'nun az evvelki itirafından sonra, şu an bakışlarında dehşet dolu bir ifade vardı. Aslında bu, kalbimin göğsümde patladığını hissetmenin bir yansımasıydı. Başımı sallayıp teşekkür ettim veya buna benzer aptalca bir şey söyledim ve fotoğraflara bakmayı bitirdik. Birkaç tane daha bulmuştum. Sonra sörf tahtasını aldık ve Alice ile konuşmak için evin önüne gittik. Ama önce hortumu kullandık. Çantamı evin yanına koydum ve o da sörf tahtasını duvara yasladı. Sonra musluğu çevirdi ve dolaşmış hortumu takip ederek ucunu buldu.

“Dur,” dedim. “İki elini de yıkayabilmen için tutayım.”

Gözlerini bana doğru kıstı. “Sana neden güvenmiyorum?”

Şaşkın bir çığlık attım. “Ben çok güvenilir biriyimdir.”

Bana inanmış gibi görünmedi ama hortumun kontrolünü bana devretti. Ellerini ve kollarını ovuştururken ben de hortumu hiç kıpırdatmadan tuttum. Gerçekten güzel kolları vardı, kaslı ve güçlüydü. Sonra ellerini birleştirdi ve yüzüne su çarptı. Kir şakaklarından ve çenesinden aşağı damlıyordu.

“Temizlenmedi ki” dedim.

Tekrar denedi, bu sefer ellerini yüzünde yukarı aşağı gezdirdi. Alnında kalan birkaç çizgiyi işaret ettim. Daha da eğildi. Elimi, akan suya daldırdım. Sonra alnının üzerinden ve kulağının yanından geçirdim. Cildini yakından inceledim, her yerini temizlediğimden emin oldum. Bitirdiğinde bana bakıyordu.

Yutkundum. “Tamamdır.”

“Sıra sende.” Hortumu işaret etti ve ben de ona uzattım.

Onun yaptığını gibi yaptım, ellerimi ve kollarımı, sonra da yüzümü ovaladım. Karşılığında, o da bana göremediğim kalan çizgiler için yardım etti, eli nazikçe yanağımın üzerinden geçti ve sonra da alt dudağımın hemen altına indi. Gözleri dikkatlice yüzümü taradı, ta ki iç organlarım ısınıp eriyene kadar.

Bir noktada birbirimize daha da yakınlaşmış olmalıyız ki aniden tuttuğu hortumdan akan su vücudumun ön kısmına değdi.

Cıyaklayarak geriye sıçradım. “Yapma!” diye bağırdım ve güldüm. “Çok soğuk!”

“Kazara oldu!”

“Sana güvenmiştim!”

Güldü. “Çok güvenilir biriyimdir!”

“Elbette değilsin!” Hortumu almak için savaştım.

Ama o sıkıca tuttu. “Bunu hak etmiyorum!”

“Bunu fazlasıyla hak ediyorsun.”

“Dikkatim dağılmıştı!”

“Benim de dikkatim dağılmıştı ama senin vücuduna su dök-tüğümü gördün mü?”

Güldü, sonra bir şekilde tek bir hızlı hareketle kolumdan tutup beni çevirdi, sırtımı ve kollarımı göğsüne bastırdı. Diğer elindeki hortum hâlâ solumuza doğru akıyordu.

“Bu hiç adil değil,” dedim tekmeler savurarak.

Yanağı benimkine değiyor ve gülümsediğini hissedebiliyordum. “Ateşkes?”

“Ateşkes mi?” diye sordum. “Sana hiçbir şey olmadı ki. Ateş-kes ancak her iki kişi de kurban olduğunda yapılır.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Tamam, madem ısrar ediyorsan.”

Bunun ne anlama geldiğini anlamadan hortumu havaya tuttu ve sular ikimizin üzerine de yağmur gibi yağdı. Beni kav-rayan eli gevşeyince döndüm, gözlerinin içine baktım. “Çok si-nir bozucusun,” dedim.

“Ama hâlâ benden hoşlanıyorsun.”

Su, yüzünden aşağı süzülüp benimkine damladı ve gülüm-semesi ciddileşti. Hortumu tutan eli yanına düştü, su artık ayak-larımızın dibindeki yabancı otların ve kır çiçeklerinin arasından akıyordu. Islak saçlarımdaki sular alnıma, omuzlarıma ve kolla-rıma damlamaya devam etti. Artık serbest kalan kolu diğer elini belime doladı ve beni kendine doğru daha da çok çekti. Bir an durakladı, gözlerimi süzdü. Acaba iskeledeki o öpücüğü reddet-tiğim için bir hamle yapmamı mı bekliyor diye merak ettim. Ama daha bunu düşünmeyi bile bitiremeden ağzı ağzımın üze-rindeydi, soğuk dudaklarıma karşı onunkiler sıcaktı. Biraz ne-fes aldım ama sonra ellerim göğsünden yukarı, boynundan ıslak saçlarına doğru hareket etti. Dilim dudaklarının üzerinden geçti ve ağzının tadına baktı. Onun da elleri belimden sırtıma doğru hareket etti ve yüzümü nazikçe kavradı.

Harikaydı, sıcak ve sabit. Tadı da güzeldi, nane ve serin hava gibi. Tüm vücudum arka verandasındaki o fıçıya girmişim gibi hissediyordu. Hem sıcak hem de soğuk ve her yerinde karıncalanmalar vardı.

Arkamdan bir ses, “Buldunuz mu?” diye seslendi ve Theo geri çekildi. Onu kendime geri çekmek istedim. Alice’in bize doğru yürüdüğünü gördüğümde nefes nefeseydim ve başım dönüyordu.

Theo hortumu kapattı ve tahtayı işaret etti. “Hayır, aradığımız bu değildi ama bir tur denemek için alalım dedik.”

Andrew’un yıllar önce büyükanneme söylediği sözlerin aynısını söylediğini duyunca gülümsedim.

“Lütfen alın,” dedi Alice sonunda yanımıza gelerek. “Muhtemelen okyanusu özlemiştir.” Theo’nun omzunun üzerinden arabama baktı. “Onu oraya mı koyacaksınız?”

“Deneyeceğiz,” dedi, beyni açıkça benimkinden çok daha işlevseldi çünkü ben kadının sorularının her birine yanıt düşünmeye çalışırken Theo çoktan cevaplıyordu.

“Bazı fotoğraflar bulduk,” dedim sonunda. “Büyükannemin ve aradığımız tahtanın.”

“Ya?” dedi.

Fotoğrafları çantamdan çıkarıp ona uzattım. “Bu tahtayı gördünüz mü?”

Alice gözlerini kıstı. “Biliyor musun, biraz tanıdık görünüyor. Kız kardeşime sorayım, belki görmüştür.”

“Acaba bunları da...” Fotoğrafları işaret ettim. “...alabilir miyim?”

“Evet, alabilirsin.” Onları nazıkçe avucuma geri koydu.

“Teşekkürler,” dedim. “Kulübenin tamamını inceleyemedik. Tekrar gelmemiz mümkün mü, belki biraz daha boşalttığınızda?”

“Elbette. Seni bilgilendiririm ama biraz zaman alabilir.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye cevapladı ve sonra eve geri döndü.

Theo tahtayı aldı, kolunun altına sıkıştırdı ve arabamın yanına gitti. Gömleğimi düzelterip fotoğrafları çantama geri koydum, derin bir nefes aldım ve onu takip ettim.

Bagajı inceliyordu. “Bu tahta senin arabandan daha uzun.”

“Arka koltuklarım katlanıyor,” dedim. Bagajı açtım, sonra koltuk mandalını açmak için yan kapıya doğru yürüdüm. “Kesinlikle sarkacak ama daha kötülerini yapanları da gördüm.” Burası bir sahil kasabasıydı, yollar çeşitli şekillerde taşınan sörf tahtalarıyla doluydu. Bir keresinde elinde tahta tutarak bisiklet süren bir adam bile görmüştüm.

“Doğru,” diye kabul etti tahtayı bagajıma koyarken.

Görevinde yardımcı olmak için ben de ona katıldım. Tahtanın üzerinde gözlerimiz buluştu. İç organlarım erimişti ve beynim lapa gibiydi. İkimiz de öne doğru eğildik ama aramızdaki bariyer tarafından durdurulduk. Tahtayı arabanın içine doğru daha çok itmeye çalıştım ama ön koltuklara takıldı, bir santim bile oynamadı. Şu an bagajdan dışarı üç ayak sarkıyordu. Theo arkadan geldi ve sonra sırtım stop lambasına, önüm de ona yaslandı.

“Seni ne kadar zamandır öpmek istediğimi biliyor musun?” diye sordu, dudakları dudaklarımı örtmeden önce.

“Üç hafta mı?” diye tahmin ettim dudaklarına doğru, lavabodaki güne atıfta bulunarak. Ne kadar sıcak olduğunu fark ettiğim güne.

“Daha uzun,” dedi ellerini belime dolayarak. “Ve beklediğime değdi.”

Bölüm 27

ÖPÜŞTÜK!!!!

Bunu grup sohbetine yazdım ve *gönder* tuşuna basmak üzereyken tereddüt ettim. Theo'yu sörf tahtasıyla birlikte evine bırakmıştım, yakında hava daha da ısınınca sörf gitmekten bahsetmiştik. Daha o konuşmayı bitiremeden öpüşmeye başladık. Ben onun kucağında, konsolun üzerinde uzanmıştım, onun da elleri saçlarımdaydı. Çok iyi öpüşüyordu.

Belki de arabamdan inip evine gittikten sonra, beni grup sohbetine o kelimeleri yazmaya iten şey içimden geçen o baş döndürücü coşkuydu. Hâlâ onun sokağında park hâlindeydim, dudaklarım öpücüğün etkisiyle karıncalanıyordu. Ama tereddüt ettim. Bu, mesajla verilecek bir haber değildi. Onlara yüz yüze söylemeliydim. Özellikle de sadece bir tanesi, belki de ikisi bu haberdan heyecan duyacakken. Öpücük sonrası sarhoşluğumun geçmesine henüz hazır olmadığını fark ettim.

Camım tıklatıldı ve bir çığlık attım.

Theo orada durmuş, elini cama bastırıyordu.

Camı indirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Arkadaşlarına ateşli bir çocukla öpüştüğünle ilgili mesaj mı atıyorsun?”

Gülümsedim. “Onun gibi bir şey.”

Öne eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Bu yüzden mi kızardın?”

“Kızarmadım, hava sıcak.”

“Hiç de sıcak değil,” dedi. “Aslında ben biraz üşüyorum.”

Güldüm ve vücudumun üst yarısını pencereden dışarı çıkarıp onu tekrar öptüm.

Öpücükler arasında, “Yarınki antrenman için,” dedi, “Cal Poly’ye gidelim. Biraz da orada vuruş yapalım.” Cal Poly yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir eyalet kolejiydi.

Koltuğuma geri oturdum. “Bunu yapmamıza izin var mı?”

Omuz silkti. “Orada daha önce de antrenman yaptım. Bakacağız.”

“Buna hazır mıyım?”

“Zamanı geldi.”

“Artık futbol olmadığına göre üniversite planın ne?” diye sordum, ertesi gün Cal Poly kampüsündeki futbol sahasına doğru ilerlerken.

Çok uzun süre sessiz kaldı, çevremizi inceledi. Kampüs güzeldi, engebeli tepelerin arasına sıkışmıştı, nispeten büyük olmasına rağmen küçük bir kampüs hissi veriyordu. Belki de ben öyle sanıyordum çünkü çok fazla üniversite kampüsüne gitmemiştim ve lisem küçüktü.

Elini tuttum çünkü ona daha yakın olmak istiyordum. Dün öpüştüğümüzden beri ona yakın olmak istiyordum. Kendime

karşı dürüst olmam gerekirse, bu his öpüşmemizden çok önce başlamıştı. “Bekle, yoksa futbol hâlâ var mı?”

“Evet,” dedi hemen. “Hayır... Bilmiyorum... Muhtemelen hayır. Yedek oyuncu pozisyonu için uğraşmam gerekir ve en iyi dönemimde olsam bile yedek oyuncu olmak, bir takıma girmenin en kolay yolu değildir. Peki ya sen?”

“Sanırım üniversitede futbol oynamayacağım,” diye takıldım.

“Belki seneye keşfedilirsin,” diye şaka yaptı. “Hayır ama stajyerlikle ilgili daha fazla düşündün mü? Podcast’ini göndermeyi? Çok popüler oldu.”

“Bunu Jensen yaptı.” Geçen hafta bana bahsettiğinden beri beynimde demlenen şeyi yüksek sesle söyledim. “Bunu sosyal medyada paylaşan oymuş. Muhtemelen başvurusuna başarılarından biri olarak da yazacaktır.”

Theo’nun yüzünden öfke geçti ve aniden durdu. Dönüp ona baktım. “Senin izlenmelerin ona mı yaradı?” dedi kısık sesle.

“Evet, öne çıkarma ihtiyacı hissetmiş. Ve bunun ötesinde, gösterinin gerçek yıldızı büyükannem. Yani bu programın ses getirmesinin nedeni Jensen ve büyükannem.”

“Böyle şeyler söylemeyi bırak, Finley.”

“Gerçeği söylemeyi mi bırakayım?”

“Artık senin başarılarını sahiplenemeyecek ve iki haftadan kısa bir süre içinde hak ettiğini alacak.”

Bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Sunuculuk pozisyonunu kolayca kazanmıştı, stajyerliği de kazanacaktı ve vurucu pozisyonunu da kolayca kazanabilirdi.

Theo sanki bu işi bitirmiş gibi başını salladı ve yürümeye devam ettik.

Futbol sahasına ulaştık ve girişten geçip sahaya girdik. Son bölgede nefes nefese durdum. Saha çok büyüktü ve kendimi

bunalmış hissettim. “İlk kez direklerin arasından vuruş yapmamın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Sadece daha büyük görünüyor,” dedi. “Lise sahasıyla aynı boyutta, sadece daha fazla...” İşaret ederken bir daire çizdi. “...şey var.”

“Doğru,” dedim.

“Peki, hazır mısınız?”

“Sanırım,” dedim.

Gözlerini devirdi. “Finley. Bunu biliyorsun. Gaza gelmen lazım. Damarlarında biraz kan dolaşsın. Hazır mısınız?”

“Evet...”

“Bağır!”

Güldüm ve etrafa baktım, saha ve tribünler çoğunlukla boştu. Birkaç kişi basamakları koşup egzersiz yapıyordu. Pazar günüydü, bu yüzden yürüyüşümüz sırasında kampüs oldukça sessizdi.

Gelip karşımda durdu ve birkaç kez zıplayıp sonra benim de aynısını yapmamı istediğini belirtti.

Zıpladım.

“Hazır mısınız?”

“Evet!” Kendimi tekrar futbol sahasında oynamaya başlamak üzereymişim gibi hissettim. Futbolda hepimiz bir araya toplanıp bağırarak olumlama yapardık. *En İyisi Biziz, Sonsuza Kadar Koşabiliriz, Topa Vurmak Eğlencelidir, Düşmanı Gömün* gibi şeyler. Sonuncusu pek olumlu değildi ama Deja’yı her zaman güldürürdü. Aynı hedef için çalışırken bana en çok destek olan takım arkadaşım oydu. Ve aynı fikirde olmadığımızda (şu an Theo ile olan ilişkim konusunda olduğu gibi) açık bir şekilde desteğini çekerdi.

“Tekrar!” diye bağırdı Theo.

“Hazırım!”

“İyi! O zaman gidelim!” Yirmi yard çizgisine doğru koştu ve ben de onu takip ettim. Sırt çantasını çıkardı ve bir futbol topu aldı, sonra çömeldi ve topu yere sabitledi. Bu çalışmayı en son bayrak futbolundan sonra yapmıştık. Topu plastik halkaya koymak yerine zemine sabitledi. Alışmak biraz zaman aldı. Eline vuracağımı sandım. Ama her seferinde yeterince hızlı bir şekilde önümden çekti. Şu anda bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu. “Her şey kas hafızasıyla ilgili. Sadece yaptığını yap. Düşünme bile.”

Ellerimi iki yana açtım. *Düşünme bile. Düşünme bile.* İleri doğru sürdüm ve topla temas kurdum. Top havaya uçtu ve tam ortaya indi.

Theo’nun elleri sanki *Super Bowl*’da galibiyet sayılarını atmışım gibi havaya fırladı. “Bu muhteşemdi. Ve çok uzağa gitti! Gerçekten çok uzağa. On yard çizgisine geri gidebiliriz.”

Theo başka bir top aldı ve otuza doğru koşturmaya başladı.

“Ve sana söyledim mi!” diye bağırdı omzunun üzerinden. “Üniversitedeki kale direkleri daha dardır. Bu yüzden bizim sahada daha da kolay olacak.”

Peşinden yürüdüm, onun gibi koşmadım. “Burası daha mı dar?”

“Evet!” dedi yanına vardığımda. “Harikasın!”

Rüzgâr çıktı, saçlarımı savurup yüzüme indirdi. Theo saçlarımı yüzümden çekti ve avuçlarını yanaklarıma koyup çocuksu bir heyecanla gözlerimin içine baktı. “Rüzgâr var!”

Öpücük Koçu Theo’ya dönen Koç Theo çok tatlıydı.

Elleri hâlâ yanaklarımdayken öne doğru atıldım ve onu öptüm. “Bu, bugünlük işimin bittiği anlamına mı geliyor? Artık öpüşebilir miyiz yani?”

Kolunu belime doladı ve beni daire şeklinde döndürdü. “Hayır! Bu, rüzgârda antrenman yapacağımız anlamına geliyor! Vuruşunu ayarlamayı öğreneceksin.”

Güldüm ve sahte bir mikrofonu ağzıma tuttum. “Koç Theo, sıkı çalışmanın eski bir futbolcunun gol atmasına yardım etmesi sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Elimdeki sahte mikrofonu ağzına götürdü. “Bugün yaklaşık yüz tane daha vuruş yapması gerektiğini hissettiriyor.”

“Ama o elli tane daha yapabileceğini düşünüyor.”

Güldü. “Ciddi anlamda çok etkilendim. Buraya daha erken gelmeliydik.”

Sahte mikrofonu elimde tutmaya devam ederek, “Peki, onun başarısını izlemek bugün senin de topa vurmayı istemene neden oluyor mu?” diye sordum.

Yüzündeki baş döndürücü heyecan hemen kayboldu.

Elimi indirdim, muhabir rolünü bıraktım. “Yapacak mısın?” diye sordum yumuşak bir sesle. Şu âna dek onun birçok fiziksel şey yaptığını izlemiştim ama ara sıra yüzünü buruşturması ve sol dizine gösterdiği hafif hassasiyet dışında, onu durduran şeyin her şeyden çok zihinsel olduğunu düşünüyordum.

“Biz senin vuruşun üzerinde çalışıyoruz. Rüzgârda,” dedi topu yere koymak için çömelirken. “Ben... Eğer ben... sen sadece rüzgârın nasıl estiğine dikkat et ve vuruşunu ters yöne ayarla. Alışmak için birkaç deneme yapman gerekebilir.”

Yanına çömeldim. “Sanırım kendimi ortaya koymaktan korkan tek kişi ben değilim.”

İç çekti ve kıpırdanarak yere oturdu. Ben de ona katıldım.

“Korkmuyorum, Finley. Doktor dedi ki...” Sustu.

“Doktor sana yapmamanı mı söyledi?”

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“Tek yapmam gereken...”

“Denemek mi?” dedim. “İyi olup olmayacağını görmek mi? Hadi.”

“Hayır, ben...”

“Lütfen,” dedim.

“Zaten vuruş yapıyorum,” diye itiraf etti. “Bir süredir her gün.”

Şaşkınlıkla birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. “Öyle mi?”

Başını öne doğru salladı.

“Yani?”

“Yanisi... İyi değilim. Güçsüzüm. Dengesizim.”

“Üzgünüm,” dedim.

Ellerini çenesinde gezdirdi. “Sorun değil. Belki senin ne zaman denemeye devam etmen ve benim de ne zaman pes etmem gerektiğini öğrenmeliyiz.”

Onu kendime doğru çektim. Nefes alış verişleri kısa ve düzensizdi, sanki paniğe kapılmak üzereydi. “Üzgünüm,” dedim. “Belki de üzerindeki baskıyı azaltman gerekiyordur. Sırf eğlenmek için vuruş yapmaya çalış. Tüm geleceğinin yükü omuzlarında olmadan.” Bu yükün ne kadar ağır olduğunu biliyordum.

“Olabilir. Benim ihtiyacım olan şey sadece...” Beni kendine çekti ve nefesi düzenlenene kadar biraz nefes aldı.

“Yoga mı?” diye sordum, başımı omzuna yaslayarak.

Sessizce güldü. “Aslında sensin.”

“Büyüleyici sözlerin işe yaramıyor,” dedim gülümsüyor olmama rağmen.

Güldü ve bizi çimlere yatırdı. Sırtüstü döndüm ve ikimiz de gökyüzüne baktık. Bacaklarımız ve ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Bulutlar mavi fonda tembelce süzülüyordu. Sonunda dirseğinin üzerine doğruldu ve bana baktı. “Hiç saha kenarı muhabiri olmayı düşündün mü? Aslında bunu çok iyi başarırsın. Sahte röportajların sırasında gözlerinde bir parıltı oluyor.”

Başımı iki yana salladım. Aslında bunu düşünmüş ama hep vazgeçmiştim. “Canlı yayınlarda iyi değilim. Hatalarımı düzenleyebilmenin verdiği güven hissine ihtiyacım var.”

“Büyükannenle röportaj yaparken, senaryosuz yorumlarının çok iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, ama...”

“Ama mükemmel olmak mı istiyorsun?”

Direklere doğru baktım. “Kendime karşı daha az sert olmaya çalışıyorum.”

“Anlıyorum. Benim de belli ki güvensizliklerim var.”

“Oysa ben de senin küstah olduğunu düşünmüştüm.”

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. “Hepsi gösteriş.”

Bölüm 28

*A*rkadaşlarıma söylemeliyim. Arkadaşlarıma söylemeliyim. Ertesi sabah okula giderken beynimde dönen sözcükler bunlardı. Ertelemişim ama zamanı gelmişti çünkü bizi birlikte görecektlerdi. Aslında Theo'yu öpmemin okul hayatı açısından ne anlama geldiğini bilmiyordum. Hafta sonunu öpüşerek geçirdikten sonra ne kadar göz önünde ya da kendi özelimizde olmayı planladığımızla ilgili hiçbir şey konuşmamıştık.

Bir önceki gün stadyumda bir saat daha geçirmiştik. Denediğim her top kale direklerinden geçti. Vuruşlar ve su molaları arasında öpüşüp durduk.

O gün onu eve bıraktım ve ikimiz de *o hâlde herkesin bizi bunu yaparken görmesine aldırış etmiyoruz, değil mi?* gibi bir şey söylemedik. Herkese açıklama yapmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. İnsanların Theo ile sadece Jensen'dan intikam almak için birlikte olduğumu düşünecekleri konusunda hâlâ çok geçerli bir korkum vardı. Belki öpüşmeyi şimdilik kendimize saklamak daha iyi olurdu, topa vurma olayını da.

Uyumaya giderken beynim Theo'nun zaten ilişkilerini özel tutmayı seven, özel bir insan olduğuna karar verdi. Sonuçta onu daha önce hiç ilişki yaşarken görmemiştim. Ama o Theo Torres'ti, bir ilişkisi olmuş olmalıydı. Öpüşme şekli bana bunu daha önce yaptığını kanıtlıyordu. Ama okulun bilmesini ne kadar az istesem de arkadaşlarımla bilmesi gerekiyordu.

Onların bilmesini istiyordum. Benim için heyecanlanmalarını istiyordum. Maxwell'in çılgılık atmasını ve Lee'nin bana kendime tekrar güvenmemi söylemesini istiyordum ve Deja... Sadece bu konuda rahat olmasını istiyordum. Buna karşı olmasını. Bence çok fazla şey istemiyordum.

Arabamı park ettim ve bekledim, arabalarının gelmesini beklerken sinirlerim gerildi. Erken gelmişim. Bunu planlamıştım ama bu sabah enerjim yüksekti.

Maxwell ve Lee birlikte geldiler, benden sadece birkaç sıra aşağıya park ettiler. Arabamdan indim ve onların da aynısını yapmasını bekledim.

"Hey, güzellik," dedi Maxwell, bana yandan sarılarak. "Bugün çok tatlı görünüyorsun."

"Teşekkürler." Kot pantolonuma ve yeşil kazağıma baktım.

"Hafta sonun nasıldı?" diye sordu Lee. "Antrenman nasıl gidiyor?"

"İyi. Topa vurabiliyorum."

"Güzel," dedi. "İntikam Harekâtı yaklaşıyor."

"Elbette. Ah," dedim. "Ayrıca, bu hafta sonu sörf tahtasının birkaç fotoğrafını buldum."

"Öyle mi?" diye sordu Maxwell. "Bize de göster!"

"Neyi gösterecek?" diye sordu Deja yanımıza gelerek.

"Sörf tahtasını. Elimde gerçek fotoğrafları var." Sırt çantamı çevirdim ve klasörümü çıkardım. Fotoğrafları ön taraftaki koruyucu cebe sokmuştum.

Deja'nın gözleri parladı. "Büyükkannen ne dedi?"

"Henüz ona göstermedim." Bir gün önce bir podcast yapmak ve büyükkanneme fotoğrafları göstermek istemiştım ama kötü bir gün geçiriyordu. Bu hafta içinde bunu yapabilecek kadar iyi hissedeceğini umuyordum çünkü çok heyecanlıydım.

Fotoğrafları Deja'ya uzattım ve onlara baktı, diğerleri omuzlarının üzerinden bakarken Deja da sayfaları çevirdi.

"Vay canına," dedi. "Hayal ettiğimden bile daha havalı."

"Değil mi?" dedim.

"O tahtayı hemen bulmalıyız."

"Bunları nereden aldın?" diye sordu Lee.

"Alice mesajıma cevap verdi ve annesinin kulübesinden bahsetti. Theo ve ben cumartesi günü oraya gittik, içeriği inceledik. Sörf tahtasını bulamadık ama bunları bulduk."

"Sen ve Theo mu?" diye sordu Deja.

"Evet," dedim. "Antrenmandan sonra."

Bana fotoğrafları geri verdi. "Sana tahtayı bulmanda yardım etmeyi biz istemiştik."

Maxwell başını salladı.

"Kirli bir kulübeyi kazmak isteyeceğiniz aklıma gelmedi." İşin aslı, bencil davranıyordum. Theo ile yalnız kalmak istemiştım.

"Podcast'ini ezelden beri dinleyen benim. Tahta konusunda heyecanlanan benim. Ama sen Theo'yu mu götürdün?" Deja kırmıştı. Oysa daha büyük itirafa gelmemiştik bile.

"Çok üzgünüm," dedim yanlış adımlımı fark ederek. Gerçekten arkadaşlarımı götürmeliydim. Kimsenin bu kadar önemseyeceğini düşünmemiştim. Theo bana eşlik etmek istediğinde şaşırmıştım. Fotoğrafları klasörüne koydum ve sırt çantamı kapattım.

Sonra, korkunç bir zamanlamayla, arkamdan bir çift kol beni sardı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Hey,” dedi Theo’nun kısık sesi kulağıma. “Günaydın.”

Gözlerim, hepsinin yüzünde farklı derecelerde şok ifadesi olan arkadaşlarımdaydı.

“Ben gidiyorum,” dedi Deja ve saçını savurarak uzaklaştı.

“Bekle,” diye başladım, peşinden gitmek için bir adım attım. Ama Theo’nun kolları hâlâ beni sıkıca olduğum yerde tutuyordu.

“Ona biraz zaman ver,” dedi Lee elini omzuma koyarak.

Theo kollarını indirdi ve yanıma oturdu. “Ne oldu?”

“Bu oldu,” dedi Maxwell bizi işaret ederek, yüzündeki şok ifadesi saf bir sevince dönüştü. “Bütün detayları bilmek istiyorum.”

“Arkadaşlarına anlattığınızı sanıyordum,” dedi Theo.

Gözlerimi kapattım. Eğer bu sabah bir incinmiş ifade daha göreceksam hastalık izni almak zorunda kalacaktım.

“Onlara mesaj atmaya başlamıştım ama şahsen konuşmanın daha iyi olacağına karar verdim. Tam söyleyecektim ki...” dedim. “Sen...”

İlk zil çaldı ve sanki bunu gökyüzü yapmış gibi yukarı baktım.

“Ben Deja ile konuşurum,” dedi Lee. “Sen de bize her şeyi öğle yemeğinde anlatırsın.”

Maxwell’in elini tutup uzaklaşırlarken başımı salladım. Maxwell omzunun üzerinden baktı ve sessiz bir çığlıkla birlikte ağzını oynatarak *AMAN TANRIM* dedi. Belli belirsiz gülümse dim. Her şeyi mahvetmişim.

Gittiklerinde söylediğim ilk şey, “Üzgünüm” oldu.

“Bu hafta sonundan pişman mısınız?” diye sordu Theo.

Yüzümü ona doğru çevirdim. “Hayır. Hiç de değil. Sen pişman mısın?”

“Hayır.”

“Theo!” diye seslendi biri yanımızdan geçerken. “Bugün okuldan sonra antrenman maçı?”

“Okuldan sonra meşgulüm!” diye seslendi Theo. “Ama çarşamba günü olur.”

“Harika!”

Theo dikkatini tekrar bana çevirdi.

“Okuldan sonra ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle olacağım,” dedi.

“Öyle mi?”

“Yanında olmayı istediğimi ne zaman anlayacaksın, Finley? Sürekli yanında olmayı istediğimi?”

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yere baktı ve bir kaşını kaldırdı. Arkadaşıyla konuşurken bir adım geri çekilmiştim. Kafasının içinde bir şeyler oluşmaya başladığı belliydi çünkü, “Kimsenin bizi bilmesini istemiyor musun?” dedi.

“Hayır, ben... *senin* ne istediğini bilmiyorum. Bir de herkesin seninle sadece *şey* yüzünden birlikte olduğumu düşünmesini istemiyorum.”

“O yüzden mi birliktesin?”

“Hayır!”

“Peki, *ne* istiyorsun?” diye sordu.

“Ben...” İnsanların ne düşündüğünü umursamayı bıraktığımı sanıyordum. Daha özgün olmaya çalıştığımı. Nasıl hissettiğimi ve neden böyle hissettiğimi biliyordum. Herkesin benim yaptığım şeyleri nasıl algılayacağı konusunda endişelenmeyi bırakıp beni mutlu eden şeyi yapmaya başlamanın vakti gelmişti. “Senden hoşlanıyorum. Hem de çok.” Aramızdaki mesafeyi

kapattım, sırt çantasının askılarını tutup ayak parmaklarımın ucuna yükseldim. Tutkulu, dillerin birbirine değdiği bir öpücük değildi bu. Sadece dudakların yumuşak, basit bir dokunuşuydu. Yine de tüm vücudum tepki verdi, tüm tüylerim diken diken oldu.

Ders zili çaldı ve ayrıldık.

Yoldan geçen bir grup insan bize bakıyordu. Theo'nun kütüphanedeki arkadaşlarından birini fark ettim. Gözleri aramızda ileri geri hareket etti ve sonra güldü. Bakışlarımı kaçırdım.

“Sen de mi arkadaşlarına söylemedin?” diye sordum.

“Söyledim,” dedi. “Bana inanmadılar.”

“Neden?” diye sordum.

“O gün kütüphaneden koşarak çıktığında, benim hayranım olmadığını anlamışlar. Yani, teknik olarak konuşursak, değildin.”

Güldüm. “Evet, o gün değildim.”

Sırıttı. “Sonra görüşür müyüz?”

“Evet.”

Theo, Jensen’la ilgili tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve sonra gitti. Etrafı taradım ama Jensen yoktu. Dedikodu severlerle dolu bir okulda, Jensen’ın gün birmeden öpüşmemizi öğreneceğini, benim gibi o da biliyor olmalıydı.

Bölüm 29

Haklıydım. Jensen, Theo Torres'i öptüğümü öğrenmişti çünkü ilk ders ile podcast dersi arasında bir ara içeri girip oturduğumda yanıma geldi.

"Ne var, Jensen?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Ayağa kalkıp masanın etrafından Nolen'a doğru yürüdüm ve Jensen'ı görmezden gelmeye karar verdim. "Hey, ortam gürültüsünü azaltmak için düzenleme teknikleriyle ilgili bir tekrar yapabilir miyiz diye merak ediyordum." Bunu hallettiğimi sanmıştım ancak zaman alan bir şeydi ve Nolen'ın daha sonra yapmam gereken düzenlemeler için herhangi bir kısa yolu olup olmadığını merak ettim.

"Elbette, sorun değil. Bu, podcast'te senin sorumluluğun değil, biliyorsun, değil mi?" diye cevapladı.

"Evet, elbette. Daha çok kişisel podcast'im için istiyorum. Üstelik bence herkes bundan faydalanabilir," dedim, Jensen'ın

mikrofona konuşurken ne kadar ağır nefes aldığını bir kez bile aklına getirmemiş olabileceğini düşünerek.

Tam arkamı dönerken Nolen, “Finley, gelecek yılki podcast’te öne çıkanlar için fikirlerini almadım,” dedi.

Bunun nedeni, aklıma bir fikir gelmemiş olmasıydı. “Şey... aklıma...” Aklım her yerdeydi. “Lise spor etkinlikleri sırasında ve sonrasında saha kenarında yapılan röportajlar geldi.”

Masada oturduğu yerden dinleyen Susie, “Ah, bunu beğendim.” dedi.

Nolen yavaşça başını salladı. “Ben de beğendim. Maçları izlemek için zaman ayırabilir misin?”

“Tamam, ben...” Evet demek istiyordum. Belki bu bana staj bulmamda yardımcı olurdu. Ama aniden okulumuzun en popüler spor etkinliği olan futbolu izleyemeyeceğim aklıma geldi. Çünkü her şey yolunda giderse, oyunculardan biri olacaktım. Belki de intikam alma isteğim azalıyordu çünkü aniden *evet, yapabilirim* demek istedim. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse canlı röportajlar düşüncesi beni korkutsa bile, daha çok istediğim şey buydu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda ve şakaklarımda hissedebiliyordum.

“*Evet* de,” dedi Jensen. Başımı ona doğru çevirdim. Masanın etrafında beni takip ettiğini fark etmemiştim. “Sana bu fikri öneren bendim.”

Boş verdim. Hâlâ ondan intikam almak istiyordum. “Evet, aslında yapamam,” diye cevap verdim Nolen’a. “Futbol maçlarıyla çakışan başka bir işim var. Belki başka biri yapabilir.” Zaten fikirlerim her zaman kapışılmaya açık gibi görünüyordu.

“Ne işi?” diye sordu Jensen.

“Jensen, susar mısın?” dedim, öfkem kabarıyordu.

“Sen yine de bir düşün,” dedi Nolen. “O yeri hak ediyorsun.”

“Tamam, teşekkürler.”

Koltuğuma geri döndüm ve Jensen da gölgem gibi peşimden geldi. Döndüm. “Stajı istiyor musun?”

“Ne?”

“Gelecek yaz. Yerel üniversitedeki podcast stajını.”

“Ah, staj mı var? Evet. Aslında harika olurdu.”

Homurdandım. “Lütfen beni rahat bırak.”

“Dersten sonra konuşabilir miyiz? Önemli. Ondan sonra seni rahat bırakacağıma söz veriyorum.”

Sözlerinden hiçbirine inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama eğer gerçeği söyleme ihtimali varsa ve bunun gerçekten benimle konuşmaya çalışacağı son sefer olacağını düşünüyorsa, buna degeceğine karar verdim. “Tamam.”

Dersten sonra, salon boşalana kadar yerimden kalkmadım. Kütüphanedeki bu salon normal büyüklükteki sınıflar kadar büyük değildi, bu yüzden çoğu zaman boş olurdu. Büyük cam pencereleri vardı, böylece Bayan Hughes onu kullanan öğrencileri görebiliyordu.

“Arkadaşlarım beni bekliyor,” dedim. Onlarla aramda düzeltmem gereken çok şey vardı zaten. Bir de Jensen’ın beni tutmasına ihtiyacım yoktu. “İki dakikan var.”

Masada karşımdaydı, ayağa kalktı ve kollarını kavuşturup volta attı. “İncinmeni istemiyorum.”

“Beni zaten incittiğinden fazlasını mı kastediyorsun?”

“Evet. Duymak istediğin bu mu? Seni incittiğimden daha fazla incinmeni istemiyorum ama Theo’yu görmeye devam edersen incineceksin.”

Ayağa kalktım. Bunu zaten söylemişti. Tekrar söylemenin bir fark yaratacağını mı sanıyordu? “İşimiz bitti.” Kapıya yöneldim.

“Bunu sana söylemek istemezdim ama şimdi söylemem gerektiğini fark ettim!” diye seslendi, ben kulpa uzanırken.

Döndüm, masanın etrafından dolandı, alçak ve hızlı bir şekilde konuştu: “Geçen ay evindeki o partide, Theo birine benden her yönden daha iyi olduğunu söyledi. Sakat olsa bile benden daha iyi vurabileceğini söyledi. İsterse kız arkadaşımı bile çalabileceğini söyledi. Kolay olurmuş.”

Gözlerimi devirdim. “*Birine* mi söyledi? Kime?”

“Bir arkadaş’a.”

“Ve sen de buna inandın mı? Dedikoduları nasıldır, bilirsin. Çarpıtılabilir.

Ayrıca ben senin kız arkadaşın değilim, bu yüzden çalmasına gerek kalmadı.”

“Ama bunu sadece bana haklı olduğunu göstermek için yapıyor.”

“Beni kaybeden sensin, Jensen. Bizzat sen.”

“Sen yine de söylediklerime dikkat et, bunun benimle sandığından daha çok ilgisi var.”

“Bunun *benimle* ilgisi var, Jensen. O benden hoşlanıyor. Buna inanmak bu kadar zor mu?”

Ellerine baktı, sonra dudağını ısırdı. Bu, onun gerginken verdiği tepkiydi.

“Ben...” Theo’nun beni *çalmasının* altında yatan gerçek motivasyonunun ne olduğunu düşündüğünü söylemek istemiyordu. Bu fikre gözlerimi devirdim.

“Bana inanmak zorundasın.”

“Aslına bakarsan, Jensen, inanmıyorum.”

“Bana karşı tam bir pislikti, Finley. Tam ve mutlak bir pislik. Sana tüm hikâyeleri anlattım. Biliyorsun ve şimdi onunla birliktesin. O sana zarar verecek. Hepsi benden intikam alabilmek için.”

“Beni rahat bırak, Jensen,” diye mırıldanıp kapıyı açtım. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Göreceksin, Finley! Sana kanıtlayacağım.”

Öğle yemeğinde arkadaşlarım çoktan avludaki masamıza oturmuşlardı. İnlememi bastırarak bir sandalyeye yığıldım. Deja'nın tüm dikkati telefonundaydı ve oturduğumda başını kaldırmadı. Maxwell elimi sıktı ve Lee de Deja'nın dizini sıkıyormuş gibiydi.

“Üzgünüm,” dedim. “Size tüm olanları anlatmalıyım. Her şey çok hızlı oldu ve son zamanlarda intikamımla çok meşguldüm. Bu, her şeyin önüne geçti.”

“Biz de intikam işinin bir parçası olacaktık, ta ki Theo yerimizi alana kadar,” dedi Deja.

“Biliyorum.”

“Ona güvenmediğini sanıyordum.”

“Theo'ya mı?” diye sordum, aklımdan Jensen'in söyledikleri geçerken. *Sana zarar verecek. Hepsi benden intikam almak için.*

“Evet,” dedi.

Yutkundum. “İlk başta güvenmiyordum ama şimdi güveniyorum,” dedim. Çünkü güveniyordum. Nasıl güvenmezdim ki? Bana karşı çok nazikti. Jensen'in gizemli bir kaynaktan duyduğu tüm o şeyler, benimle tekrar bir araya gelmeye çalışmasının çarpık bir yoluydu sadece. “Dün ilk kez topu direklerin arasından geçirdim. Kolayca. Üstelik iyiydim. Sanırım takıma gerçekten girebilirim.”

“Bu çok heyecanlı!” dedi Maxwell.

“Sana neden bu kadar yardım ettiğini hâlâ anlamıyorum,” dedi şüphelerini bir türlü bırakamayan Deja.

“Çünkü o iyi biri,” dedim. “Ve benden hoşlanıyor.” Herkesin inanması bu kadar zor muydu?

“Bana da iyi biri gibi geliyor,” dedi Maxwell.

“Onu çok iyi tanımadığını biliyorum ve bu tamamen benim hatam,” dedim. “Sizi boşladığım için beni affeder misiniz? Gerçekten niyetim bu değildi. Siz benim en sevdiklerimsiniz ve hiçbirinizi incitmek istemedim.”

Deja telefonunu masanın üzerine koydu ve sonunda tüm dikkatini bana verdi. “Sadece incindiğini görmek istemiyorum.”

“Jensen da on dakika önce bunu söyledi.”

“Beni Jensen’la mı kıyaslıyorsun?”

“Ne? Hayır! Sadece bana güvenmeni istiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim için neyin iyi olduğunu biliyor olmama güvenmiyor musun?”

Bir nefes verdi, sonra burnunu sıkıp gözlerini sımsıkı kapattı. Kafasından milyonlarca düşünce geçtiğini anlayabiliyordum. Lee ve Maxwell de gergin bir şekilde ona bakıyorlar, kendisiyle yaşadığı içsel mücadeleyi bölmeye cesaret edemiyorlardı. “Sana güveniyorum,” dedi sonunda gözlerimin içine bakarak.

“Güzel çünkü sana ihtiyacım var.”

“Bana hiç öyle gelmiyor.”

“Yemin ederim var.”

Masanın üzerinden uzandı. “Bundan sonra bizi de hayatına dâhil etmelisin.”

Elini tuttum ve rahat bir nefes aldım. “Edeceğim. Gerçekten ondan hoşlanacağınızı düşünüyorum ve onun da sizden hoşlanacağını biliyorum. Siz en iyisisiniz.”

Etrafına baktı. “Ee? Hani nerede? Onu sorguya çekmeye başlamamız gerek.”

Maxwell, herkesin aynı fikirde olmasını beklermiş gibi bir çığlık attı. Kucaklayarak bana sarıldı. “Bu kısmın Jensen’dan intikam almak için olmadığını biliyorum ama tatlının üzerindeki kaymak oldu.”

“Arkadaşlarınla aranı mı bozdum?” diye sordu Theo okuldan sonra. Az önce arabamın kapısını açmıştı, şu an ikimiz de iç ve dış mekân arasındaki boşlukta duruyorduk.

“Hayır, onlara karşı daha açık olmamak benim hatamdı. Onlara anlatmadığım için üzgünüm. Seninle olmaktan gurur duymadığımdan değil.”

“Gurur mu duyuyorsun?”

“Evet, gurur duyuyorum ve mutluyum. Sadece dikkatim çok dağıldı.”

“Neden?” diye takıldı, yanağını öperek.

“Çok yakışıklı olan ve bunu bilen bir adam yüzünden.”

Kıkırdadı. “Benim de futbol oynayabilen güzel bir kız yüzünden dikkatim dağıldı.”

“Başka şeyler de yapabilirim,” diye fısıldadım.

Beni daha da yakınına çekti. “Gerçekten mi?”

“Bunu kastetmedim,” dedim şakacı bir şekilde göğsünü iterek.

Beni öperken otoparktaki biri, “Heeey!” diye bağırdı.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim ona bakarak.

“Evet.” Gözleri benimkilerle aynı hizada olsun diye bacaklarını açarak durdu.

Jensen’in suçlamaları yine aklımdan geçti. Hayır, onlara kulak vermeyecek ve aramıza kara kedi sokup güven sorunlarımı bir kez daha gündeme getirmeyecektim. Theo’ya güveniyordum. Güvenimi kazanmıştı. “Neden bu kadar iyi öpüşüyorsun?” dedim. “Çok kız öptüğün için mi?”

Güldü. “Evet, tonlarca.”

“Hayır, ciddi, daha önce kız arkadaşın oldu mu?”

“Çok uzun zamandır futbola odaklandım.”

“Bu *hayır* demek mi?” diye sordum şaşırarak.

“Birkaç randevuya çıktım. Birkaç kızı öptüm. Ama sen benim ilk kız arkadaşımsın.”

“Benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?”

“Ah.” Gülümsedi ve kalbim eridi. “Evet. Kız arkadaşım olursunuz, Finley Lucas?”

Başımı salladım ve onu tekrar öptüm.

Bölüm 30

“Sana bir sürprizim var.” Büyükanнем için zor bir hafta olmuştu ve bir bölüm daha kaydetmeye hazır olduğunu hissetmem cuma gününü buldu. Fotoğrafları ilk kez gördüğünde verdiği tepkiyi belgelemek istedim, böylece her zaman dinleyebilecektik. Ama yayımlayıp yayımlamamam tepkisine bağlıydı. Bazı şeyler sadece aileme özel kalacaktı.

Sırt çantamı kucağıma çektim. Benim için de zor bir hafta olmuştu. Seçmelere artık sadece sekiz gün kaldığından, Theo ile çok fazla vuruş çalışması yapıyordum ve her yerim ağrıyordu. Hatta arkadaşlarım bile birkaç prova için bize katılmıştı.

“Sürpriz ne?” diye sordu büyükanнем. Bugün sabahlığı ve ev terliklerini giymiş, peruklarından birini takmıştı. Betsy, tırnaklarını tekrar parlak mora boyamıştı.

Fotoğrafları aldım ve masamın üzerinden ona doğru kaydırdım. “Sörf tahtanla çekilmiş birkaç fotoğrafını buldum.”

Onları aldı ve yakından inceledi, uzun süre hiçbir şey söylemedi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Güzel, değil mi? Gerçek hayatta daha da güzeldi.” Gözleri sevinçle parladı.

“İnanırım,” dedim.

Fotoğraflardan birini yan çevirdi ve tahtadaki göz kendi gözünün yanına gelecek şekilde yüzünün yanına tuttu. “Gözlerime çok bakmış olmalı,” dedi.

Gülümsedim ve “Öyle mi?” diye sormadan önce mikrofona dönüp ne yaptığımı açıkladım. Büyükanнемin hikâyesi, bütün hafta boyunca öpüştükten sonra artık daha da düşsel geliyor, vücudumdaki romantik hisleri arttırıyordu.

“Öyle,” dedi başı dönüyormuş gibi. “Onları güzel bulurdu.”

“Çok güzel zaten,” dedim.

“Senin de gözlerin bana çekmiş, bebeğim.”

Theo’nun büyükanנeme benzediğimi söylediğini hatırlayarak elini sıktım. Bu düşünceyle yanaklarım pembeleşti.

Parmağını fotoğraflardan birindeki tahtanın üzerinde gezdirdi. “Keşke gerçek hayatta onu tekrar görebilseydim.”

“Ben de görmeni isterdim.” Umarım görürdü.

Annemin başı kapımın önünde belirdi ve kayıt yaptığımı görünce bir adım geri çekildi. Ona içeri girmesini işaret ettim.

“Bugün özel bir misafirimiz var,” dedim. “Annem. *Merhaba* de, anne.”

Eğilip mikrofona doğru, “Merhaba, millet,” dedi.

Gülmemek için dudaklarımı içeri doğru bastırdım.

Gözleri masadaki fotoğraflara takıldı. “Bunlar ne?”

“Geçen hafta sonu buldum.”

Ağzı O şeklini aldı. “Bunlar?”

“Andrew Lancaster’ı tanıyormuş.”

“Sana söylemiştim,” dedi büyükanנem.

“Söylemiştin,” dedi annem. *Bunları nereden aldın?* dedi bana dudaklarını oynatarak.

Daha sonra anlatırım, dedim ben de dudaklarımı oynatarak ve mikrofonu işaret ettim.

Başını salladı ve odamdan çıktı.

“Sevgili dinleyiciler, siz de görün diye bu fotoğrafları Instagram’da yayımlayacağım. Bu sörf tahtasını daha önce görmüş olan biri varsa lütfen bana DM’den yazsın.”

“Acaba bu mayo hâlâ üzerime uyar mı?” dedi büyükannem sırtarak.

“Kendimi röntgenci gibi hissediyorum,” dedi Max, dürbünü gözlerine bastırarak. Düz bir kayanın üzerinde yüzükoyun uzanıyordu. Birkaç gün daha yoğun antrenman yapmışım ve Theo’ya seçmelerden önce vücudumun biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişim. O da kabul etti.

“*Keskin nişancı* diyecektim,” dedi Theo. “Sonuçta bir tepedeyiz.”

Bir tepedeydik. Çiti geçip sokağın karşısındaki evin ön kapısına ulaşamayınca yola park etmiş ve zar zor görülebilen bir patikada yürümüştük. Kimse sakinlerle iletişim kurmaya çalışmak için bulduğumuz interkom kutusuna cevap vermemişti. Bu yüzden şu an dürbünlerimizle buradaydık.

Max, Theo’ya, “Görünüşe bakılırsa ben senin kadar havalı değilim,” dedi dürbünü Lee’ye uzatırken.

“Röntgenci daha doğru,” dedim. “Çünkü silahımız yok.”

“Ama bir görevimiz var,” dedi Deja, evi dürbün kullanmadan incelerken.

“İnsanlar hâlâ *röntgenci* diyor mu?” dedi Lee.

“Hepiniz ne demek istediğimi anladınız,” dedi Max. “Peki, mesajda başka ipuçları var mıydı? Mesela burası artık kimin ve geçilmez çitlerden nasıl geçebiliriz veya sahibiyle nasıl iletişim kurabiliriz?”

“Terk edilmiş gibi görünüyor,” dedi Lee, dürbünü Theo’ya uzatırken.

“Mesajda sadece Andrew Lancaster’ın hayatının son on yılını burada geçirdiği ve sörf tahtasının belki de mülkün bir yerinde olduğu yazıyordu.” Bu hafta son bölümü yayımladıktan ve sörf tahtasının fotoğraflarını Instagram’da paylaştıktan sonra DM’lerimde birçok farklı kişiden birçok ipucu almıştım. Ancak ipuçlarının çoğu işe yaramadı. Sanat sergisinin uğradığı farklı eyaletlerdeki yerlerden bahsediyorlardı. Ulaşılması imkânsız kişilerden veya tamamen yanlış bilgilerden söz ediyorlardı. Bu ipucunun doğru olup olmadığından bile emin değildim. Gerçekten Andrew’un hayatının son on yılını geçirdiği eve bakıp bakmadığımızdan da.

41. Otoyol’un çift yönlü kısmındaki bir tepede, yoldan oldukça uzakta olan bir evdi. Manzaranın çoğunu ağaçlar ve yeşillikler engelliyordu ancak evi parça parça görebiliyordum.

“Sen kilitli kapılar ve güvenlik kameraları gibi şeyleri umursamayan bir suçlusun,” diye takıldı Theo, dürbünü elime verirken. “Ne yapmalıyız?”

“Komik,” dedim dürbünü gözlerime doğrultarak. İlk başta kafam karıştı zira karşımdaki her şey çok büyü müştü. Evi bulmam biraz zaman aldı, kahverengi parçaları çevredeki ağaçların arasından görünüyordu.

“Silahlarımız olmayabilir,” dedi Deja. “Ama orada yaşayan kişinin muhtemelen vardır.”

“O ne?” diye sordum, dürbünün üstündeki odaklama tekerleğini ayarlayarak.

“Dedim ki...” diye başladı Deja, “...biz...”

“Hayır, o değil. O.” Hâlâ merceklerden bakarken bir elimle işaret ettim.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Lee.

“Açık mavi bir köşe. Şeye benziyor... Bahçenin arka köşesinde bir cankurtaran kulesi mi var?”

“Ha?” dedi Deja. “Bakayım.” Elini dürbüne doğru uzattı ve ben de dürbünü ona verdim.

“Daha fazla dürbüne ihtiyacımız var,” dedi Max.

“Ah, sanırım artık hepiniz babamın kuş gözlemleme hobisinin yararlı olduğunu düşünüyorsunuzdur,” dedi Lee.

“Evet, ona bizi de gelecek hafta sonu götürmesini söyle,” dedi Max.

Theo gözlerini kıstı. “Muhtemelen sadece bir kulübedir.”

“Bir cankurtaran kulesi olduğuna yemin ederim,” dedim onu omuzlarından tutup doğru yöne çevirerek. Sanki omuzlarındaki ellerim bir öpücüğün habercisiymiş gibi gülümsedi. Adil olmak gerekirse haksız da sayılmazdı. Bu haftaki her şey bir öpücüğün habercisiydi. “Konsantre ol,” diye fısıldadım.

“Ne demek istediğini hiç anlamadım,” diye karşılık verdi eli bacağıma değerken. Theo’nun arkasında, tepenin daha yüksek bir yerinde duruyordum ve kollarımı boynuna doladım. O da bana doğru yaslandı.

Yanağından öptüm.

“Sanırım haklısın. Bu bir cankurtaran kulesi,” dedi Deja, daha iyi görebilmek için çömelerek.

“Biri neden böyle bir şey alsın ki? Arka bahçeleri okyanustan on dakika uzaklıkta.” Bu önemli bir şey gibi geldi. Eğer bu gerçekten Andrew’un eski eviyse, kulenin anlamı olmalıydı.

“Daha yakından bakmamız gerek,” dedi Deja.

“Hadi gidelim,” dedim.

Tepeden aşağı inmek, yukarı çıkmaktan daha hızlı oldu ve kısa süre sonra yine çitlerin önündeydik. Maxwell yine interkom kutusuyla uğraşırken ben dürbünle arka bahçeye bakıyordum.

“Merhaba,” dedi, ağzını hoparlöre doğru yaklaştırarak. Cevap gelmedi.

Bahçenin her santimini titizlikle taradım, ta ki mavilik görüş alanımda tekrar büyüyene kadar.

“Andrew Lancaster burada mı yaşıyordu?” diye sordu Max, küçük gümüş kutuya. Bunu yaparken çeşitli düğmelere basıyordu.

Şaşkın bir çığlık attım.

“Ne oldu?” diye sordu Theo. Omzumun dibinde durmuş, kapının demir parmaklıklarından gözlerini kısarak bakıyordu.

“Can kurtarma kulesinde fotoğrafları var. Okyanus ve sörf sahneleri.” Andrew kariyeri boyunca birçok şey çizmişti: lastikler, yol işaretleri ve kamyonlar. Bu da doğru evde olduğumuz anlamına geliyordu. Andrew’un burada yaşadığı anlamına.

“Andrew,” dedi Deja yumuşak bir sesle.

Bu sörf tahtası değildi ama belki de tahtanın burada bir yerlerde olduğu anlamına geliyordu.

Max hoparlöre doğru, “Bizi içeri alın,” dedi.

Dürbünü indirdim ve tam açıklık bulmak için mülkün etrafında yürümeyi önermek üzereydim ki bir şeyin metale çarpması gibi bir ses duyuldu. Oldukça büyük bir taşın çitlerden yere düştüğünü ve toz kaldırdığını gördüm.

Max geriye sıçradı ve konuşmakta olan diğerleri sessizliğe büründü.

“O neydi...” diye sormaya başladı Theo ve tam o anda demir çubuklara çarpan başka bir taş tarafından sözü kesildi.

Lee eğildi ve elini başının üstüne koydu, bu sefer çitin üzerinden başka bir taş geldi. “İçeride biri var.”

Ağaçların arasından sert bir erkek sesi, “Defolun buradan!” diye bağırdı. Sese başka bir taş eşlik ediyordu. Taş ayaklarımın dibine düştü, yerden sekerek kaval kemiğime çarptı.

Theo beni geri çekti ve arkasına aldı.

“Sadece konuşmak istiyoruz!” diye bağırdım. “Andrew burada mı yaşıyordu!”

“Defolun yoksa polisi ararım!” Ağaçların arkasından iri yarı, güçlü bir adam çıktı.

“Hayır,” dedi Lee ve arabaya doğru koştu.

“Sörf tahtasını gördünüz mü?” diye bağırdım.

Bu sefer adamın taşı fırlatmak için geldiğini görünce hepimiz koştuk ve düşündüğümüzden daha hızlı bir şekilde arabaya bindik.

Lee arka koltukta gülerken Theo arabayı çalıştırdı. Lastikler yolda tutunacak bir yer bulmak için tozu dumana katıyordu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Max kahkahalarla gülmeye başladı. “Neredeyse ölüyorduk!”

“Neyse ki ölmedik,” dedi Deja. “Ama Theo’nun güzel arabasında neredeyse birkaç yeni çizik oluşacaktı.”

“*Bende de.*” Kaval kemiğimi ovuşturdum.

“İyi misin?” diye sordu Theo. “Vuruş yapabilecek misin?”

“En önemli şey,” diye şaka yaptı Max.

“Hayır, ben sadece...”

Theo’nun elini tuttum. “Ne demek istediğini biliyorum. İyiyim.” Aslında artık acımıyordu ama taşın çarptığı yer kirlenmişti. “Taş yere çarpınca yavaşladı.”

“Bu çok heyecanlıydı,” dedi Lee alaycı bir şekilde. “Ama bir daha yapmayalım.”

Başımı salladım fakat asıl merak ettiğim şey, o adamın benimle konuşmasını, cankurtaran kulesini görmeme izin vermesini nasıl sağlayabileceğimdi.

Bölüm 31

Mikrofona doğru, “Neden ayrıldınız?” diye sordum büyü-kanneme. Kendimi aklımdaki düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışıyordum: o adamın cankurtaran kulesini görmemize nasıl izin vereceğini çözememiş olmamdan, birkaç günlük aradan sonra antrenmanlara geri dönmüş olmamdan ve kaslarımın yine ağrımasından, iki gün içinde okul futbol takımında vurucu olmayı deneyecek olmamdan.

“Ben ve Andrew mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“İlk seferinde mi?” diye sordu.

“Birden fazla mı ayrıldınız?”

“Evet.”

“O zaman evet, ilk seferinde.”

“Cheryl.”

Masamdaki telefonum titreyince irkildim. Tam da bu nedenle kayıt seansları sırasında telefonumu genellikle çantamda bırakırdım.

Ama Theo'nun ekrandaki mesajı beni gülümsetti:

**Bugün iyi vuruş yaptın. Muhteşem
bir iş çıkaracaksın.**

Gülümsedim ve telefonumu arkamdaki yatağa fırlattım. İşim bitince ona cevap verecektim.

“Bekle, ayrılmanızın sebebi Cheryl miydi?” dedim, sonunda büyükannemin cevabını anlayarak. “Tahtanı ödünç verdiği kız mı?”

“Aslında tahtamı ona ödünç veren Andrew’du.”

“Yok artık!”

“Birlikte sörf kulübündeysiler ve kızın tahtası hasar görmüştü. Andrew da gelip benimkini benim iznim olmadan aldı.”

“Bunu yapmış olamaz,” dedim, bu sefer her kelimeyi vurgulayarak. “Küçük serseri.”

“İyi bir hareket değildi.”

“Sen de ondan ayrıldın mı?”

“Kıskançlık yüzünden oldu. Cheryl’e karşı bir ilgisi olduğunu sandım.”

“Peki, nasıl yaptın?”

“Onunla nasıl mı ayrıldım?”

“Evet çünkü o zamanlar mesajlaşmak yoktu,” dedim, Jensen’la nasıl ayrıldığımı düşünerek. Ya da en azından bunu nasıl resmîleştirdiğimi.

“O zamanlar mesajlaşmaktan çok uzaktık. Sanırım ona bir telgraf gönderebilirdim,” dedi.

Güldüm.

“Hayır, sisli bir öğleden sonraydı. Burada bazen sis olur, bilirsin.”

“Evet, Morro Körfezi’nde yaşamayanlar için belirteyim, buraya bazen sabahları hatta bazen tüm gün süren bir sis çöker ve

körfezin yanındaki büyük kayaya yapışıp okyanusun üzerinde süzülür. Aynı anda hem güzel hem de ürkütücüdür.”

“Bir ayrılık için mükemmel bir hava,” dedi büyükannem. “Andrew sörf yapıyor, ben onu kıyıda bekliyordum. O ve Cheryl aralarında benim tahtamla birlikte sudan çıktılar. Cheryl beni gördü ama yürümeye devam etti. Fakat Andrew kaldı. *Tahtamı kullanmasına izin mi verdin?* diye sordum. Şaşkın görünüyordu, ben de Cheryl’i işaret ettim. *Ne olmuş yani? Tahtayı sana ben verdim zaten,* dedi.”

Şaşkın bir çığlık attım.

“Evet,” dedi. “Ben de, *o zaman ikiniz de onun olabilirsiniz!* diye bağırdım.”

“Sonra?” diye sordum öfkeyle sahneyi hayal ederken.

“Sonra gittiler. Tahtamla birlikte.”

“Neler oluyor?” diye sordum yanımda yürüyen Max’e. Öğle yemeğinde bagajımdan bir eşofman üstü almak için arabama gitmiştik çünkü nisan ayı olmasına rağmen bugün hava soğuktu. Bu, Theo’nun eşofman üstüydü, yogadan önce bana ödünç verdiği eşofman üstü. Geri vermemiştim ve iyi ki de vermemiştim. Yumuşak kumaşta kalan sabunlu vanilya kokusu beni gülümsetti.

Öğleden sonra sisi çöküp çimlere ve ağaçlara yapışmış ve havada asılı kalmıştı. Bugün bana büyükannemi ve Andrew’u hatırlatıyordu. Kampüse geri dönerken giydiğim eşofman üstünün kollarını ellerimin üzerine çektim. “Jensen bir ay önce tüm okula ne kadar berbat biri olduğumu duyurduğundan beri bu kadar çok insan bana bakmamıştı.”

“Belki de bana bakıyorlardır,” dedi Max el sallayarak. El salladığı kız bana sanki acıyormuş gibi, üzgün gözlerle baktı.

“Neydi o?” diye sordum. “Suratımda bir şey mi var?”

“Evet, garipti. Hayır, suratında hiçbir şey yok.”

“Yarınki seçmelere katılacağımı herkes öğrendi mi sence? Sızdırılmış olabilir mi?”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

Avlunun karşı tarafındaki masamızda oturan Deja ve Lee’yi, daha seslerini duymadan gördüm. Birbirlerine sokulmuşlar, telefon ekranını paylaşıyorlardı. Deja sanki orada olduğumu hissetmiş gibi bana baktı, sonra tekrar telefona döndü.

Bunu gördü mü? Lee’nin dudaklarındaki soruyu görebiliyor ama sesini duyamıyordum.

Deja’nın gözleri yine üzerime dikildi. *Sanmıyorum*, dedi dudakları. İçimden bir panik dalgası geçti, yürüyüşüm sürünmeye dönüştü.

“Ne oldu?” diye sordu Max, benim hızıma ayak uydurarak.

Telefonumu cebimden çıkarıp, baktıkları gizemli mesajı alıp almadığımı kontrol ettim ancak bekleyen bir bildirim yoktu.

Deja’nın omuzları kalkıp indi, yüzünde endişe çizgileri belirdi. Belli ki şu an bir şeyler hisseden Max de kendi kendine küfretti.

“Selam,” dedim masaya ulaştığımda.

“Sana bir şey göstermem gerek,” dedi Deja.

Yutkundum ve banka çöktüm. “Kötü mü? Belki de yarınki seçmelere kadar beklemeliyiz.”

“Evet, belki,” dedi. Gözleri telefona kaydı, sonra tekrar bana döndü.

“Finley, o kadar uzun sürmez,” dedi Lee. “Nasılsa öğreneceksin. Herkes biliyor.”

“*Ben* bilmiyorum,” dedi Max.

“Öğreneceksin.”

“Theo nereye gitti?” diye sordum, etrafa bakınıp şu an onun istikrarlı duruşuna ihtiyaç duyarak.

Deja’nın çenesi kasıldı.

“Seni bulmaya gitti,” dedi Lee. “Yürürken seni görmemiş olmalı.”

“Tamam,” dedim. “Göster bakalım.”

“Emin misin?” diye sordu Deja.

“Nedir?”

“Bir video.”

“Bir video mu?”

Başını salladı ve bana emin olup olmadığını tekrar sormadan telefonu uzattı. Emin olmasam da telefonu yan çevirdim ve *oynat* tuşuna bastım.

Video tanıdık bir arka bahçede başladı. Theo’nun olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Biri bir amatör futbol maçını kaydediyordu. Birkaç çocuk öylesine paslaşıyor, topu yakalıyor ve sonra topla koşuyordu. Belli ki temassız bir oyundu. Koşucuya dokunulduğunda duruyordu. Neredeyse bayraksız bayrak futbolu gibiydi. Kayıt bir dakikadan kısa sürdü ve kamerası uzaktaki bir şeye odaklandı. Gittikçe yakınlaştı ve bu bir şeyin ben olduğumu gördüm. Deja, Max ve Lee ile Theo’nun arka verandasında duruyordum.

“Jensen’in kız arkadaşını davet ettiğine inanabiliyor musun?” diye sordu telefonu tutan kişi gülerek.

“Cesurmuş,” dedi bir başkası.

“Jensen onun yerini çaldı, şimdi de o Jensen’in kız arkadaşını mı çalacak?”

“Sezonun son maçıydı, ben buna hırsızlık demem.”

“Hey, Theo,” diye seslendi telefonu tutan kişi. “Jensen’in sana yaptığına hırsızlık der misin?”

Theo baktı. Kaydedildiğini bilip bilmediğini anlamak zordu ama eli, dizinin üzerindeydi. “Vurmasını mı?” diye sordu.

“Evet, sence seni *playoff* maçından atmak için mi bu kadar sert şekilde yere serdi?”

Theo’nun çenesinin oynadığını görebiliyordum. “Evet,” dedi.

“Yani şimdi sen de onun kız arkadaşıyla mı birlikte olacaksın?”

Theo’nun gözleri kameranın ötesine, muhtemelen arkadaşlarıyla birlikte durduğum yere kaydı.

“Onun kız arkadaşını çalamazsın,” dedi bir başkası. “Bu podcast olayından sonra kızın artık futbol oyuncularından uzak durduğunu duydum.” O noktada hiçbir şeyden uzak durmaya yemin etmemiştim ancak böyle bir söylentinin yayılması beni şaşırtmadı.

“Ah, lütfen,” dedi Theo, “Ellerim arkamda bağlıyken bile onu çalabilir ve bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlayabilirim.”

Derin bir nefes aldığımda gözlerim hemen yandı.

Hepsi güldü ve cep telefonuna veya onu kullanan kişiye bir şey çarpmış olmalı ki video aniden çimenleri çekmeye başladı. Ardından ekran kararana kadar bazı sarsıntılı, bulanık kareler görüldü.

“Ah hayır,” diye fısıldadı yanımda oturan Max. “Bu hiç iyi değil.”

Kalbim ayaklarımın dibine düşmüş gibi hisse kapıldım.

“Üzgünüm,” dedi Deja, sanki bana videoyu göstermesiyle her şeyin suçlusu o olmuş gibi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve derin bir nefes aldım. Kaçıp gitmek ve arkama bakmamak, son birkaç haftada olan her şeyi unutmak istiyordum.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Lee.

O an Jensen'in avluya girdiğini ve etrafa baktığını gördüm. Karnımda yavaş yavaş bir ateş yanmaya başladı ve tüm göğsümü yaktı.

Diğerleri de onu görmüş olmalı ki Deja, "Bütün okula senin berbat bir podcast sunucusu olacağını duyurduğu zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Büyükkannenin ona mesaj attığını iddia ederek evine geldiği zamanı hatırlıyor musun?" dedi Lee.

"Onun için bulduğun podcast fikirlerinin sıkıcı ve basit olduğunu söylediği zamanı hatırlıyor musun?" dedi Max.

"Aklına gelen tek podcast fikrinin, yani seçmelere katıldığı fikrin *senin* fikrin olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Deja.

Ne yaptıklarını biliyordum. Beni tahrik ediyorlardı. Bu hoşuma gitti ama Jensen'in beni nasıl mahvettiğini hatırlatmalarına ihtiyacım yoktu. "Pes edeceğimi mi sanıyorsunuz?" diye sordum, tam olarak düşündükleri şeyin bu olduğunu fark ederek. Geçmiş benliğimin bu yeni engel karşısında muhtemelen pes edeceğini biliyordum. Ama bunun için çok çalışmıştım. Belki de başarısız olacaktım ama pes etmeyecektim. Bu işi sonuna kadar götürmeliydim.

"Hayır, biz..." Deja sustu.

"Olabilir?" dedi Max.

"Endişelenme, denemeye devam ediyorum."

Theo avluya doğru kayarak geldi, çılgınca etrafına bakıyordu. Beni görmeden önce, Jensen'la birbirlerini gördüler.

Jensen sanki intikam almak için oradaymış gibi Theo'ya doğru ilerledi.

Theo'nun, "Şimdi değil," gibi bir şey söylediğini duydum.

Jensen ilerlemeye devam etti ama Theo onun ötesine, bana bakıyordu.

Yüzünde rahatlama ve hüznün karışımı bir ifade belirdi. Tam o sırada Jensen ona yumruk attı.

Avlu çıgıllıklarla inledi, Theo ve Jensen aniden insanlarla çevrildi. Theo yüzüne gelen beklenmedik yumrukla yere düşmüştü. Ayağa fırladım ve düşünmeden, sadece tepkisel olarak ileriye doğru koştum.

“Ayağa kalk!” Jensen kalabalığın arasından gelip önüne geçtiğinde bunu söylüyordu.

“Dur,” dedim.

“Onu mu savunacaksın?” diye sordu Jensen.

“İkinizi de savunmuyorum. Durmanızı söylüyorum.”

“Çekil yolumdan,” dedi.

Arkamda duran Theo ayağa kalktı. “Üzgünüm, Finley,” dedi.

Arkama tek bir bakış attım ama daha ben bir şey söyleyemeden Bay Whitley yanımızda bitti. “Neler oluyor?”

Etrafımızdaki herkes aynı anda konuşmaya başladı ama Max’in sesi diğerlerinin sesini bastırdı. “Jensen, Theo’ya yumruk attı!”

Bay Whitley, büyük ihtimalle itiraf etmeye saniyeler kala Jensen’a baktı ancak Theo, “Hayır, atmadı,” deyince durdu. Theo’ya kısık gözlerle baktım ama o bana bakmıyordu.

“Atmadı mı?” diye sordu Bay Whitley.

“Kimse bana yumruk atmadı. Sadece düştüm, dizim yüzünden, bilirsiniz,” dedi Theo sakın bir şekilde.

“İyi misin?” diye sordu Bay Whitley.

“Her şey yolunda,” dedi Theo.

“Öğle yemeği neredeyse bitti. Hadi dağılalım,” dedi toplanan kalabalığa.

Bay Whitley de dâhil olmak üzere insanlar ayrılırken Jensen, “Senden gelecek hiçbir iyiliğe ihtiyacım yok,” dedi.

“İnan bana, senin için değildi,” diye yanıtladı Theo.

Döndüm ve koştum. Theo’nun beni takip ettiğini biliyordum ama otoparka yaklaşıncaya kadar durmadım. Beni zorlamaya çalışmadı. Sonunda, etrafta kimse kalmayınca döndüm. “İhbar etmeyecek kadar havalı mısınız?” dedim. “Uzaklaştırma alırdı.”

“Kesinlikle,” dedi.

“Kesinlikle mi? Ah!” Seçmeler yarındı.

“Onu yeneceksin. Beni değil.”

“Öf,” diye homurdandım hayal kırıklığıyla. Giydiğim eşofman üstünün kokusu beni boğuyordu. Üstümden çıkarıp göğsüne doğru ittim.

Aşağıya doğru kayarken zar zor yakaladı. “Finley,” dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerim pantolonunun örttüğü dizine kaydı. “Sakatlanmana Jensen mi sebep oldu?”

“Oyundan sonra beni yere seren oydu, evet.” Kaşlarını çatı. Sol gözünün yanında kırmızı bir iz oluşmuştu. “Jensen’in sana bunu anlattığını sanıyordum. Bildiğini sanıyordum.”

“Bilmiyordum.” Derin bir nefes aldım. “Yani bütün bunları bu yüzden mi yapıyorsun? Bana bu yüzden mi yardım etmek istedin?”

“Üzgünüm,” dedi.

Burası dışında herhangi bir yerde olma isteğiyle tekrar arkamı döndüm.

“O video! Söylediğim şeyler kasıtlı değildi! Bunu söylediğimi unutmuştum çünkü bazen kastetmediğim aptalca şeyler söyleirim. Çoğunlukla da küstah bir aptal olduğum için. Benden nefret ettiğini sanıyordum. Ama ben çok daha uzun süredir senden hoşlanıyordum.”

Sırtım hâlâ ona dönüktü, gözlerimi kapattım. “Ne zaman vazgeçmen gerektiğini bil, Theo,” dedim ve uzaklaştım.

Bölüm 32

A rkadaşlarımla birlikte kapılardan girerken, futbol sahası kısa düdük sesleriyle yankılanıyordu. Önceki günden beri beni yalnız bırakmamışlardı. Öğleden sonra en azından birinden her beş dakikada bir mesaj alıyordum ve sonra Deja saat sekizde evime gelip bana yatıya kalacağını söyledi. İyiymişim gibi davranmak istedim ama değildim. Kollarına yığılıp bütün gece Theo ve Jensen’la ilgili kötü konuşmasına izin verdim. Faydası olmadı. Çok ağladım. Ama bugün acıyı öfkeye çevirmek zorundaydım yoksa iş göremezdim.

Çocuklar gruplar hâlinde çizgilere yönlendiriliyordu.

“Gergin olma,” dedi Max. “Seçmelere özel takımlar için katılıyorsun, bu yüzden tüm çalım antrenmanlarını ve diğer şeyleri yapmak zorunda kalmayacaksın. Sadece önceden çalıştığın şeyler.”

Ona baktım ve bunu nereden bildiğini sormak istedim, Theo’nun bana söyleyeceği şeyleri ona mesaj atıp atmadığını

sormak istedim ama buna gerek yoktu. Çok belliydi. Bana ma-
sum bir ifadeyle baktı.

Koç Wallis bize doğru döndü, yanındaki yardımcı antre-
nöre bir şeyler söyledi ve sonra tekrar oyuncuları yönlendirmeye
devam etti. Kasklarla dolu bu yerde Jensen'ı seçemiyordum, bu
yüzden beni görüp görmediğini bilmiyordum ama çocuklardan
bazıları bana bakıyordu.

Yardımcı antrenör koşarak yanımıza geldi. "Seyirciler tri-
bünlere lütfen."

"Peki, efendim," dedi Maxwell ve tribünlere doğru yönelme-
den önce üçü de bana sarılıp ellerimi sıktı.

Ben yerimden kıpırdamayınca antrenör tribünleri işaret etti.

"Bugün vurucu seçmelerine girmeye geldim," dedim.

Sanki asıl espriyi bekliyormuş gibi ifademi inceledi.

"Bunun için nereye gitmeliyim?" diye sordum.

Antrenör güldü ama ben ona eşlik etmeyince boğazını te-
mizleyip, "Gerçekten mi? Bu... aslında oldukça havalı. İyi mi-
sin?"

"Evet," dedim toparlayabildiğim kadar güvenle.

"O zaman seni Koç Wallis ile konuşturayım. Sana biraz
ekipman almamız gerek. Bu arada, ben Koç O'yum. Peki sen?"

"Finley Lucas."

"İyi şanslar, Finley."

Başantrenör Bay Wallis o kadar hızlı ikna olmadı. Denemek
istediğimi söyledikten sonra bana uzun süre baktı. Sonunda,
"Neden? Yoksa bu bir reklam gösterisi veya başka bir şey mi?"
diye sordu

"Hayır, değil. Ben iyi bir vurucuyum, Koç," dedim. "Bunu
kanıtlamam için bana bir şans verin. Kimseden bir iyilik istemi-
yorum. Sadece buradaki herkesle aynı şansını istiyorum."

Ellerini birbirine vurdu. “Tamam. Ne yapabileceğine bakalım.”

Hazırlandıktan sonra beni bir sıraya yönlendirdi ve ben de girdim. Solumda biraz kıpırdanma oldu, derken Jensen yanımda belirdi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Gözleri ateş gibiydi.

“Sanırım seçmelere gireceğim,” dedim kaskıma vurarak. Bunlar kayıt stüdyosunun önünde bana söylediği sözlerin aynısıydı. Yaşattığı şok nedeniyle hafızama kazınmıştı. Acaba şimdi de benim sözlerim onun hafızasına kazınacak mı diye merak ettim.

“Ne... ne? Ne demek istiyorsun? Futbol için mi? Yapamazsın.”

“Sanırım yapabilirim,” dedim. Henüz hangi pozisyon için denediğimi bilmediğini fark ettim. Son birkaç haftadır Jensen’a karşı hissettiğim tüm öfke artık Theo’ya karşı hissettiğim tüm öfkeyle birleşmişti. Öfkeyle yanıyordum. Kendimi güçlü hissediyordum, sanki hiçbir şey beni durduramazmış gibi.

Bugünkü futbol seçmelerinden sonra hiçbir şeye geçen ay yorulduğuma minnettar olduğum kadar minnettar olmamıştım. Koşuyor, dikilmiş vaziyette duran pedlere vuruyor ve çimlerin üzerinde yatan kare şeklindeki ip merdivenlerin içine ve dışına hızlı adımlar atıyordum. Üstelik hepsini hantal pedler ve bir kask takarken yapıyordum. Bu çok da yeni bir şey değildi. Theo geçen hafta bana pedler ve kaskla vuruş yaptırmıştı. Bugün daha çok sıcakladım, daha çok terledim ama iyi ayak uyduruyordum. Sadece kondisyonumdan dolayı değil, sonunda o gün geldiği için vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden de.

Güneş sislerin arasında alev alev yanarken Koç, grubu iki ayrı takıma ayırmaya başladı.

“Özel takımlar,” diye seslendi Koç O. “Beni takip edin.”

Harekete geçtim ve Jensen’ın yanına bir adım attım.

“Gerçekten mi?” diye sordu Jensen.

“Gerçekten.”

“Ne yaptığını anlıyorum. Bu bir intikam. Ama şakayı çok ileri götürüyorsun. Kendini rezil edeceksin. Ve Koç bundan hiç memnun olmayacak.”

“Bu bir şaka değil,” dedim. “Seçmelere katılıyorum.”

Son bölgedeki direkleri işaret etti. “Vurucu pozisyonu için mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Bu bir podcast seçmesi kadar kolay değildir ama.”

“Belki de öyledir,” dedim çünkü bu pozisyonu ondan çaldığımda bu uğurda hiç çalışmadığımı düşünmesini istiyordum.

“Bunun sonunda zarar görecektir olan tek kişi sensin,” dedi. “Pazartesi günü herkes senden bahsediyor olacak.”

Omuz silktim. “Artık alıştım. Bir podcast sunucusu olarak ne kadar berbat olduğumla ilgili okul çapındaki güzel duyurundan beri, bir sürü dedikodunun konusu oldum.”

“Ben öyle bir şey demedim,” dedi alaycı bir tavırla.

“Tam olarak öyle dedin, Jensen, sadece daha spesifiktin. Hangi konularda berbat olduğumu net şekilde anlattın.”

“Bir şeyleri hatırlamak istediğin gibi hatırlıyorsun.”

“Belki de kendini daha iyi hissetmek için hafızanı değiştirmişsindir ama ben ne duyduğumu biliyorum,” dedim. Roller artık değiştiği için geçmişi değiştiremezdi.

“Bu fikri aklına Theo mu soktu?”

“Hayır, bu benim fikrimdi. Theo ile alakası yok.” Artık Theo’nun, Jensen’ın düşmesini sandığımdan daha çok istediğini fark etmiş olmama rağmen, bu en başından beri benim planımdı.

“Ben seni incitmeye çalışmıyordum,” dedi.

Omuz silktim. “Ben de.” Ama bu bir yalandı. Yapmaya çalıştığım tek şey buydu. Bunun canını acıtmasını istiyordum. Hem de kötü bir şekilde. Bunu elinden aldığımda, acıyı iliklerine kadar hissetmesini istiyordum. Korkmasını istiyordum. Ama şu âna kadar sadece hafifçe rahatsız olmuş ve dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

“O zaman...” dedi, sanki bir tür kabullenmeye varmış gibi, “...iyi şanslar.” Yumruğunu, sanki tokuşturmamı istiyormuş gibi uzattı. Hayatımızda hiç yumruk tokuşturmamıştık. Henüz tehdit altında olmadığı için benden daha erdemli bir insanmış gibi davranıyordu. Onunla yumruk tokuşturmadım. Açıkçası daha erdemli bir insana yakın bile değildim.

“On yard çizgisinden başlayıp geriye doğru ilerleyeceğiz,” dedi Koç O. “Her durakta üç vuruş görmek istiyorum. Bir orta, birer tane de ortanın her iki yanında. Sonra sizi engellemeye çalışan bazı savunmacılarla pratik yapacağız. Önce kim gitmek ister?”

Önümdeki bir çocuk elini kaldırdı. Birinci veya ikinci sınıf öğrencisi olduğunu varsaydım çünkü onu ya da diğer çocuğu tanıımıyordum. O pozisyonu almayı uman dört kişiydik. Jensen’dan önce olduğum sürece hangi sırayla gittiğimizin önemi yoktu. Kafasının içine girmek istiyordum.

“Tamam, harika,” dedi Koç O. Arkamdaki birine işaret etti ve Theo koşarak geldi. Sol gözü artık morumsu siyahtı. Kalbim bir anlığına tekledi. “Theo bugün bana ekipman ve top yerleştirme gibi konularda yardım edecek.”

Dişlerimi sıktım. Böyle olacağını fark etmemiştim ama büyük ihtimalle bu, onun giden vurucu olarak üstlendiği roldü.

“Elinde ne var, görelim bakalım,” dedi Koç.

File bir poşet tutan Theo futbol topalarını çıkarmaya başladı.

“*Onun* gerçekten burada olması gerekiyor mu?” diye sordu Jensen. “Başlangıç vurucusunun burada olması büyük baskı, Koç.”

“Sence maçta baskı olmaz mı?” dedi Koç.

“İyi de sanki o karar verecekmiş gibi duruyor.”

“*Ben* karar vereceğim, evlat,” dedi Koç. “Durumu kabullen. Tamam, Scott, topunu yerleştir.”

“Erkek arkadaşını buraya getirmesi adil değil,” diye mırıldandı Jensen kendi kendine. Theo’nun şu an zihinsel oyunuma ne kadar az yardımcı olduğunu bir bilseydi... Aklım karmakarışık.

Theo, on yard çizgisindeki plastik bir tutucuya bir top yerleştirdi ve ilk gönüllü Scott ona yaklaştı. Sonra geri çekildi ve vurdu. Top direklerin arasından temiz bir şekilde geçti. Belki de bu konuda Jensen’dan daha fazla rakibim vardı. Birden fazla kişiyi yenmem gerekeceğini gerçekten düşünmemiştim. Omuzlarımı dikleştirdim. Jensen benim imrendiğim yer için yirmi dört kişiyi yenmişti, ben de üç kişiyi yenebilirdim. Diğer yeni çocuk da aynı sonuçları elde etti.

“Sırada ben varım,” dedim öne doğru bir adım atarak.

Jensen de öne doğru bir adım atmıştı ve ben attığımda durdu. Sanki önce benim gitmeme izin veriyormuş gibi kolunu yana doğru uzattı. Tek kelime etmedim, benim adıma hareketlerim konuşacaktı.

“Başaracaksın,” dedi Theo yaklaştığımda.

“Konsantre olmam gerek, Theo. Benimle konuşma.”

Başını salladı, gözleri üzgün, çenesi gergindi.

Topu tutucuya koydu. Yandan bir haykırış duydum.

Deja olduğunu biliyordum ama bakmadım. Koç’un bunu bir şaka olarak gördüğümü düşünmesini istemedim. Üç adım geriye ve bir adım da sola attım.

Derin bir nefes aldım, sonra verdim ve ileri doğru koştum.

Topa ulaşmadan hemen önce Jensen yüksek sesle, “Kaçırma,” dedi. Tereddütle yürüdüm ve ayağım topa garip bir açıyla çarptı, top çimlerin üzerinden kaydı. Küfretmemek için kendimi zor tuttum.

Theo homurdandı ve Jensen’a doğru koştu. Koç onu gömleğinden çekti. “Sakin ol! Derhâl! Git bir tur at.”

Theo başını öne eğdi ve koşarak uzaklaştı.

Jensen yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi zar zor zapt edebiliyordu.

“Jensen,” dedi Koç. “Maskaralık yok. Ama Finley maç sırasında da dikkat dağıtıcı şeyler olacak. Bunların seni etkilemesine izin veremezsin.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Tekrar dene,” dedi.

“Tekrar deneyebilir mi?” diye sızlandı Jensen.

“Elbette deneyebilir. Şimdi çeneni kapa.”

Bu sefer top dışında her şeyi aklımdan çıkardım. Kaçırmanın utancını unutmaya çalıştım. Diğer insanların beni bunun için yargılamasını da. Odaklandım. Bu sefer tam isabet sağladım. İstedğim kadar güçlü bir vuruş değildi ama başardım ve top en sağdaki direğin iç tarafına zar zor uçtu.

Bu, kesinlikle Jensen’ın kafasına umduğum kadar girmeyecekti. Zaten topa tam ortasından vurduktan sonra kendini kutlar gibi kaşlarını bana doğru kaldırarak bunu kanıtladı.

Her birimiz o mesafedeki diğer vuruşlarımızı tamamladık ve sonra Koç bizi on yard geriye götürdü. Bu sırada Theo sahadaki turundan dönmüştü. Gözleri karanlıktı ve tekrar vuruş yaparken Jensen’a dik dik baktı.

Bu mesafede ritmimi ve öz güvenimi geri kazandım. Topa tam ortasından sertçe vurdum. Ondan sonra rahatladım.

Rahatladıkça, vuruşlarım daha öz güvenli ve kendinden emin hâle geldikçe Jensen'in vuruşları daha vahşi ve zayıf hâle geldi. Otuz yard çizgisini bitirdiğimizde, iki vuruşu tamamen kaçırmıştı. İkisi de çok sola uçmuştu. Diğer iki vurucu da birer tane kaçırmıştı. Bense ilk başarısız denemem dışında başka bir hata yapmamıştım.

Jensen'in kaçırdığı vuruştan sonra Theo'nun, "Henüz kama vuruşundan vazgeçmedin, değil mi?" diye mırıldandığını duydum. Duyduğundan emin olmak için Koç'un yanında duruyordu. Koç panosuna notlar alıyordu, ne olduğunu bilmiyordum ama Jensen'in adının yanında tutarsız kama vurucusu gibi bir şey olmasını umuyordum.

Benim kazanmam bilet satışları için iyi olur, demek istedim, Jensen'i podcast için tercih etmelerinin nedenlerinden biriyle dalga geçerek. Yeni ve farklı bir izleyici kitlesi getirebilirim. Dilimi tuttum çünkü Jensen karmakarışıklı. Birinin onu itmesine ihtiyacı yoktu, zaten kendisi o noktaya varıyordu.

Bir sonraki mesafede bir vuruş daha kaçırdı. Kaçırdıktan sonra plastik tutucuyu aldı ve hayal kırıklığı içinde yere fırlattı. Tutucu üç metre öteye zıpladı ve yuvarlanarak durdu. Yeni çocuklar o mesafede iki vuruş kaçırdı. Benimse rekorum hâlâ mükemmeldi. Bu noktada adrenalin ve karmayla çalışıyordum.

O enerji beni sona kadar taşıdı, oraya getirilen birkaç savunma oyuncusunun uzanan ellerinin üzerinden attığım son vuruşu da bitirdikten sonra Koç, panosuna bir şeyler karaladı, gözlerimle buluştu ve sonra, "Sen şimdiye kadar neredeydin? Çok etkileyici," dedi.

Bu sefer kaskımı çıkarıp bekleyen diğerlerine katılırken Jensen'a kaşlarını çattım. Son vuruşunun bloke edilmesini izledim. Yıkılmış görünüyordu. Başını öne eğdi. Daha önce öfkeyle fırlattığı tutucuyu bu kez narin bir yumurtayı alıyormuş gibi aldı ve sonra topun düştüğü yere doğru koştu.

Yanımda duran Theo, “Başardın, biliyorsun değil mi?” dedi.

Onu görmezden gelmek istedim ama bunun yerine, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Öncelikle Koç’un aldığı notları okudum. İkincisi seni izledim.”

Bu bilgiyle içimden akıp gideceğini düşündüğüm aklanma ve zafer duygusunu hissetmedim. Bunun yerine, beni besleyen öfkeden kurtulup yere çakılmışım gibi hissettim. Bize doğru yavaşça yürüyen Jensen’in parmaklarının, sanki taşıdığı top bir ton ağırlığındaymış gibi neredeyse yerde sürüklendiği hissettim. Haftalar önce kaybettiklerimle dün kaybettiklerimin kederinin ağırlığını hissettim.

Kaybolmuş hissettim.

Bölüm 33

Koç düdüğünü çaldı ve hepimize öne çıkmamızı işaret etti. Yarım daire şeklinde etrafını sardık.

“İyi iş çıkardınız, millet. Pazartesi günü resmî listeyi soyunma odasının kapısına asacağız.”

Elimi kaldırdım. “Şey? Erkeklerin soyunma odasına mı?”

“Ah.” Boğazını temizledi. “Doğru... Evet... Şey, listeyi... şeye... şeye... koyacağım.”

“Atletizm ofisine mi?” diye önerdi Theo.

“Evet, kesinlikle. Pazartesi sabahı.” Etrafımızı saran ekipmanları işaret etti. “Ekipmanları, koruyucu malzemeleri ve kaskları kenarlardaki kutulara geri koyun lütfen.” Sonra da sanırım Koç Wallis’in hâlâ güçlü giden diğer grupla ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için yanımızdan ayrıldı.

Jensen kaskını yere attı, ardından da koruyucu pedlerini. Uzaklaşmadan önce Theo’nun gözlerine baktı. “Uzun bir oyun oynadın ama sonunda beni yendin.”

“Ben!” diye seslendim arkasından. “Uzun oyunu *ben* oynadım!”

Dönmedi ve bu çıkışım kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Diğerleri kasklarını ve koruyucu pedlerini çıkarıp Jensen’ın kilerin yanına koyduğunda Theo ile ikimizi yalnız bıraktılar.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Theo.

“Yapma,” diye yanıtladım.

“Keşke o sözleri neden söylediğime dair daha iyi bir açıklamam olsaydı. Doğru olduğunu düşünmedim bile. Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar benden nefret ettiğini sanıyordum. Bunu söylediğimi bile hatırlamıyorum. Muhtemelen sert veya havalı görünmek için söyledim ama kesinlikle hislerimi yansıtmıyordu. Bazen duvarlarımı böyle örерim. Ama onları indirmeyi öğreniyorum. Seni çalmaya çalışmıyordum. Jensen’dan intikam almana yardım etmekten başka bir şey yapmaya çalışmıyordum. Ve bunu yaparken sana âşık oldum. Hem de çok. Bizden vazgeçme, Finley.”

“Geçtiğimiz birkaç hafta kendimde bile değildim. Öfke-liydim. Kaybolmuştum. Sadece kayıp hayalleriyle kendini tanımlayan bu öfkeli eski kız arkadaşla nasıl birlikte olmak isteyebilirsin ki? Tabii, eğer bunu Jensen’dan intikam almak için yapmıyorsan?”

“Benim yanımda kendin olmadığını mı söylüyorsun? Birlikte olduğumuz her saniye öfke ve umutsuzlukla boğuştuğunu mu ima ediyorsun? Hikâyen bu mu?”

“Hayır. Öf.” Ellerimi yüzümde gezdirdim. “Ama o hisler oradaydı, yüzeyin altında kaynayıp duruyordu ve şimdi yok oldu. O videoyu gördüğümde, o son topa vurduğumda hepsi taşıp patladı ve geriye kalan tek şey...” Geriye ne kalmıştı? Bilmiyordum bile. Boşluk mu? Tüm bu zorlamaların, çabalamaların ve fedakârlıkların bana hiçbir şey bırakmadığının farkına

varmış olmam mı? Hatta hiçbir şeyden bile azını. Beni tatmin olmanın tam tersi bir hisle baş başa bırakmıştı. “Utanç.”

“Sence ben kötü biri miyim?” diye sordu. “Seni kullanıyor muydum?”

“Hayır, bence *ben* kötü biriyim.”

“Bunu birlikte yaptık, Finley. Eğer sen kötüysen, ben de öyleyim.”

“Evet, belki de öyleyiz.”

Gözleri cam gibiydi... ya da belki benimkiler.

Arkadaşlarım çevremi sardı, Maxwell beni korur gibi bana sıkıca sarıldı.

“Sana güvenmemem gerektiğini biliyordum,” dedi Deja. “Ve haklıydım.”

“Her şeyi berbat ettin,” dedi Lee.

“Berbat ettim,” diye cevapladı Theo.

Maxwell, sanki Lee’nin açıklamasına bir şey eklemek zorundaymış gibi homurdandı ancak Theo’nun durumu bu kadar kolay kabul etmesi onun hevesini kırdı.

“Gidiyoruz,” dedi Deja ve beni çekerlerken onları durdurmadım. Beni otoparka götürürlerken harika bir iş çıkardığımı ve bu harikalığımı restoran patatesleriyle kutlamamız gerektiğini söylerlerken de onları durdurmadım.

Tek söylediğim, “Önce duş almam gerek. Sizinle orada buluşabilir miyiz?” oldu.

Arabadan inip evime döndüğümde arkadaşlarımla restorana gitmenin bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşündüm. Çünkü şimdi hissettiğim tek şey hiçlikti. Performansıyla gurur duymuyordum. Karmanın Jensen’a hak ettiğini vermesinden mutlu değildim. Kendimi bomboş hissediyordum.

Eve girerken kramponlarımın bağcıklarını tuttum. Oturma odası doluydu. Annem, babam, büyükannem ve hatta Corey bile kanepede toplanmıştı. Hepsinin üzerinde köpek balığı desenli tişörtler ve kafalarının ortasından bir yüzgeç çıkan saç bantları vardı. Kafam karıştı. “Neler oluyor?”

“Biz de aynı şeyi merak ediyorduk,” dedi babam, saç bandını çıkarıp sehpanın üzerine fırlatırken.

“Ne? Bugün bir yere mi gittiniz?” diye sordum.

“*Sen* gittin mi?” diye karşılık verdi annem. Ayaklarının dibinden, üzerinde büyük ve parlak kelimelerle *BASTIR FINLEY!* yazan bir pankartı kaldırdı.

Kafam daha da karıştı. “Futbol sahasına gitmeyi mi denediniz?” Kapıları mı kapatmışlardı? Pozisyon için denendiğimi nereden duymuşlardı? Ve köpek balıklarının futbol oynamakla ne alakası vardı?

“Pismo’daydık, ezik,” dedi Corey kanepede oturduğu yerden. Yüzünde bir tebessüm vardı ama onun bile sinirlendiğini anlayabiliyordum.

“Pismo mu?” Bunu söyler söylemez farkındalık, yüzüme bir tokat gibi çarptı. Haftalar önce onlara bahsettiğim triatlon. O gün bugündü. Şu âna kadar gerçekte ne yaptığımı itiraf etmiş olmam gerekiyordu. Ve itiraf etmemiş olsam bile, triatlona gitmelerini hiç beklemiyordum. Özellikle de çok fazla dışarı çıkmayan büyükannemin. Bu sabahın onu ne kadar yorduğunu yanaklarının ne kadar kızardığından görebiliyordum. “Ah, hayır.”

“Açıkla,” dedi babam.

“Çok üzgünüm. Okulun futbol takımında vurucu olmaya çalışıyordum.”

“Vurucu mu?” dedi annem.

“Muhtemelen başardım,” diye ekledim, sanki bu durumuma yardımcı olacakmış gibi. Göğsüme yerleşen boşluk şimdi iki katına çıkmış gibiydi.

“Jensen’in pozisyonuna mı?” diye sordu babam.

“Evet... o, şey... podcast’in sunucusu olmayı başardı.” *Keşke tüm durumu onlara daha önce açıklasaydım* diye düşündüm.

“Ah!” dedi büyükannem ellerini çırparak. “Bunu çok iyi yapar.”

Yanaklarımın içini ısırdım, kendi kendime bu sözleriyle beni ne kadar incittiğini anlamadığını hatırlattım.

“Anlamıyorum,” dedi annem. “Jensen podcast seçmelerine mi katıldı?”

“Evet ve başardı. Ben başaramadım. Eminim hatırlarsınız. Ve bu berbattı. Ve ben öfkeliydim. Bu yüzden vurucu pozisyonu için seçmelere katıldım.”

“Peki, Jensen bunu sorun etmedi mi?” diye sordu Corey.

“Evet! Elbette etti! Aslında amacım da buydu.”

Sözlerim odadaki herkesin aklına kazınmış gibiydi, büyükannem hariç. Büyükannemin kızarmış yanaklarına düşük omuzları eşlik ediyordu.

Corey’nin gözleri kocaman açıldı ve sonra gülümsedi. “Güzel.”

Annemin kaşları çatıldı. “İntikam için mi seçmelere katıldın?”

“İntikam mı?” dedi büyükannem. “Finley bunu yapmaz. Bunun için fazla olgun biridir.”

“Değilim, büyükanne. Belli ki değilim...” Sesim zayıfladı.

Babam boğazını temizledi. “Keşke bize yalan söylemeseydin.” Parıldayan pankarta doğru başını salladı. “Seni aramak için bütün sabah dolaştık. Çok endişelendik.”

“Çok üzgünüm. Böyle olmasını istememiştim. Size daha önce söylemeliydim.”

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu annem. “Başardın mı?”

“Sanırım.”

“Tebrikler,” dedi babam ama bunu gerçekten kastetmiş gibi değildi.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdim ama ben de bunu gerçekten kastetmiş gibi değildim.

“Sen...” diye başladı annem, “...heyecanlı mısın? Bu, yeni hayalin mi?”

“Evet,” dedim kararlı bir şekilde. “Çok heyecanlıyım.” Biraz bile heyecanlanmamıştım. Bu hayalim falan değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Gerçekleştirdiğim tek hayal Jensen’dan intikam almaktı. Ama geriye kalan takımda bir pozisyon, bir ödül den çok bir yükü ve bundan nefret ediyordum.

“Düşünsene,” dedi büyükannem zamansız bir aydınlanma ânında. “Eğer bu zamanı ve enerjiyi sadece kendin için bir şeyler yapmak adına harcasaydın kim bilir neler başarırdın.”

Yutkundum. “Duş alacağım.”

Corey kanepeden fırladı ve koridorda peşimden geldi. “Keşke en azından bana söyleseydin. Jensen’ın yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Değdi mi bari?”

“Evet,” dedim, hâlâ kendimi buna ikna etmeye çalışarak. Hayatımın *biraz daha fazlasını* Jensen için harcamadığıma.

Duştan sonra gruba mesaj attım:

Hiç iyi hissetmiyorum. Bugün beni yordu. Akşam yemeği kutlamasını yarın yapabilir miyiz?

İlk yazan Max oldu:

O kadar iyi olmaz ama tamaaam.

Sonra Deja yazdı:

Ama patates kızartmalarını sipariş ettik! Hadi, kıcını kaldır da gel.

Lee:

Dinlen. Biz böyle iyiyiz.

Hiçbir şey iyi hissettirmiyordu. Ailem hayal kırıklığına uğramıştı. Uğruna çalıştığım şeyi başardıktan sonra beklediğim coşkuyu hissetmemiştim. Ve Theo... Kalbim göğsümde sıkışıyor, gözlerim batıyordu, saatlerdir hissettiğim ilk duygulardı bunlar. Neden o sonla ilgili her şey yanlış geliyordu?

Yatağıma girdim, yastığı göğsüme bastırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bölüm 34

“Ben hazırım, Finley.” Büyükanнем kapımda duruyordu, renkli bir elbise giymiş ve peruklarından birini takmıştı. Sanki biraz da makyaj yapmış gibiydi.

“Ne için hazırsın, büyükanne?” Yataktaydım. Pazar günüydü, öğleni çoktan geçmişti. Arkadaşlarıma restorana gitmek için yine yalvarmıştım. Kimseyi görmeye hazır değildim. Sadece bütün gün yatakta yatmak istiyordum. Belki de yeterince uzun süre düşünmesine izin verirsem beynim, hayatımı benim için çözerdi.

“Röportajım için.” Cevabımı beklemedi, sadece onunla podcast kaydettiğim masaya oturdu. Bugün gelmesini istememiştim ama gelmesini istediğim başka bir günü hatırlıyor olabilirdi.

“Yarın yapabilir miyiz? Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

Terlikli ayağını yere birkaç kez vurdu, sonra peruğunu işaret etti. “Artık hazırım.”

Gözlerimi kapattım ve yastığımı göğsüme bastırdım.

“Ne oldu, tatlı kızım?”

“Herkesi hayal kırıklığına uğrattım.”

“Ben hayal kırıklığına uğramadım.”

Dün uğradığını söylemek istedim. Ama bunun ne anlamı vardı? “Teşekkür ederim.”

“Peki, ya sen? Sen kendini hayal kırıklığına uğrattın mı?”

“Uğrattım,” dedim. Çünkü uğratmıştım.

“Bunu nasıl düzelteceksin?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. “Gel de anlat, canım.”

Ben de öyle yaptım. Yataktan kalkıp yanına oturdum.

Masadaki kulaklıkları bana uzatınca kıkırdadım ve onları kafamın üzerine geçirdim. O da kulaklığını taktı. Bunu yaptığımı o kadar çok görmüştü ki onları nasıl bağlayacağını ve kaydı nasıl başlatacağını bile biliyordu. Kapatmak istedim ama önemli değildi. Sesle ilgili bir şey yapmam gerekmiyordu. Bugünün konusu ben olabilirdim.

“Ne olduğunu anlat bana,” dedi büyükannem.

“Öfkenin, irademi ele geçirmesine izin verdim. Benden bir şey alan birinden bir şey alırsam kendimi daha iyi hissedeceğimi sandım ama şimdi daha da kötü hissediyorum. Üstelik şu an istemediğim bir şeye sahibim.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Biliyorum.” Büyükannemi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Dün kendimi iyi hissetmemiştim ve bugün de tepkisini kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bazen kötü şeyler yapamayacak kadar iyi biri olduğumu söylemesini istemiyordum.

Ama beni şaşırtarak, “Hepimiz hata yaparız. Karakterimizi gerçekten tanımlayan şey hatalarımızla nasıl başa çıktığımızdır,” dedi.

“Peki, hatalar kasıtlı olabilir mi? Bunu son derece bilerek yaptım. Ne yaptığımı biliyordum.”

“Sana yardımcı olur mu sandın?”

İç çektim. “Öyle sandım.”

“Ama olmadı.”

Başımı iki yana salladım, bu bir podcast hatasıydı. İnsanlar vücut dilini duyamazdı. Bu yüzden mikrofonu ağızma daha yakın tuttum ve “Hiç yardımcı olmadı,” dedim.

“Bu konuda ne yapacaksın?”

“Sanırım yeniden başlamam gerekiyor. Sıfırlama düğmesine basmam gerekiyor. Geçtiğimiz ayın yaşandığını bile unutmam gerek. Belki de geçtiğimiz yılın.”

“Hadi ama, canım. Pire için yorgan yakma.”

“Bu ne demek?”

“Geçtiğimiz ay, geçtiğimiz yıl bazı iyi şeyler yaşandığına eminim. Hatalar her şeyi kapsamaz. Her şey sadece siyah veya beyaz değildir.”

Haklıydı. Her zaman yaptığım şeye geri dönüyordum: Vazgeçmeye. Bunu yapmayacaktım. Bunu yapmak istemiyordum. “Çok zekisin, büyükanne, biliyor musun?”

“Elbette biliyorum, canım.”

“Yani pireyi öldürüp yorganı yakmamam mı gerekiyor?” diye sordum.

“Kesinlikle.”

Son bir ayın iyi yanlarını düşünmeye çalıştım. Kesinlikle Jensen’i içermeyen şeylerdi. Büyükanneyle röportaj yapmak ve sörf tahtasını aramak gibi. Hâlâ bulamamış olsam da süreç eğlenceli ve ilginçti.

“Bana senin için sörf tahtası boyayan çocuktan bahsettiğini hatırlıyor musun, büyükanne?”

“Andrew,” dedi.

“Evet, Andrew. O sörf tahtasını bulmaya çalıştım ama eski evinin sahibi bizi kovdu. Senin için bulmak istiyordum.”

“Çok tatlısın, canım. Ama artık sörf yapamıyorum.”

Güldüm. “Biliyorum, büyükanne. Görmek isteyebileceğini düşündüm.”

“Çok düşüncelisin.”

“Bazen.” Nedense Theo’nun gülümsemesi aklımdan geçti ve içimde yeni bir hüznün kıvılcımını yandı. “Andrew büyük bir hata yaptığı için ondan ayrıldın. Ama tekrar bir araya geldiğinizi söyledin. Onu nasıl affettin? *Neden* affettin?”

“Birincisi, hiç kimse mükemmel değildir. İkincisi, onun hatası beni incitmekten çok egomu yaralamıştı.”

“Ah...” Bunu düşündüm. Jensen’i düşündüğümde çoğunlukla öfke, Theo’yu düşündüğümde ise çoğunlukla hüznün hissetmemin sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Çünkü Jensen beni yaralamıştı, benden önemli bir şeyi almıştı ve Theo egomu incitmişti. Yaptığı şey yanlıştı, ama belki bu denklemde gururum da vardı, bunu aşamamamın sebeplerinden biri de buydu.

“Üçüncüsü, büyük bir jest yaptı,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Benimle ilgilendiğini kanıtlamak için büyük bir şey yaptı. Beni anladığını gösteren bir şey.”

“Ne yaptı?” diye sordum.

“Cheryl’e tahtamı ödünç verdikten birkaç hafta sonraydı. Çoğu sabah yaptığım gibi sahilde yürüyordum. Ama gözlerim sörfçüleri izlemek yerine yerdeydi, böylece güneş onları kurutmadan kum tanelerini suya geri atabilirdim. Önümde bağrışmalar duydum ve yukarı baktığımda bir grup cankurtaranın kulelerden birinde, birinin çevresini sardığını gördüm. Herkes yüksek sesle, öfkeli bir şekilde konuşuyordu.”

“Neden?” diye sordum.

“İlk başta anlayamadım. Ama yaklaştıkça grubun ortasındaki kişinin Andrew olduğunu gördüm. Elinde bir boya fırçası tutuyordu, kolları rengârenk çizgilerle doluydu.”

“Neyi boyuyordu?”

“Kuleyi,” dedi gülümseyerek.

“Kuleyi mi?”

“İlk tanıştığımız cankurtaran kulesini.”

Ağzım açık kaldı. Cankurtaran kulesi. Bize taş atan adamın arka bahçesinde gördüğüm kule o muydu?

“Ne çizmişti?”

“Sörf sahneleri, dalgalar, bir güneş ve arkasına geçip baktığımda biz vardık. Eh, bizim ayrıntılı versiyonlarımız değildi ama ilk tanıştığımız zamanı temsil eden silüetlerimizdi. Cankurtaranlar, mülklerine zarar verdiği için ona öfkelenmişti.”

“Ne yaptılar?”

“Polis, kamyonlarını kumun üzerinde sürerek geldi. Andrew o sırada beni gördü ve *Özür dilerim, çok aptaldım ve ona tahtayı vermemeliydim. Sen benim için her şeydin. Seni özledim*, gibi şeyler söyledi. Bu sırada polisler onu kamyonlarına doğru çekiyorlar ve o da, *Seni seviyorum, Charlotte! Lütfen beni affet*, diye bağıırıyordu.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Onun peşinden, *Seni affediyorum! Kule çok güzel!* diyerek koştum”

“Onu gerçekten tutukladılar mı?”

“Onu karakola götürüp ciddi bir şekilde azarladılar. Üstelik suçlamaların düşürülmesi için kuleyi normal, eski sıkıcı maviye boyamak zorunda kaldı.”

Yüreğim sızladı. “Boyadı mı?”

“Boyadı.”

Bu, bulduğumuz cankurtaran kulesinin muhtemelen gerçek kule olmadığı anlamına geliyordu. Birisi bir replika mı yapmıştı? “Sonra tekrar bir araya mı geldiniz?” diye sordum.

“Ertesi gün erkenden plaja bir fırçayla geldim çünkü babam bana o gün Andrew’un kuleyi yeniden boyayacağını söylemişti. Ve işte oradaydı, elinde mavi boya ve suratında hüzünlü bir ifadeyle. Ön tarafı çoktan boyamıştı, sanki arka tarafını yani bizi en sona saklıyormuş gibi. *Yardım lazım mı?* diye sordum. Döndü ve bana şaşkınlıkla baktı, beni kucakladı ve döndürdü. Sonra beni merdivenlerden yukarı ve içeriye taşıdı, sörf tahtamın arka duvara yaslandığı yere. Tahtayı görünce çok mutlu oldum, onunla olduğum için çok mutluydum ve onu öptüm.”

“Elbette öptün,” dedim. “En iyi öpüşen kişiyi özlemiştin.”

Kıkırdadı.

“Bekle,” dedim. “Sörf tahtanı geri aldın mı?”

Sanki o âna kadar hikâyenin o kısmını unutmuş gibi başını eğdi. Belki de unutmuştu. Belki de hikâyenin daha travmatik kısmı, yani Cheryl’in ödünç aldığı kısmı hafızasında kalan kısımdı. “Sanırım aldım.”

Bu, sörf tahtasını gerçekten evdeki yangında kaybettiği anlamına mı geliyordu? Artık neden bulunamadığı anlamına? “O sabah geleceğini nereden bilmiş?”

“Bilmiyormuş. Umut etmiş.”

“Umut,” dedim. “Ne güzel bir his.”

“Öyle.”

O akşam içeri girdiğimde annemle babam mutfakta alçak sesle konuşuyordu. Beni görünce durdular.

“Üzgünüm,” dedim. “Geçtiğimiz ay boyunca size yalan söylediğim için. Ve dün Pismo’ya gidip sabahınızı kostümler ve

pankartlarla beni aramakla harcadığınız için. Sizi endişelendirmek istemedim. Keşke ben de orada olsaydım. Desteyiniz çok şey ifade ederdi.” Kaçan bir gözyaşımı sildim. Kendi kendime ağlamayacağımı söyledim. “Evren bana çok büyük dersler çıkar-mamda yardımcı oldu ama eylemlerim için bana tuvaletleri te-mizlemek veya çiçek tarhlarını ayıklamak gibi ebeveynlere özgü bazı cezalar vermek isterseniz, bunu anlarım.”

Annem yanındaki sandalyeyi çekti ve ben de üzerine yığıldım.

“Kötü ebeveynler değiliz, değil mi?” diye sordu. “Oldukça anlayışlı ve makulüz.”

“Çok anlayışlı ve çok makulsünüz.”

“O zaman neden bize olan biten her şeyi anlatamayacağını düşündün?” diye sordu babam.

“Muhtemelen bunun nedeni aklımın bir köşesinde yaptığım şeyin yanlış olduğunu bilmem ve beni bundan vazgeçirmenizi istemememdi. Öfkeliydim.”

Annem başını salladı ve sonra elini masanın üzerinde duran elimin üzerine koydu. “Eğer evren, yaptıklarının ders kısmını hallettiyse biz de daha fazla ceza vermeyiz.”

Babam, annemin gözlerinin içine sanki daha önce konuştukları şey bu değilmiş gibi baktı ama hiçbir şey söylemedi, sadece annemle birlikte elimi okşadı.

“Bu hafta karşılık olarak birkaç ekstra iş yapacağım,” dedim.

Annem beni kendine çekip sarıldı. “Acı çektiğini biliyorum ve nedenini tam olarak bilmiyorum ama konuşmak istediğinde, biz hep buradayız.”

“Genelde aptal çocuklar yüzünden acı çekiyorum,” dedim. “Aptallıktan.”

Beni daha sıkı sardı. “Üzgünüm.”

Bölüm 3S

Pazartesi sabahı erken okula geldim çünkü netleştirmem gereken bir karmaşa vardı.

Atletizm ofisi, bankonun arka tarafındaydı ama içeri girmek için kolu çektiğimde kilitliydi. Kapıyı çaldım.

Voleybol koçu Bayan Linus beni karşılamaya geldi. “Merhaba, teslim etmen gereken evrak falan mı var?”

“Hayır, Koç Wallis veya Koç O’yu arıyorum.”

“Muhtemelen ofislerindedirler.”

“Takıma girenlerin listesini buraya asacaklarını söylemişlerdi.” Sağdan kapıyı ve pencereyi taradım ve bir şey kaçırmadığımdan emin oldum. Bağış toplama etkinliklerini, maç programlarını ve seçmeleri duyuran el ilanlarıyla doluydu. Futbol takımına kimlerin girdiğine dair bir liste yoktu.

“Henüz asmamış olmalılar. Bir de ofislerini dene.”

“Erkeklerin soyunma odasındaki mi?” Bildiğim tek ofis oydu.

“Ya da sadece burada bekle.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Burada beklemek istemiyordum. Onları listeyi asmalarından önce yakalamam gerekiyordu, sonra değil. Bu yüzden soyunma odasına gittim. Dersin başlamasına daha otuz dakika vardı ve yürürken önünden geçtiğim dolaplarda kimseler yoktu. Buna şükrettim. Ofisler en arkadaydı ve ne olur ne olmaz diye kapıya ulaşana kadar dikkatimi doğrudan önüme verdim. Tam çalmak için elimi kaldırdığımda, kapıya bantlanmış bir kâğıt gördüm. *Varsity Futbol Takımı Kadrosu* yazıyordu. Gözlerim listeyi tararken kalbim göğsümde hızla çarptı. En altta *Vurucu* kelimesini buldum. Parmağım bu kelimedden sağda listelenen isme doğru bir çizgi çizdi. *Finley Lucas*. Nefesim tılandı. Bu sonucu bekliyor olmama rağmen, kafamın içindeki küçük bir ses bana belki de bunun doğru olmadığını söylüyordu. Cumartesi günü hissetmediğim, bir ay önce podcast için hissedemediğim gurur şimdi göğsümü kabartıyordu. Başarmıştım. Bir şey için çok çalışmış ve sonra başarmıştım. Bunda kesinlikle derin bir gurur duygusu vardı.

Ama... adımın ardından *İkinci Sırada: Jensen Ballard* diye yazıyordu.

Uzanıp kâğıdı tek hamlede yırttım, buruşturup bir top hâline getirdim ve kapıyı çaldım.

Metalin arkasından boğuk bir, “Girin!” sesi duyuldu.

Kapıyı açtığımda Koç O’nun masasında oturduğunu gördüm. Koç Wallis’inki boştu.

“Finley,” dedi Koç. “Erken geldin. Atletizm ofisine başka bir liste asmak üzereydin. Tebrikler.”

“Hayır,” dedim. “Yani, teşekkür ederim. Ama yapamam.” Elimdeki kâğıt topunu masasına götürüp bıraktım. “Üzgünüm. İsterseniz ben başka bir tane yazıp asabilirim ama önce adımı silmenizi istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü takıma ait değilim. İstekli değilim ve yanlış sebeplerden dolayı seçmelere katıldım. Kalbim bu işte değil ve bunun ne kadar çok çalışma gerektirdiğini biliyorum. Son yılımı *kendi* hedeflerim için harcamak istiyorum, sadece birini incitmek için yaptığım bir şey için değil.”

“Hayal kırıklığına uğradım,” dedi Koç O. “Orada çok iyiydin. Takım seni kullanabilirdi.”

“Jensen de iyi. Takımın bana ihtiyacı yok.” Bana, benim ihtiyacım vardı.

Bir süre bana baktı ve oyuncuların ondan neden korktuğunu anladım. Ama ben çoktan kararımı vermiştim ve eğer yaptığı şey buysa, bu korkutma taktiği bende işe yaramayacaktı. Takımdaki yerimi kaybetmekten korkmuyordum. Yapmaya çalıştığım şey tam da buydu.

Ciddi bakışların ortasında arkamdaki açık kapıdan bir ses geldi: “Koç, liste yakında asılır mı?”

Döndüm ve Jensen’ın kapıda duran iri vücudunu gördüm. Beni görünce yüzü karardı.

“Sayılır,” dedi Koç. “Belki Finley’yi ikna edebilirsin...”

“Ben gidiyorum,” diye sözünü kestim. Koç’a *Jensen’in bilmesine gerek yok* der gibi bir bakış attım. “Gidiyorum. Bana tekrar söylemenize gerek yok.”

Ancak Koç buna izin vermedi ve beni şaşırtarak, “Bu kıza teşekkür etmek isteyebilirsin çünkü senin için takımdaki pozisyonunu reddediyor,” dedi.

“Hayır,” dedim. “Onun için değil.” Jensen’a doğru döndüm. “Senin için değil. Kendim için. Kendim için reddediyorum.”

Gözleri yere kaydı, sonra benimkilerle buluştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Yerini hak ettin.”

“Dediğim gibi, bunun seninle hiç ilgisi yok. Sadece istemiyorum. Ama gelecek yıl için sana iyi şanslar.” Koç’un masasındaki buruşuk kâğıdı aldım çünkü onu bir hatıra olarak istediğime

karar verdim. "Tekrar özür dilerim. Bana deneme şansı verdiğiniz için de teşekkür ederim." Bu sözlerle ofisten ayrıldım.

Arkamdan ayak sesleri geldi ama ben yürümeye devam ettim.

"Finley, bekle," dedi Jensen.

"Hiçbir şey değişmedi," dedim. "Hâlâ seninle konuşmak istemiyorum." Öfkem cumartesi günü tükenmiş olabilirdi ama bu tekrar Jensen'ın hayranı olduğum anlamına gelmiyordu. Yaptığı şey hâlâ berbattı ve onunla ilgili bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Bunu yapmamalıydım."

Soyunma odasının ortasında durdum ve ona doğru döndüm. "Hayır, yapmamalıydın. Ama yaptın, bu yüzden bitti."

"Bırakmamı mı istiyorsun? Nolen'la konuşmamı mı? Bu yüzden mi bunu yaptın?" Ofise doğru işaret etti.

"Ne? Hayır. Tekrar ediyorum, Jensen, yaptığım her şey seninle ilgili değil. İki yerini de koru. Ben sadece dürüst davrandım. Bunu kendim için yaptım."

"Ama şimdi ben kendimi kötü hissediyorum."

Tek bir kahkaha attım. "Şimdi mi?"

"Evet. Daha önce yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünmemiştim. Cumartesi günü sen denemelere çıkana kadar bunu anlamadım."

Tavrını inceledim. Samimi görünüyordu. Belki de biraz empati kurmayı öğrenmişti. "Peki ya, Theo?" diye sordum planlamadan ama kelimeler ağzımdan dökülüyordu: "Ona yaptığının yanlış olduğunu görebiliyor musun? Ondan aldığın şeyi? Kendisinden özür diledin mi?"

"O bir kazaydı," dedi.

Bunun doğru olduğunu düşünmesem de "O zaman daha da üzgün hissetmelisin," dedim.

Homurdanarak nefes verdi.

“Hoşça kal, Jensen,” dedim ve ayrıldım.

“Nolen, seninle konuşabilir miyim?” diye sordum. O ve Susie sabah duyurularını yeni bitirmişlerdi ve sırt çantasına kağıtları koyuyor, ilk derse gitmeye hazırlanıyorlardı.

“Ona yapabileceğini söyledim,” dedi. “Fikrini mi değiştirdi? Seninle mi konuştu?”

“Ne?” diye sordum, şaşkın bir şekilde, sonra Jensen’in yirmi dakika önce soyunma odasında söylediklerini hatırladım. Konuşmamızdan sonra Nolen’a ayrılmak istediğini mi söylemişti? “Hayır, konu o değil,” dedim. “Bunu hak etmedim. Gelecek yıl futbol maçlarını yorumlamak istiyorum. Maç sırasında canlı yayın ve maçtan sonra röportajlar yapmak istiyorum. Şu an bunu öğretmenler yapıyor ancak bunun bir öğrenci sorumluluğu olması gerektiğini düşünüyorum. Aslında bunu oldukça iyi yapabileceğimi düşünüyorum. Mükemmel olmayabilirim ancak denemeye istekliyim.” Bu benim için yeni bir şeydi. Kendimden emin olmasam da öne çıkmak. Hatalarımı montajla düzeltme imkânım olmasa da.

“Geçtiğimiz ayı futbolun tüm kurallarını, yönetmeliklerini, terminolojisini, oyunlarını ve bilmek istediğimden daha fazlasını öğrenerek geçirdim. Hatta vuruş yapmayı bile öğrendim.”

Sırt çantasını omzuna attı, hiçbir şey söylemedi ve birlikte stüdyodan çıktık. “Vuruş yapmayı mı öğrendin? Direktlerin arasından mı?”

“Evet, Theo öğretti. Oldukça da iyiyim,” dedim.

Güldü. “Harika. Ve evet, bu gerçekten harika bir fikir. Yani podcast araştırma pozisyonunu istemiyor musun? Bana bunu bu yüzden mi söylüyorsun?”

“Evet, istemiyorum,” dedim. Bırakıyordum ama doğru sebeplerden dolayı.

“Tamam, ben de ikinci kazanana ulaşırım.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Yorumculuk fikrinle ilgili Bay Whitley ile konuştun mu?”

“Konuştum,” dedim. Hoşuna gitti.

“Güzel. Peki, onu affettin mi?”

“Jensen’ı mı? Evet.” Çünkü affetmiştim. Ondan hoşlanmak zorunda değildim ama öfkelenmekten bıkmıştım.

“Hayır... Theo’yu kastetmiştim.”

“Ah.” Derin bir nefes aldım. “Henüz bilmiyorum.”

Bölüm 36

"**B**u hâlâ açık mı?" diye hoparlörlerden bir ses geldi. Yedinci derste oturuyordum ve bugünü bitirmeye hazırdım. Haftalardır okuldaymışım gibi hissediyordum ama büyük bir şey olmadığı için değil. O sabah Koç'la ve sonra Nolen'la konuştuktan sonra, gün aslında gerçekten yavaş geçmişti. Yürürken kendimi koridorları tararken buldum, derslerde odaklanamadığımı fark ettim ve öğle yemeğinde Deja, "Neden ona mesaj atmıyorsun? Nerede olduğunu öğrenmiyorsun? Gidip onunla konuşmuyorsun?" dedi.

Bahsettiği kişi Theo'ydu elbette. Onu bütün gün görmemiştim. Onu bir an bile görememiştim. Evde miydi? Cumartesi günü onunla konuşmak istemediğimi söyledikten sonra benimle konuşmayı bırakmıştı. Sınırlarıma saygı duymasına sevinmeliydim ama belki bir kez daha denemesini isterdim. Beni onu affetmem için ikna etmesini isterdim. Ona söylediğim gibi vazgeçmesini değil. Ama belki o da büyümeye çalışıyordu. Karşısında olanı kabul etmeye. Belki de ilişkimizi değerlendirmiş ve bunun

öfke ve intikam üzerine kurulu olduğunu anlayıp bir şeye başlamak için iyi bir yol olmadığına karar vermişti. Belki de değildi.

Öğle yemeğinde Deja'ya, "Ondan hoşlanmıyorsun bile. Neden ona mesaj atmamı istiyorsun?" dedim.

"Ondan gerçekten hoşlandığımı düşündüğümü söylesem, beni öldürür müsün? Hatalarını kabul ettiğini, sadece ara sıra bir pislik olduğunu ve ikinizin birlikte iyi olduğunuzu söylesem?"

"Evet, seni öldürürüm," dedim.

"Evet, muhtemelen doğru bir karar," dedi.

Şu an, yani yedinci derste yanımda otururken, hoparlörlerden yayılan sesi duyduğunda başını hızla çevirdi.

"Evet, açık," dedi Nolen. "Theo'nun bugün yapması gereken bir duyuru var."

"Evet," dedi Theo. "Okuldan sonra gelebilecek herkesi futbol sahasına davet etmek istiyorum."

"Şu an mı?" diye sordu Nolen.

"Evet, şu an. Özellikle *Bizimle İlgili* adlı bir podcast dinliyor veya sunuyorsanız."

"Ne yapıyor?" diye sordu yanımda oturan Deja.

Bilmiyordum ama belki de büyükanneimin büyük jest olarak adlandırdığı şeyi yapıyordu.

Futbol stadyumunun açık kapılarından içeri doğru yürürken bir şey görmek zordu çünkü etrafım insanlarla çevriliydi. Görünüşe göre tüm okul Theo'nun ne yaptığını görmeye karar vermişti. Yürürken Max bir elimi, Deja da diğerini tutuyordu. Lee, Max'in diğer tarafındaydı. Max, "Ne umuyoruz?" diye sordu. "Nasıl tepki vereceğimi bilmek için soruyorum."

“Cidden,” dedi Deja. “Duyurusundan beri çok sessizsin. Şu an ne olmasını istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim çünkü bilmiyordum. Her ne olursa olsun, sadece bunun beni daha iyi hissettireceği umudunu taşıyordum.

Max, “Bence bu insanların hepsi podcast’inizi dinlemiyor,” dedi. “Bence onlar birer yalancı.”

“Podcast’i dinlemenin bir zorunluluk olduğunu söylemedi,” dedi Lee.

Ayaklarım sahayı çevreleyen pistin lastiğine değdiğinde insanların, “Bu ne? Neden burada?” dediklerini duymaya başladım.

Parmak uçlarımda yükselmeye çalıştım ama hâlâ doğru dü-rüst göremiyordum.

Deja bizi insanların arasından sürüklemeye başladı. Tren va-gonları gibi lokomotifimizi takip ettik.

“Herkes merhaba,” dedi Theo’nun sesi bir mikrofona. Söz-lerinden sonra bir çınlama oldu ve herkes homurdandı. “Özür dilerim, özür dilerim. Böyle daha mı iyi? Merhaba. Mikrofondaki iyi değilim. Tarzım değil.”

Bu sefer kulakları sağır eden bir çınlama sesi yoktu. Hak-lıydı. Onun olayı kulaklıklarının içine saklanmak ve konuşma-maktı. Katılması gereken okul bayrak yarışlarını kenardan izler, mahremiyetini korurdu.

“Bu kadar çok insanın geleceğini düşünmemiştim. Finley burada mı? Finley’yi gören oldu mu?” diye sordu.

Alçak sesle mırıldanmalar duyuldu, sanki herkes birden beni aramaya başlamış gibiydi.

“Burada!” dedi Deja elini kaldırarak.

Ve sonra etrafım daha da çevrelendi, beni futbol sahasının ortasına doğru götüren bir grubun ortasında sıkışıp kaldım.

Herkese vuruş yapabildiğimi mi söyleyecekti? Tüm okulun önünde bana vuruş mu yaptıracaktı? Bu konuda ne hissettiğimi anlamıyor muydu? Tam bu düşünce aklımdan geçerken etrafımı saran vücutların arasından parlak, mavi bir ışık yakaladım.

“Bu?” derken tam önündeydim: dürbünle gördüğüm can-kurtaran kulesi ve Andrew Lancaster’ın eski evindeki demir kapı. Nefesim kesildi. Tıpkı büyükannemin tarif ettiği gibiydi. Bir dizi okyanus manzarası. Ve arkasına geçersen Andrew ile ikisinin bir silüetini göreceğimi biliyordum. Elli yıl önce bunların hepsinin üstünü boyadığını sanıyordum. Ama sonra kulenin yüzünün sağ köşesinde, yani kapının yanında imzasını ve 2015 yılı ile *ilk aşkımanın anısına* yazdığını gördüm. Önümdeki yapıyla o kadar meşguldüm ki kulenin buraya nasıl geldiğini merak etmem bir dakika sürdü.

Sanki Theo aklımı okuyabiliyormuş gibi yine mikrofona konuştu. Etrafıma baktım ve onu kulenin uzak tarafında, elinde bir mikrofonla, yumuşak gözlerle bana bakarken buldum. “Finley’nin podcast’ini dinlememiş olanlarınız, bunun ne olduğunu anlamak için dinlemek isteyebilirler. Bu, büyükannesinin geçmişinin bir parçası. Ve umarım onun da bir parçası olur çünkü şu anda ona borçlu olduğum bir özür sembolü olarak hizmet ediyor. Çoğunuz benim bir pislik gibi davrandığım o videoyu gördünüz. Finley’ye sahip olunacak veya çalınacak bir şeymiş gibi davrandığımı. Ama öyle değil. Son birkaç haftadır çok aleni biçimde incindi ve ben de ondan çok aleni bir şekilde özür dilenmesi gerektiğini hissettim. Finley, davranışlarım için hiçbir mazeretim yok ve çok üzgünüm. Ama şimdi onunla özel olarak konuşmak istiyorum, bu yüzden hâlâ benimle konuşup konuşmadığını öğrenene kadar beni mazur görün.”

Mikrofonu Deja’ya uzattı. Deja ne zaman yanımdan ayrılmıştı? Theo bana doğru geldi. Midemde sinirler ve kelebekler savşıyordu.

Yanıma geldiğinde yere ve sonra tekrar bana baktı. “Ben... ben... benimle konuşmak zorunda değilsin ama... daha fazlası var... yukarıda... çıkar mısın? Neden konuşamadığımı bilmiyorum.”

Onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim. “İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var,” dedim, haftalar önce söylediği bir sözü alıntılıyarak.

Bana yavaşça gülümsedi, muhtemelen artık birbirimizle şakalaşmamıza izin verip vermediğimden emin değildi. Ben de emin değildim. Kuleyi işaret etti.

Arkasında duran Deja telefonunda bir şarkı başlatmış ve mikrofonu ona doğru tutmuştu. Bunun bize mahremiyet sağlama yolu olduğunu biliyordum ama aniden çok yüksek bir ses geldi. Theo’nun dudakları hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

“Gerçekten harika!” diye bağırdım, gördüklerime başımı sallayarak.

Başını iki yana salladı. Söylemek istediği şeyi yanlış anladığımı belliydi. Elini uzattı. Birkaç uzun vuruş boyunca ona baktım. Biri bana çarptı ve beni Theo’ya doğru itti. Elimi avucuna koydum. Beni kule basamaklarına ve sonra da yukarı çıkardı. Kapıyı açtı ve beni içeri yönlendirdi. Kapı kapandı ve dışarıdaki gürültüyü şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde bastırdı. Renkli camlardan hâlâ tüm hareketleri ve bedenleri görebiliyordum ama sanki kendi dünyamızdaymışız gibi hissettim.

Beklediğim gibi içeride bir sörf tahtası yoktu. Ama duvara fotoğraflarda gördüğüm tahtanın gerçek boyutlarında bir versiyonu çizilmişti. Dışarıdaki fotoğraflardan daha iyi korunmuştu, daha canlı ve güzeldi. Gözlerim yaşlarla doldu.

“Nasıl yaptın?” O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. “Bugün Nolen’dan duyuru yapmak için izin mi aldın? Taş atan adamla mı konuştun?”

Başını salladı. “Nolen kısmı kolaydı. Taş atan adam -adı Cliff- biraz uğraştırdı.”

“Peki, bunu buraya nasıl getirdin? Bayan Carpenter futbol sahasına bir cankurtaran kulesi koymana izin verdi mi?” Bayan Carpenter müdüdü.

“Tam olarak izin istemedim. Kuzenimin vinci var. Şu an okuldan uzaklaştırılmış olabilirim. Ama kesinlikle buna değer.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Theo. Bu konuda bu kadar dramatik olmana gerek yoktu. Otoparka ya da sahile ya da başka bir yere koyabilirdin.”

“Bu daha doğru geldi. Bizi bir araya getiren şey futbol sahasıydı. Ayrıca risk almaya istekli değilsem, ödülü hak etmiyorum demektir.”

“Ne tür bir ödül arıyorsun?”

“Affedilmeyi. O videoda söylediklerim ve davranışlarım için çok üzgünüm. Ve sana sakatlığımı ve Jensen’dan bizzat intikam almak istediğimi anlatmadığım için de üzgünüm. Sen haklıydın. Yaptığımız şey iyi bir şey değildi ve tamamen yanlış sebeplerden dolayı yaptık. Ben sana yalan söylemeye çalışmıyordum ama bunu yaptığımı görebiliyorum.”

“Sen bana başından beri ondan nefret ettiğini ve ondan intikam almak istediğini söyledin. Senin de benim gibi kendine ait gerçekten iyi bir sebebin olması beni şaşırtmamalıydı,” dedim.

“Ama diğer kısım...” dedi. Kastettiği diğer kısmın ne olduğunu biliyordum, beni çalma kısmı.

“Biliyorum,” dedim.

“Bu, onunla ilgili değildi. Bir yıl önce arka bahçemdeki havuz ışıklarının sıralamasıyla ilgili benimle tartıştığınan beri senden hoşlanıyordum.”

“*Tartıştığının* farkında değilim,” dedim.

“Ne olursa olsun, çok tatlıydın.”

“Tatlıyımdır,” dedim.

Gülümsedi. “Öylesin.”

“Affedilmek,” diye tekrarladım. “İstedğin tek şey bu mu?”

“Konu benim ne istediğim değil. Bu senin için. *Sen* ne istiyorsun?”

“Seni.”

Bu sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız birbirini buldu ve vücuduma zevk dalgaları gönderen, pek de nazik olmayan bir öpücükle dudakları dudaklarımın üzerine çarptı.

Kollarım sıkıca boynuna dolanmıştı ve onun kolları da sıkıca belimi tutuyordu. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu. Olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Aklıma bir şey gelince ağzına doğru gülümsedim.

“Ne var?” dedi kendisi de gülümseyerek.

“Son bölümümü yayımlamadım.”

“Evet?” dedi ne dediğimi anlamadan. Beni bıraktı ve ayaklarım tekrar yere bastı. Dip dibeydik, benim ellerim onun göğsünde, onun elleri benim belimde.

“Yani Andrew’un bunu kendi büyük jesti için kullandığından haberin yok.”

“Ne demek istiyorsun? Bu kule 2015’e kadar boyanmamış,” dedi dışarıdaki tarihe atıfta bulunarak.

“2015’te yeniden boyanmış.”

“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Harikası.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bölüm 37

Theo, Bayan Carpenter'ı bahar tatilinde cankurtaran kulesini, sanat tarihi ve yerel efsanelere atıfta bulunarak, futbol sahasında bırakmaya ikna etmişti. Ne dediyse işe yaramıştı ve şu an, bir salı öğleden sonrası, söz konusu kulenin önünde durmuş, annemle babamın ve büyükannemin gelmesini bekliyorduk çünkü hafta sonu başka bir mucize daha gerçekleşmişti: Alice bana tahtayı kulübede bulduğu mesajını atmıştı. Bu da Cheryl'in bir şekilde tahtayı tekrar aldığı anlamına geliyordu ve ben bunun nasıl olduğunu bilmek istemiyordum.

Cankurtaran kulesinde âşık olan büyükannemle Andrew'un hikâyesine sonsuza dek tutunacaktım... ya da en azından büyükannem, büyükbabamla tanışana kadar. Arkadaşlarım ve ben gidip tahtayı almış ve kuleye yerleştirmiştik. Sahada olan kişiler sadece bizler değildik. Birkaç aile, yapının etrafında dolaşp solmuş fotoğraflara bakıyordu. Dün bir haber ekibi gelip bu konuyla ilgili bir yazı yazmış ve podcast'ime atıfta bulunmuşlardı.

“İçeride mi bekleyeceksin yoksa burada mı?” diye sordu Deja, ben ellerimi gergin bir şekilde ovuşturup basamakların önünde volta atarken. İlk başta Theo elimi tutmaya, rahatlamama yardım etmeye çalıştı ama sonra durdu ve yanından her geçişimde bana tatlı bir şekilde gülümsedi.

“İçeride bekleyip ne yapmasını istiyorsun?” diye sordu Max. “Dışarı atlayıp sürpriz diye bağırarak büyükannesini korkutmasını mı?”

“Bu bir sürpriz mi?” diye sordu Deja.

“Yani, hayır?” dedim.

Lee bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Ona anlattım,” diye açıkladım. “Ama hatırlamayabilir.”

“Ah, doğru,” dedi tam da büyükannemi ebeveynlerimle birlikte bize doğru yürürken gördüğüm anda. Corey de bahar tatili için eve gelmişti.

Büyükannemin gözleri kuledeydi, dudaklarında bir gülümseme vardı.

“Telefonumla video çekmemi ister misin?” diye sordu Theo. “Böylece bu ânı tekrar tekrar yaşarsın.”

“Evet, lütfen.” Ona doğru koştum ve yarı yolda buluştuk.

“Bu harika, Fin,” dedi annem. Babam ve Corey de aynı fikirdeydiler.

“Harika, değil mi?” dedim.

Babam, büyükannemin yanındaki yerini bana bıraktı ve ben de büyükannemin koluna girdim.

“Kule neden burada?” diye sordu büyükannem.

“Uzun hikâye,” dedim.

“Uzun hikâyeleri severim.”

“Erkek arkadaşım bunu görkemli bir jest olarak kullandı.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Hikâyelerimizi mi karıştırıyorsun?”

“Hayır, karıştırmıyorum.”

Theo’ya ulaştığımızda, “Bu senin erkek arkadaşın mı?” diye sordu. Hem dün hem de bir önceki gün annem, babam ve Corey’le birlikte evde onunla tanışmıştı ama yeni insanları hatırlaması büyükannem için zordu.

“Evet,” dedim.

“Merhaba, ben Theo,” dedi elini sıkarken. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Ne kadar tatlı olduğuna dair içimde bir şükran duygusu kabardı.

“Yakışıklısın,” dedi büyükannem. Bunu önceki iki buluşmalarında da söylemişti ve Theo bu iltifat üzerine bana sıırttı.

“Büyükanne, zaten kocaman bir kafası var. Daha fazla pohpohlaman gerekmez.”

“Hepsine ihtiyacım var.”

Gerçekten de yakışıklıydı.

“Torunuma aldırma,” dedi büyükannem. “Çok arsız bir kızdır.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Theo.

“İçeri girmeye hazır mısın?”

“Hazırım.”

Merdivenleri yavaşça tırmandık, önce büyükannemle ikimiz çıktık, diğer herkes arkadan geldi. Kapıyı açtım ve büyükannem içeri girdi.

Güneş pencerelerden içeriye parlıyor, puslu bir sıcaklık yaratıyordu. Bileziğine yansıyan ışık, gökkuşağı renklerini her yüzeyden sekerek yansıtıyordu. Ancak grup arkamızda yığılırken büyükannem tam önündeki tahtaya odaklanmıştı.

“Bu çok iyi değil mi?” dedi.

Gerçekten de öyleydi. Tahtayı elimizden geldiğince parlatmıştık ve renkler büyükannemin gözleri gibi canlı yeşiller ve

kahverengilerle doluydu. Andrew sadece şeklini ve rengini mükemmel biçimde yakalamakla kalmamış, aynı zamanda karakterini de yakalamıştı; nezaketini, merakını. Belli ki büyükanemi tanıyor ve seviyordu.

“Onu döndürsem mi döndürmesem mi?” diye sordu büyükanem ve herkes güldü. Sonra beni nazikçe kucakladı. “Teşekkür ederim, düşünceli kızım, bu çok özel.”

Sevdiğim herkesin şu an gülüp konuştuğu küçük odaya baktım ve daha önce hiç bu kadar mutlu olup olmadığımı hatırlayamadım.

iki ay sonra

“Oynamak istediğin oyunun tüm kurallarını sana öğretmem mi gerekiyor?” diye takıldım, vuruş yapmayı öğrenmek için evine ilk gittiğim zamandan alıntı yaparak.

Theo bir kahkaha attı ve beni belimden kaldırıp okyanusa doğru yürüdü.

“Sakın ha!” diye bağırdım, elinden kurtulmak için çabalar-ken.

Arkadaşlarımız ve futbol takımından bir grup kızla sahil-deydik. Maç yapıyorlardı ve Theo başını onlara doğru salladı. “Oynayalım mı?”

“Futbol mu?”

“Evet,” dedi.

“Elbette.”

“Burada kurallara göre mi oynuyorlar? Skor tutuyorlar mı?” diye sordu.

Beni okyanusa atmadı, sadece yere bıraktı, kendine doğru çevirdi ve öptü.

“Uslu durun!” diye seslendi Max, biraz daha güneş kremi sürerek plaj şemsiyesinin altında oturduğu yerden.

“Gerçekten daha fazlasına ihtiyacın var mı?” diye sordum, Theo ve ben yanına geldiğimizde.

“Ben kızılım. Evet, var.”

“Var,” diye bilgilendirdi elinde bir kitapla havlunun üzerinde oturan Lee.

“Siz de futbol oynamak ister misiniz?” diye sordu Theo.

“Bir yanlıştın intikamını almak için harika kaleciler olmamız gerekmiyorsa, kitaplarımız ve atıştırmalıklarımızla burada kalacağız,” dedi Maxwell.

Plaj havlumuzun yanında, Cheryl’in kulübesinde bulduğumuz köpük sörf tahtası duruyordu. Daha sonra çıkarıp sörfte şansımızı deneyecektik. Büyükanнем bugün ayrılırken tahtasını da götürmemizi söylemişti ama biz onu Andrew Lancaster sergisine bağışlamıştık. Bu şekilde daha iyi korunabilir ve daha çok insan tarafından takdir edilebilirdi. Büyükanнем kararın bir parçasıydı ama böyle şeyleri unuturdu.

“Senin intikam alacak biri olduğunu düşünmem yanlış olur,” dedi Theo, Max’e. “Çünkü senin yıldız kaleci olduğunu görmek isterim.”

“Ben de görmek isterim,” dedi Max. “Ama çalışmayı hiç istemiyorum.”

“Oynuyor musunuz?” diye seslendi Deja altı metre öteden.

“Evet!” diye karşılık verdim.

Maça katıldık. Theo’nun bir futbol topuna vurmasını izlemek beni mutlu etti. Eğlence olsun diye vuruş yapmaya başlamıştı. Bu da omuzlarındaki yükün bir kısmını hafifletti. Ve bunu yapmak, gelecek hafta üniversitedeki vurucu pozisyonunu denemesine olanak sağladı. Hâlâ sakatlanmadan önceki hâline dönmüş gibi hissetmiyordu ama pes de etmiyordu. Henüz değil. Ve ben de mutluydum çünkü o iyi bir vurucuydu. Muhtemelen

objektif değildim ama hareket etme şekli havada dans eder gibiydi.

“Bana bakmayı bırak,” dedi. Topu Deja’ya paslayıp beni kendine doğru çekti ve sarıldı.

“Ama bırakmak istemiyorum,” dedim. “Hem sen de bana bakıyordun.”

Dudaklarıma yavaşça bir öpücük kondurdu. “Haklısın. Asla bırakma.”

Teşekkür

Normalde teşekkür bölümümde hayat dersleri veya tavsiyeler vermem. Bunun başlıca nedeni, her okurun hikâyeden kendi çıkarımını yapması ve bunun bazen benim düşündüğüm veya amaçladığım her şeyden farklı olmasıdır. Ve bu kitaptan çıkardığınız her şeyde de geçerlidir. Ancak bu hikâyeyi yazdıktan sonra tek bir düşüncem olsa, o da şu olurdu: Karma > İntikam. İç huzurunuzu koruyun.

Şimdi de teşekkür kısmına geliyorum. Öncelikle *size* teşekkür ederim. Bunu okuyorsanız, kitabımın tamamını okuduysanız ve şimdi benden daha fazlasını duymak istiyorsanız, harikasınız. Bu ister okuduğunuz ilk kitabım isterse on yedinci kitabım olsun, sizi takdir ediyorum. Siz olmadan bunu yapamazdım. Yıllar boyunca verdiğiniz mesajlar, yorumlar ve destek çok yardımcı oldu. Kitaplarımı sevmenizden mutlu oluyorum. Bu benim için dünyalar anlamına geliyor.

Menajerim Michelle Wolfson'a. Gerçekten harika bir menajersin. On yıldan fazla süredir verdiğin tavsiyeler ve rehberlik

paha biçilemezdi. Sen olmadan bunu yapamazdım. Sadece işini bilen biri olarak değil, bir arkadaş olarak da yanımda olduğun için çok minnettarım. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

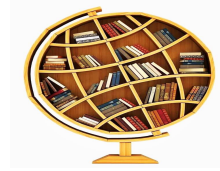
Bu kitabı ciddi anlamda şekillendiren Wendy Loggia'ya. Yerinde önerilerinden önce nasıl görüldüğünü ve sonrasında nasıl görüldüğünü biliyorum ve her seferinde sonrakini kabul edeceğim. Seninle çalışmak harikaydı. Deneyimin ve uzmanlığın eşsizdi ve hikâyelerim senin sayende daha iyi oldu. Ayrıca olağanüstü tavsiyelerde bulunan Hannah Hill'e de teşekkürler. Ve Delacorte'deki tüm ekibe: Alison Romig, Lili Feinberg, Kristen Guy, Erica Stone, Casey Moses, Megan Shortt, Tamar Schwartz, Colleen Fellingham ve Shameiza Ally. Yardımınız, desteğiniz ve benim adıma yaptığınız çalışma için minnettarım.

Ailem yıllar boyunca bana sarsılmaz destek sağladı. Kocam Jared, tuhaf saatlerimi ve tutarsız yazma programımı kabullenir ve tüm iniş çıkışlarımda bana destek olur. Ve harika genç yetişkinlere dönüşen çocuklarım Skyler, Autumn, Abby ve Donovan en sevdiğim insanlardır.

Çok iyi arkadaşlarım da var. Kitaplarımı okuyan ve bana tavsiye veren arkadaşlar. Beni destekleyen arkadaşlar. Odaklanmamı ve motive olmamı sağlayan arkadaşlar. Hayatımdaki bu insanlar şunlardır: Stephanie Ryan, Candi Kennington, Bree Despain, Jenn Johansson, Renee Collins, Natalie Whipple, Michelle Argyle, Elizabeth Minnick, Brittney Swift, Mandy Hillman, Jamie Lawrence, Emily Freeman ve Misti Hamel.

Ve son olarak ama kesinlikle en önemlisi, ne olursa olsun her zaman yanımda olan aileme teşekkürler. Büyük bir aileye sahip olmak çok eğlenceli! Büyük, gerçek aile ilişkileri yazmama yardımcı oluyor. Bu yüzden sizlere teşekkür ederim: Chris DeWoody, Mark Thompson, Heather Garza, Jared DeWoody, Spencer DeWoody, Stephanie Ryan, Dave Garza, Rachel DeWoody, Zita

Konik, Kevin Ryan, Vance West, Karen West, Eric West, Michelle West, Sharlynn West, Rachel Braithwaite, Brian Braithwaite, Angie Stettler, Jim Stettler, Emily Hill, Rick Hill ve tüm bu insanlar arasında var olan yirmi beş çocuk ve çok sayıda çocuğun çocuğu. Hepinizi çok seviyorum.

Yazarla Soru & Cevap

S: Bu kitabın adı, bir Taylor Swift şarkısının adı. Ve bu kitabı ona ithaf ettiniz. Belli ki çok büyük bir Taylor Swift hayranısınız. En sevdiğiniz dönem hangisi? Hangi TS şarkısı bu kitabı en iyi şekilde temsil ediyor?

C: Ben çok büyük bir Taylor Swift hayranıyım. Yıllardır kitaplarımda ona göndermeler yaparım. Yeteneğine ve iş zekâsına hayranım. Şarkıları bana her zaman ilham verir. Ona kesinlikle hayranım. En sevdiğim dönemi düzenli olarak değişiyor. Uzun bir süre *Evermore*'du. Ve sonra *The Tortured Poets Department* çıktı ve onu haftalardır tekrar tekrar dinliyorum. Şu anda, en favori albümüm *TTPD*. Ve o albümden bahsetmişken, bana her zaman bu kitabı hatırlatan iki şarkı: "*imgonnagetyouback*" ve "*Who's Afraid of Little Old Me?*"

S: Bu, podcast'ler içeren ikinci kitabınız. Podcast'leri sever misiniz? En sevdiğiniz hangisi? İçten içe bir podcast sunucusu olmayı ister miydiniz?

C: İçten içe birçok şey yapabilmeyi isterdim. Evet, bir podcast sunmak, yapmayı çok istediğim ve muhtemelen asla

yapmayacağım şeylerin kısa listesinde yer alıyor. Sanırım bunu tüm dünyanın görmesi için yazdığımı göre artık pek de gizli olmayan bir dilek. Crime Junkie gibi gerçek suç podcast'lerini seviyorum. En sevdiklerimden biridir. Ayrıca içten içe dedektif olmayı da diliyorum.

S: Okurlarınız size sürekli soruyor, biz de tekrar soralım: Bu kitabın bir devamı olacak mı?

C: Cevabım genelde hayır olsa da bu benim sevdiğim bir soru. Çünkü bu, insanların kitabı çok sevdiği ve daha fazlasını istedikleri anlamına geliyor. Öte yandan asla *asla* dememeyi de öğrendim çünkü asla bilemezsiniz. Bir kitap gerçekten başlarsa ve bunu gerektirirse, bir devam kitabını düşünürüm. Tüm karakterlerimi seviyorum ve şu anda ne yaptıklarını veya kitaplarının sonunda ne yaptıklarını düşünmek genellikle eğlenceli oluyor.

S: Hiç, birinden intikam aldınız mı (ya da en azından küçük bir şaka yaptınız mı)?

C: Keşke sizinle bu konuda paylaşabileceğim süper eğlenceli, zararsız bir hikâyem olsaydı. Ama hayır, gerçek bir Akrep burcuyum, haksızlığa uğradığımı hissettiğimde büyük bir kin besleyebilir fakat genellikle bana uygun olmayan ilişkilerden/durumlardan uzaklaşıyorum. Kendi hayatımı sürdüreceğim kadar enerjim bile yok. Başkasınınkini mahvedemem. Hah.

S: Futbol hayranı mısınız? Hiç ana karakteriniz gibi bir futbol topuna vurdunuz mu?

C: Ben sıradan bir futbol hayranıyım. *Super Bowl* gibi büyük maçları izlerim çünkü insanlarla bir araya gelmeyi severim. Ve şehrimin üniversite takımını desteklemekten de keyif alıyorum çünkü yüz yüze maçlardaki enerji inanılmaz olur. Ama çoğunlukla futbol izlemem. Futbol topuna vurmaya gelince, bu kitabı

yazmadan önce hiç vurmamıştım. Ama sonra, yaptığım bir tanıtım videosu için dışarı çıktım ve bir topa mümkün olduğunca yakından vurup direklerin arasından (zar zor) geçirdim. Eğlenceliydi ama aynı zamanda zordu ve artık ana karakterime çok saygı duyuyorum. O tam bir aygır.

S: Finley'nin büyükannesi ve lisedeki erkek arkadaşı Andrew'un yer aldığı bir kitap gelir mi?

C: Ah! Bu eğlenceli olabilir. Bunu başarmak için 60'lar hakkında yeterince bilgim olup olmadığını bilmiyorum. Ben tarihî kurgu yazarı değilim. Her ne kadar, teknik olarak bunu bu kitaba yazmış olsam da belki de kendime haksızlık etmemem gerekiyor. Büyükanneyi ve Andrew'u seviyorum. Onlarla ilgili yazmak çok eğlenceliydi. Onlarla ilgili tam bir kitap harika olurdu (bu 60'lara ait bir kelime mi? Biraz araştırma yapmam gerek).

S: Bu kitabın ana fikrine ne ilham verdi?

C: İntikam. İntikam fikri. Bir kişinin harekete geçmesine neden olacak kadar haksızlığa uğraması fikri. Kendime bunun lisede nasıl olacağını sordum. Birini bu şekilde hissetmeye ne itebilirdi? Bunun aldatma olmasını istemedim. Aldatılmanın birçok insanı intikam almaya iten bir eylem olmamasından değil. Ama bir bakıma daha derin bir şey olmasını istedim. Birinin hayatla ilgili hayallerini, tüm geleceklerini dayandırdıkları bir şey olmasını. Bu bana yeterince büyük geldi. Hikâyenin geri kalanı oradan doğdu.

S: Bu kitabın yazılması en kolay kısmı neresiydi? Ve en zor kısmı?

C: Belki bunu kabul etmek kötü bir şey ama en kolay kısımlar intikam planlarıydı. Ondan intikam almak için ne yapacağı ve arkadaşlarıyla bu konuda yaptığı konuşmalar. Aslında,

bu kısımlar o kadar kolaydı ki arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalarda biraz fazla söze başvurdum ve sonunda kendi arkadaşlarımla geçirdiğim zamanın/planlamaların çoğunu kesmek zorunda kaldım. Vay canına. Yazılması en zor kısım büyükannenin hikâyesiydi. Okurların onu destekleyecek kadar ilgi çekici olmasını ama ana hikâyeden çıkarıldıkları için rahatsız olmayacak kadar da uzun olmamasını da istiyordum. Bir aşk hikâyesinin içinde çok kısa başka bir aşk hikâyesi yazmak zordur. Düzenlemeleri yaparken epeyce elden geçirdim.

S: Kitaplarınızın çoğu Kaliforniya'nın orta sahilinde geçiyor. O belirli bölgede neyi seviyorsunuz?

C: Orta Kaliforniya kıyılarını seviyorum. Eyaletin çok eşsiz bir bölgesidir. Güney Kaliforniya kadar kalabalık değil. İnsanların neden SoCal'a akın ettiğini gerçekten anlıyorum -mükemmel havası, restoranları, plajlarıyla ilgi çekici yerleri var- ama çok kalabalık ve bazen A noktasından B noktasına gitmek saatler alabiliyor. Orta kıyılar daha durgun. Daha yavaş. Daha soğuk (ama yine de harika bir havası var). Bir bakıma daha eski hissettiriyor. Plajlar muhteşem. İnsanlar iyi. Yürüyüş yapmak mükemmel. Ve karidesli taco'ları da muhteşem. Tüm mekânın büyük hayranıyım.

S: Son olarak, bize bu kitaptan sonra ne üzerinde çalıştığınızı söyler misiniz?

C: En azından üç tane daha çağdaş aşk romanım var. Şu anda biri üzerinde çalışıyorum. Düşmanınızla dar bir alanda sıkışıp kalmayı içeriyor olabilir de olmayabilir de. Gözünüzü dört açın! Ve kitaplarımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de onları okumaktan, benim yazmaktan aldığım kadar keyif alırsınız.